

CLĂTITE CU CĂPSUNI ȘI DRAGOSTE

IUBIREA ÎNFLOREȘTE
ÎN CELE MAI NEAȘTEPTATE LOCURI

LITERA

BLUE
MOON

LAURIE GILMOR

CLĂTITE CU
CĂPSUNI
ȘI DRAGOSTE

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Archer Baer tocmai devenise tată, în modul cel mai greu de imaginat. Nu că își imaginase vreodată așa ceva! Ce o să se facă un burlac convins, așa ca el, un bucătar-șef pentru care munca era întreaga viață, cu un copil? Nu avea nici măcar plante în casă, pentru că nu avea timp să le țină în viață. Și era destul de sigur că un copil necesita ceva mai multă îngrijire decât un ficus.

Dar, din spusele avocatei care îl sunase cu o săptămână în urmă și îi dăduse peste cap întreaga existență, avea o fiică. O fetiță pe care nu o întâlnise niciodată, de care nici măcar nu auzise în cei cinci ani de când se născuse. Și mama ei, Cate, murise într-un accident de mașină și acum nu avea să mai aibă șansa să o întrebe de ce nu îi spusese niciodată despre copil, deși îl trecuse ca tată în certificatul de naștere.

Totul i se părea o nebunie când se gândea. Chiar și acum, în timp ce înainta pe Main Street, strada principală din acest orașel bizar în care crescuse Cate, nu i se părea cu adevărat posibil. Archer *tată*? Nu avea nici un sens. Scutură frustrat din cap, încercând zadarnic să se trezească. Avea nevoie de o cafea. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese treaz la ora asta. Munca în bucătăriile din Paris îl transformase într-o pasăre de noapte. Rareori ajungea acasă

mai devreme de unu noaptea. Cum, pentru Dumnezeu, urma să poată avea grijă de un copil?

Avocata fusese convinsă că fetiței avea să îi fie mai bine cu el decât cu bunica în vârstă, dar Archer nu era cătuși de puțin sigur de asta. Nu i-ar fi fost mai bine lângă cineva care să aibă habar ce făcea?

Gândurile îi alunecară spre Cate. Deși nu mai vorbise cu ea de cinci ani, nu îi venea să creadă că nu mai era și că nu îi putea pune sutele de întrebări care i se învâртеau prin minte.

Cate Carpenter. O cunoscuse pe când lucra la un restaurant de lux din Boston. Ea era imaginea localului, el – maestru bucătar în devenire. Era frumoasă și amuzantă. Nu se culcaseră împreună decât de câteva ori. Oricum știa că urma să plece. Se ducea în Europa să își împlinească visul nebunesc de a deveni maestru bucătar cu stele Michelin. Oare de asta nu îi spusese ea despre copil? În atâția ani, ar fi putut să îi zică de nenumărate ori, așa că de ce nu o făcuse?

Și el ce ar fi făcut dacă i-ar fi spus? Ar fi renunțat la tot? La visul lui? La slujba perfectă? La misiunea de a deveni cel mai bun? Ar fi ajuns mai curând în acest orășel din New England? Ar fi luat-o de nevastă? I-ar fi purtat pică pentru că îl abătuse de la planul pe care îl elaborase cu atâta meticulozitate?

Înghiți nodul fierbinte care i se ridicase în gât. Nimic din toate astea nu mai conta acum, căci Cate era moartă. Dumnezeule, Cate era moartă și el venise aici ca să își cunoască fiica. La naiba,

totul era atât de tragic! Și Archer nu putea face față situației până nu bea o cafea.

Era pentru prima oară de când sosise când se aventura în centrul orașului. Era... pitoresc, desprins parcă dintr-o veche carte poștală. Pitoresc și incredibil de *mic*. Bulevardul mărginit de copaci avea doar câteva magazine și se întindea pe aproximativ două străzi. Și asta era tot. Zona comercială devenea repede rezidențială. Nimic care să se compare cu energia mereu pulsantă a Parisului. Speranțele lui că avea să găsească o cafea cât de cât decentă se stingeau rapid. Era frig azi, mai ales atât de devreme. Iarna încă nu își retrăsese complet colții și, deși nu era decât prima săptămână din martie, fiecare prăvălie avea în vitrină cununi de flori sau lalele artificiale. Și absolut toate anunțau vânătoria de ouă de Paște care urma să aibă loc în curând. Totul era cam prea... *drăgălaș* pentru el. Chiar avea să locuiască *aici*? Aici, în mijlocul acestei reclame la farmecul provincial? Nu era sigur că putea digera așa ceva. Archer prefera o viață ceva mai aspră decât cununi de flori și vânători de ouă.

Patronii începeau să își deschidă ușile magazinelor și din ce în ce mai mulți oameni umpleau strada până atunci liniștită. Și, dacă nu cumva era complet paranoic, Archer era sigur că cei mai mulți dintre ei se uitau la el.

Minunat! Exact ce îi trebuia. Niște provinciali curioși care își băgau nasul în treburile lui când Archer nu își dorea decât să rezolve problema cu copilul și să se întoarcă la Paris, la bucătăria lui, la viața lui adevărată. Strada asta bizară cu

decorurile de primăvară forțate și cu orășenii curioși nu era pentru el. Deja tânjea după anonimitatea oferită de marele oraș.

Trecu pe lângă un magazin de animale, ignorând iepurașii din vitrină și pe vânzătoarea care îi făcea prietenos cu mâna. Nu se opri nici la florărie, nici la magazinul de înghețată. Pe toți dracii, trebuia să existe și o cafenea pe aici!

Ah, iat-o! Undeva în față, zări o firmă care anunța: „Cafeneaua Dovleac cu Scorțișoară“. Se încruntă. Spera că aveau și altceva în afară de băuturile de sezon, exagerat de dulci. Traversă și observă cârciuma de lângă cafenea. Poate că avea să treacă și pe acolo cât stătea aici.

Pe tabla scrisă cu cretă din fața cafenelei erau promovate un nou smoothie de varză kale și cornuri cu lămâie și afine. Mirosul de cafea proaspăt rășnită se revărsa din local și Archer își simți trupul înviorându-se. Slavă Domnului! Nu își putea întâlni fica – *fica!* – încă nu era obișnuit cu acest cuvânt – pe jumătate adormit.

Întinse mâna spre clanță, fără să acorde prea multă atenție celor din jur, încă răsucind în minte cuvântul și responsabilitatea pe care o atrăgea după sine și încercând să se hotărască dacă voia sau nu un corn, când ușa cafenelei fu deschisă cu putere și aproape că îl pocni în față.

– Ce mama...

Cuvintele îi fură acoperite de țipătul ascuțit al femeii, ca și cum *el* ar fi fost cel care ieșea ca vijelia din cafenea, fără să se gândească la alții.

– Oh, nu! strigă ea, dar era deja prea târziu.

Tava cu smoothie-uri pe care o avusese în mână se rostogolea spre el, și trupul ei îl strivea

pe al lui, și părul ei roșu și ciufulit îi zbura în jurul feței, și Archer o ținea să nu cadă, cu mâinile pe brațele ei.

– Oh, la naiba! exclamă ea, uitându-se la spațiul dintre ei.

Smoothie-ul curgea acum pe pieptul lui, pe cămașă, și câțiva stropi ajunseseră și pe partea din față a tricoului ei.

Archer aproape că scoase un geamăt. Pe toți dracii! Nu avea timp de asta. Nu avea timp să se întoarcă la casa absurd de mică pe care o închiriasse ca să se schimbe. Nu putea întârzia la întâlnirea cu... cu... cu *fica* lui. Nu luase în calcul posibilitatea de a fi lovit de o tornadă umană cu o tavă plină de smoothie-uri de varză kale!

Geamătul probabil că îi scăpă printre buze, pentru că ochii femeii se lărgiră într-o expresie alarmată și obrații i se înroșiră.

– Îmi pare foarte rău! spuse ea. Mă grăbeam pentru că sunt în întârziere și nu eram atentă și...

– E-n regulă, zise el printre dinți.

Deși cu siguranță nu era *în regulă*. Avea să apară la cea mai importantă întâlnire din viața lui îmbrăcat într-o cămașă pătată de smoothie. Un tată cu pete de smoothie nu era genul de tată care să inspire încredere. Și Archer era disperat să își recapete măcar o parte din încrederea lui obișnuită.

– Chiar nu e-n regulă. Dați-mi voie să vă ajut!

Abia atunci își dădu Archer seama că încă îi ținea brațele femeii și că stătea mult prea aproape de ea. Lăsă mâinile să îi cadă și făcu un

pas înapoi, lovindu-se de ușa care între timp se închisese în spatele lui.

– Nu am nevoie de ajutor, spuse el.

Privirea îi alunecă spre teigheaua la care se servea cafea și spre coada lungă de oameni care așteptau. Probabil că nici de cafea nu urma să mai aibă timp acum. Avea să își întâlnească fika cu pete pe cămașă și cu o durere de cap cauzată de lipsa de cofeină. Perfect. Absolut perfect!

– Stați puțin, o să curăț ce e mai rău! Femeia înșfăcase un pumn de șervețele de pe masa cea mai apropiată și i le apăsa acum pe piept. Ar trebui să ajute. O să absorbim excesul și poate cu puțin săpun din baie...

Vorbea în timp ce se agita, o trăncăneală neîncetată care lui Archer i se părea ciudat de reconfortantă. Mâinile ei care îi atingeau pieptul și curba blândă a buzelor ei în timp ce vorbea îi distraseră atenția și reușiră să îi risipească furia. De fapt, Archer se surprinse dorindu-și să se lase complet pradă atingerii ei. Voia să vorbească mai departe cu femeia asta agitată. Voia să o întrebe de ce ducea atât de multe băuturi. Pentru cine erau. Era îmbrăcată mai degrabă pentru un antrenament la sală decât într-o ținută de birou, colanții îi scoteau în evidență rotunjimile coapselor, maioul mic, athletic, lăsa să se vadă o fâșie de piele în jurul abdomenului, piele care era acum stropită cu smoothie. Piele la care probabil el ar fi trebuit să înceteze să se holbeze.

Dumnezeule, ce era cu el? Ar fi trebuit să se concentreze, să se pregătească pentru întâlnirea cu copilul lui, nu să încerce să agațe o femeie –

ce-i drept, foarte atrăgătoare – la cafeneaua din oraș.

Archer oftă, își dezlipi privirea de la fâșia periculoasă de piele și își ridică ochii spre chipul îngrijorat al femeii. Buzele ei frumoase aveau colțurile coborâte într-un botic drăgălaș.

„Pe toți dracii, Archer! Nici buzele!“

„Adună-ți mințile!“

– Nu-ți face griji pentru podea! strigă o femeie din spatele tejghelei, readucându-l momentan la realitate. Aduce Joe mopul.

– Bine, mulțumesc, Jeanie! strigă drept răspuns femeia care continua să îi tamponeze pieptul. Îmi pare foarte rău!

Mâinile ei continuau să îi asalteze corpul. Stătea mult prea aproape. Îi simțea mirosul șamponului. Căpșuni? Oh, Doamne! Trebuia să plece.

– Se mai întâmplă, zise Jeanie, ridicând din umeri.

O pereche mai în vârstă ocoli cu grijă băltoaca și pe Archer.

– Trebuie să te mai liniștești, Iris, scumpo.

– Știu, Estelle, spuse roșcata – Iris, din câte se părea – oftând. Își îndreptă spatele și îl eliberă, în sfârșit, din strădania ei de a-l curăța. Ai dreptate.

– Ești o fată bună, adăugă Estelle, bătând-o ușor pe Iris pe obraz.

Bătrânul cărunt de lângă ea îi adresă lui Archer un zâmbet amuzat.

– O dimineață grea? întrebă el.

– Începe să devină, da.

Bătrânul râse.

– Se sperăm că o să se schimbe.

– Haide, Henry! spuse Estelle, luându-i brațul bărbatului. Sorbi din smoothie-ul pe care îl avea în mână. Se pare că o să ajung înaintea lui Iris astăzi la curs. Bine că mi-am adus ceva de băut, adăugă ea râzând, în timp ce ieșeau.

Iris râse și ea, până când privirea îi ateriză iar pe chipul lui Archer și deveni brusc serioasă.

– Ei bine, nu cred că pot s-o curăț.

Se uitară amândoi la pata verde de pe cămașa lui albă.

– Firește că nu poți, oftă el.

Nimic din toate astea nu îl ajuta. Mintea lui era deja un talmeș-balmeș dinainte de povestea asta și ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească acum cu jind la instructoarea de yoga – sau ce-o fi fost femeia asta.

Chipul lui Iris se schimonosi.

– Îmi pare sincer rău! Ce-ar fi să-ți fac cinste? Ce vrei să bei?

Archer privi din nou coada și observă cum fiecare persoană se prefăcea, eșuând absolut lamentabil, că nu se uita la el, cu un milion de întrebări întipărite pe chip. Și el care își propusese să treacă prin oraș fără să atragă prea mult atenția.

Își întoarse privirea înapoi la Iris și la fruntea ei încrețită și la boticul ei drăgălaș. Hanoracul cu fermoar pe care îl purta peste hainele de sală îi alunecase de pe un umăr, dezvăluind și mai multă piele la care el n-ar fi trebuit să se holbeze.

Trebuia să plece.

Sub nici o formă nu avea să le răspundă astăzi la întrebări. Și nu avea să mai rămână nici o

secundă în plus în prezența acestei femei care deja îi dăduse ziua peste cap.

– Nu am timp, spuse el morocănos, întorcându-le spatele lui Iris, care rămase șocată, și oamenilor de la coadă care îl priveau dezaprobat.

Nu venise aici ca să își facă prieteni. Venise să facă ce trebuia pentru fiica lui. Faptul că nu avea convingerea că *el* era ce îi trebuia fiicei lui nu părea să aibă vreo relevanță.

– Monstru!

Fetița aruncă o singură privire petei verzi de pe cămașa lui, scoase un țipăt de groază și fugi în spatele canapelei. Așadar, prima întâlnire cu fiica lui mergea exact atât de bine pe cât se așteptase să meargă.

– Nu e un monstru, iubito, e tăticul tău, spuse Paula, mama lui Cate, zâmbind drăgăstos spre locul din spatele canapelei, unde dispăruse fetița.

Archer nu o întâlnise niciodată pe Paula, încă o dovadă că relația lui cu Cate nu fusese prea serioasă.

Paula respira cu ajutorul unui aparat de oxigen, iar tubul din nas era o dovadă clară a faptului că avea nevoie de ajutor cu acest copil. Copilul *lui*. Copil pe care nu apucase să îl zărească decât în treacăt, înainte să dispară.

– Atunci, de ce se revarsă mațe verzi din el? întrebă fetița, fără să iasă din ascunzătoare.

Archer își privi cămașa. Nu greșea. Pata de smoothie arăta suspicios de mult ca niște mațe de monstru.

– E, ăm... E doar smoothie, spuse el și Paula încuviință din cap.

– Ai auzit, Olive? S-a vărsat doar puțin smoothie, atâta tot.

– Eu nu ies de-aici! spuse Olive – *Olive, fiica lui.*

– Bine, dragă. Poți să rămâi acolo, deocamdată, zise Paula, zâmbindu-i lui Archer. Te rog, ia loc! Olive este mai timidă la început.

– Nu sunt timidă! se auzi vocea subțirică. Dar nu-mi plac monștrii.

Archer se încruntă.

– Îmi pare foarte rău! se adresă el Paulei. Am avut un accident cu un smoothie de varză kale de dimineață și n-am mai apucat să mă schimb.

– Sigur, nu-ți face griji! spuse ea, deși pe chipul ei zâmbitor apăruse o expresie îngrijorată. Sunt sigură că totul o să se rezolve.

Și atunci, Archer înțelese. *Trebuia* să se rezolve. Femeia aceasta își pierduse fiica și nu era suficient de în putere ca să aibă grijă de nepoata ei.

Nu era vorba doar despre el și despre viața lui, despre nevoile lui egoiste.

„La naiba!”

Își dresе vocea.

– Da. Sigur că o să se rezolve. Sunt convins că eu și Olive ne vom obișnui repede unul cu celălalt.

Judecând după expresia de pe chipul ei, Paula nu era tocmai impresionată de planurile mărețe ale lui Archer de a se *obișnui* cu nepoata ei, dar, sincer, era tot ce putea să îi promită în momentul de față. Și numai să îi spună numele,

Olive, era o premieră. Evitase să o facă până acum de parcă, nerostindu-l, ar fi împiedicat povestea să se transforme în realitate.

Dar era o realitate. Olive era reală. Și era îngrozită de el.

Afurisita aia de femeie de la cafenea! Dacă nu ar fi vărsat mazăgă verde pe el, situația ar fi fost acum cu totul alta. După care îl pipăise peste tot, ca și cum amărâtele alea de șervețele de hârtie ar fi putut să rezolve ceva. Nu că se mai gândea acum la mâinile lui Iris pe pieptul lui (dar era posibil să se gândească mai târziu). În clipa de față, avea probleme mai mari.

Și nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în legătură cu ele.

Cea mai mare era să își convingă fiica să iasă de după canapea.

După o jumătate de oră, era încă în ascunzătoarea ei, în timp ce Archer și Paula se chinuiau să facă conversație și avocata analiza documentele.

– Carevasăzică, Paris! spuse Paula. Ți-a plăcut să trăiești acolo?

– Îmi *place* să trăiesc acolo, răspunse el, accentuând timpul prezent – *nu* avea să se mute permanent aici. Iubesc Parisul.

Dar, chiar în timp ce le rostea, cuvintele sunau fals. Cum puteai să iubești un loc pe care nu apucaseși să îl cunoști cu adevărat? Viața lui Archer se învârtea în jurul bucătăriei de la Beau Rêve, unde era bucătar-șef, a câtorva baruri pe care el și colegii lui le frecventau după muncă și în jurul apartamentului său. Oare iubea Parisul sau iubea ideea de a fi cel mai bun de acolo, într-

un oraș recunoscut pentru rafinamentul său culinar? Nu conta. Parisul făcea parte din plan. Dream Harbor, cu siguranță *nu*.

Nu prea știa cum aveau să decurgă lucrurile, acum că apăruse Olive în peisaj, dar urma să găsească o soluție. Poate că viața îi fusese temporar scoasă de pe șine de această situație, dar nu avea să fie ceva permanent. Dacă toți cei implicați hotărau că Olive trebuia să stea cu el – și i se părea un DACĂ foarte mare –, atunci fata avea să vină cu el.

Refuza să se gândească la faptul că nu putea să o facă nici măcar să iasă de după canapea, darămite să o mute în Franța. Avea să ia fiecare problemă pe rând.

– Așadar, domnule Baer, spuse avocata, domnișoara Kaori Kim, ridicându-și privirea din hârtii și îndreptând-o spre el. Văd că ați închiriat o casă în oraș.

– Da. Și Olive o să aibă camera ei.

Închiriasse o căsuță pe o stradă liniștită. Se mutase acolo, își desfăcuse bagajele și aranjase un dormitor pentru fetiță – chestie la care nu prea se pricepea, așa că ajunsese să cumpere toate lucrurile roz pe care le găsisese. O aproximare destul de lamentabilă a unui cămin, dar spera că avea să o facă pe Olive să se simtă confortabil.

– Și unde o să lucrați? întrebă avocata.

Să lucreze. Archer simți un gol în stomac. Firește, avea nevoie de o slujbă cât stătea aici. Și căutase. Își petrecuse primele zile după ce ajunsese în oraș căutând un restaurant în apropiere care să angajeze un maestru bucătar,

dar nu găsisese nimic. Zona de căutare fusese una restrânsă, fiindcă nu știa ce avea să facă cu Olive cât timp era la lucru. Nu putea adăuga și o navetă de câteva ore peste tot și toate. Și trebuia să rămână în oraș deocamdată. Căzuseră cu toții de acord că tranziția avea să fie mai ușoară pentru Olive dacă putea rămâne aproape de bunica ei, de prieteni și de școala ei. Avea sens, dar, în felul ăsta, Archer rămăsese fără opțiuni viabile de angajare

– Știu eu locul perfect! se amestecă Paula. Gladys caută un bucătar nou.

Paula îi zâmbi radios.

– Un bucătar nou? repetă el, cu jumătate de voce.

– Da. La localul ei!

Paula se luminează la față, ca și cum ar fi fost o idee extraordinară.

– Un local.

Bătrâna încuviință din cap.

– Minunat, spuse domnișoara Kim, închizând dosarul. Așadar, totul e pregătit pentru un aranjament de custodie temporară. Domnule Baer, veți fi principalul îngrijitor al lui Olive în următoarele șase luni, iar Paula Carpenter își va păstra drepturi de vizitare. După ce trece perioada stabilită, ne vom reîntâlni și vom lua o hotărâre ținând cont de interesul copilului.

Archer doar încuviință din cap, fiindcă nu se simțea în stare să facă mai mult de atât. Își simțea întreaga față amorțită. „Bucătar la un local de cartier?” În asta se transformase viața lui? Tată într-un orașel de provincie, bucătar la un local de cartier. Simți că i se face rău. Cum

mama naibii avea să își câștige stelele Michelin la un local de cartier?

Kaori se uită peste marginea canapelei.

– Tu ești de acord, domnișoară Olive? O să stai cu tatăl tău o vreme și el o să aibă grijă de tine. O să ne asigurăm cu toții de asta.

Cu aceste cuvinte amenințătoare, Kaori îi adresează lui Archer o privire care spunea cât se poate de clar că întreg orașul avea să fie cu ochii pe el. De parcă nu ar fi primit deja mesajul ăsta de dimineață, la cafeneaua Dovleac cu Scortîșoară.

Nu reuși să înțeleagă răspunsul lui Olive, dar era sigur că nu fusese ceva de bine, pentru că expresia lui Kaori se schimbă din avocată atotștiutoare în prietenă îngrijorată.

– Știu, scumpo, șopti ea, aplecându-se peste pernele canapelei. Dar, uneori, trebuie să fim curajoși.

Kaori și Paula aveau amândouă lacrimi în ochi și încă o dată Archer se simți ca un nemernic fiindcă își făcea griji pentru viața lui când ele pierduseră recent pe cineva drag. Nu trecuseră decât două luni de când Olive își pierduse mama.

Și acum, se pricopsise cu el.

Se ridică și îngenunche pe canapea, lângă Kaori. Se uită în spate și o găsi pe Olive fixându-l cu ochi mari, căprui. La fel ca ai lui Cate. Simți cum i se strânge inima.

– Hei, Olive!

Continua să îl fixeze cu o privire dușmănoasă, dar cel puțin de data asta nu fugi – așa că era un progres.

Archer își dresă vocea.

– Ăm, știu că e cam ciudat și că abia ne-am cunoscut, dar hai să încercăm, ce zici?

Fruntea fetitei se încreți.

– Cred că mamei tale i-ar fi plăcut să fim... prieteni, încercă el.

– I-ar fi plăcut, adăugă Kaori. Am cunoscut-o pe mama ta și știu că i-ar fi plăcut tare mult să petreci ceva timp cu tati.

„Oare?” ar fi vrut Archer să întrebe. Dacă așa era, de ce nu îi spusese niciodată despre Olive? Dar nu era momentul să întrebe. Nu când Olive se uita așa la el, pierdută și speriată, și el nu avea idee cum să o ajute.

Dar Archer nu se dădea bătut. Archer nu eșua.

Dacă supraviețuise uceniciei într-unele dintre cele mai pretențioase bucătării din lume, cu siguranță avea să se descurce cu o fetiță. Nu?

Întinse mâna și, preț de câteva secunde intense, Olive doar se uită la ea. Apoi, în sfârșit, își puse mânuța micuță într-a lui.

Era un început.

CAPITOLUL 2

Iris împinse o clătită prin băltoaca groasă de sirop de arțar din farfurie și mai făcu o dată calculele în minte. Totuși, nu conta de câte ori socotea, rezultatul era mereu același – nu avea să reușească să achite chiria. Din nou. Și, deși proprietara fusese incredibil de răbdătoare cu

întârzierile din ultimele trei luni, Iris era destul de sigură că nu urma să fie la fel de amabilă și de această dată. În principal pentru că luna trecută spusese: „Iris, este pentru ultima oară. Am nevoie de banii ăștia!” Așa că era destul de clar. Avea să ajungă în stradă dacă nu făcea rost de banii de chirie în următoarele două zile.

Oftă și privi pe fereastra mare de lângă separeul ei. Ploaia se prelingea pe sticlă, accentuând melancolia lui Iris. Gladys, una dintre cursantele ei preferate și patroana localului, se așeză pe canapeaua din fața ei.

– De ce ești așa îngândurată azi, scumpo?

Iris ridică din umeri.

– Oh, motivele obișnuite. Nu reușesc să îmi asigur un trai decent în economia de azi.

La coapta vârstă de 26 de ani, era posibil ca Iris să fie nevoită să înceapă până la urmă una dintre acele *cariere* despre care vorbea toată lumea. Alea care îți aduceau salariu lunar și contribuții la fondul de pensii. Unde erai plătit în dolari americani, nu în acces nelimitat la club sau flori gratis în fiecare lună. Deși îi plăceau foarte mult florile.

Gladys se încruntă.

– Dar nu-ți face griji, găsesc eu o soluție! Iris se forță să zâmbească. Ca întotdeauna.

Și găsea întotdeauna o soluție. Altă slujbă, alt apartament ieftin, altă colegă dubioasă cu care să îl împartă. Iris era pe cont propriu de ceva vreme. De când mama ei se mutase în Florida cu ultimul ei iubit sexy, Iris rămăsese singură în Dream Harbor. Cu excepția verișoarei Rebecca, desigur, dar Iris nu putea să se ducă iar pe

canapeaua lui Bex. Femeia avea trei pisici și cânta la trompetă în mijlocul nopții. Situația nu era potrivită pentru o colegă de apartament. Iris pur și simplu nu putea să îi asculte până la miezul nopții repetițiile pentru trupa de jazz, apoi să doarmă cu cel puțin două pisici întinse peste fața ei. Nu din nou, în orice caz.

O zdrăgănitură puternică urmată de un șir de înjurături din bucătărie o smulse pe Iris din gândurile ei.

– Ce naiba a fost asta?

Gladys îi răspunse cu un zâmbet întunecat.

– Noul maestru bucătar!

– *Maestru bucătar?* La un local de cartier?

Iris privi în jur, la mesele vechi și linoleumul de pe podea. Îi plăcea localul, dar nu s-ar fi putut spune că era un restaurant de lux.

– Relansăm restaurantul! spuse Gladys, îndreptându-și spatele. Și ne trebuie un meniu nou.

Iris îndesă o bucată de clătită în gură.

– N-o să scoți clătitele, nu?

– Sigur că nu!

– Of, bine!

Iris îi zâmbi femeii mai în vârstă peste buza câinii cu cafea proastă.

– De fapt... Gladys păru să se anime dintr-odată. S-ar putea să am o soluție pentru problema ta.

– Hmm, aș putea să lucrez câteva ture ca ospătăriță...

– Nu, nu asta.

Gladys se grăbi să respingă sugestia. Se părea că, după ce spărsese mai multe farfurii pe tură și

mâncase o tonă de clătite, Iris nu mai era candidata favorită pentru postul de chelneriță.

– Am o idee mai bună, continuă Gladys. Ce-ai zice de o slujbă ca bonă?

Iris se lăsă pe spătarul canapelei, dând cu mâna prin fața ochilor ca și cum ar fi încercat fizic să alunge sugestia lui Gladys.

– Dădacă pentru copii? În nici un caz!

– De ce nu? Ești plină de energie și ești o profesoară minunată. Te-ai descurca grozav.

– Ba nu. Mă descurc grozav cu *adultii*. Adultii sunt capabili de comunicare reală. Când vine vorba despre copii, e o cu totul altă poveste.

Gladys ridică din sprâncene, ca și cum nu s-ar fi lăsat convinsă de profunda neîncredere pe care Iris o manifesta față de copii.

– Și copiii sunt capabili de comunicare.

– Sunt imprevizibili și mereu îmi lasă senzația că uneltesc ceva. Și de ce sunt mereu atât de lipicioși?

Gladys râse, clătinând din cap.

– Copiii sunt și ei oameni. Sunt sigură că te-ai descurca foarte bine cu o fetiță.

Sunt oameni? Da, niște oameni mici și incoerenți, puși mereu pe distrus. Iris își petrecuse o mare parte din copilărie cu adulții. Ei bine, cu adulții și cu Bex, dar ea și Bex erau aproape de aceeași vârstă. Iris nu avea frați mai mici, nici verișori. Nu avusese niciodată grijă de copiii vecinilor. Și nu o interesaseră absolut niciodată păpușile bebeluși.

Cea mai bună prietenă a ei din copilărie fusese vecina drăguță de la etaj, Josie, care avea 70 de ani la acea vreme. Avea grijă de Iris după școală,

când mama ei era la muncă, și Iris pur și simplu o adorase. Spunea cele mai frumoase povești și gătea cele mai bune spaghetti. Chiar și în ziua de azi, nu era duminică până nu sfârșea un sos pe aragaz. Josie o învățase asta.

Bătrânii erau izvor de înțelepciune. Copiii erau... sălbatici.

– Pentru cine ar trebui să lucrez? întrebă Iris, nu că ar fi avut vreo intenție de a accepta slujba asta absurdă, dar era curioasă.

Privirea lui Gladys alunecă spre bucătărie.

– Păi...

Iar zdrăngăneli, iar țipete.

Ochii lui Iris se măriră.

– Bărbatul care țipă în clipa de față la oamenii tăi are un copil?

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu Cate Carpenter?

– Desigur.

Toată lumea auzise. Fusese o tragedie. Iris mersese la școală cu Cate, dar nu fuseseră niciodată apropiate. Totuși, când auzi că așa ceva s-a întâmplat cuiva atât de tânăr, rămâi uluit. Și începi să te întrebi tu ce mama naibii faci cu viața ta.

– Ei bine, se pare că l-au găsit pe tatăl fetei.

– Și tatăl e maniacul din bucătăria ta?

– Nu e maniac, spuse Gladys, cu un oftat exasperat. Este maestru bucătar de renume internațional și s-a hotărât să-mi pună restaurantul pe roate.

– Hmm.

Gladys ridică din umeri.

– Avea nevoie de un loc de muncă pentru a-și întreține fata. Și eu eram singura care avea

nevoie de un bucătar.

– Așa că acum ai un *chef*...

– Un *master chef* de renume internațional.

– Un *master chef* de renume internațional care învârte clătite?

Gladys afișă un zâmbet larg.

– O să revigoreze întregul meniu.

– Și Lionel ce părere are despre asta?

Iris ar fi dat orice să fie de față în clipa când Gladys îi spusese soțului ei că localul lor urma să fie condus de un maestru bucătar cu pretenții. Expresia de pe chipul lui Gladys îi dădu de înțeles că mersese exact așa cum s-ar fi așteptat.

– O să se dea el pe brazdă, spuse Gladys, împreunându-și mâinile pe masă. Acum, ce zici de slujba ca bonă?

– Gladys, aș vrea tare mult să te ajut, sincer. Dar nu mă pricep câtuși de puțin să fiu bonă.

– Aiurea! Ai certificat de acordare a primului ajutor, ești creativă, energică, amuzantă, responsabilă... Gladys îi enumeră calitățile pe degete. Și, cel mai important, ești disponibilă.

Iris clătină din cap.

– Nici gând. Îmi pare rău!

– Ce alte opțiuni ai?

– Probabil... aș putea să...

Expresia lui Gladys era tot mai îngâmfată pe măsură ce Iris se bâlbâia.

– Găsesc eu ceva!

Avea să ia niște ture la Mac's, sau poate Jeanie avea nevoie de cineva care să servească la cafenea, sau poate și-ar putea vinde un rinichi sau ceva... Orice, numai să nu își petreacă

întreaga zi cu un copil mic. Kira îi promisese deja că avea să o angajeze din nou în perioada sărbătorilor, așa că nu trebuia decât să se descurce vreo opt luni... Ușor.

– Ești ridicolă. Ți-am spus că o să și locuiești acolo?

– În sensul că n-ar trebui să plătesc chirie?

Și zâmbetul încrezător crescuse.

– Exact. Fără chirie. Și fetița e la școală. Nici măcar n-o să fie acasă o mare parte din zi. Ai putea să-ți ții în continuare cursurile.

Rezultatul calculelor se schimba rapid. Dacă nu mai avea de plătit chiria, și putea să își țină în continuare cursurile, și ar mai fi fost și plătită ca bonă, era posibil ca Iris să poată, pentru prima oară în viața ei, să își permită o viață decentă. Să nu o mai ducă de pe o zi pe alta.

Afurisită să fie vicleana asta de Gladys cu ideile ei bune!

– Și ce aș avea de făcut? Concret?

– Păi, îmi imaginez că va trebui să o pregătești dimineața, apoi să o iei de la școală. Ar trebui să stai cu ea după-amiaza, până se întoarce tatăl ei, dar sunt sigură că te-ai putea descurca, Iris.

– De ce insiști atât de mult?

Tot orașul era plin de băgăreți insistenți, bârfitori și oameni cu intenții bune, care mureau să se amestece în treburile altora, dar Gladys nu era, de obicei, genul ăsta de persoană. Avea un soț, două fete, mai mulți nepoți decât putea Iris să numere și localul ăsta de condus. Ea nu avea timp de prostiile altora.

Chipul femeii se îmbună.

– Le e greu, cum îți este și ție. De ce să nu vă ajutați reciproc?

Iris se pregătea să îi răspundă că ei nu îi era greu, dar expresia de pe chipul lui Gladys îi închise gura. Evident că îi era greu.

– Fetița și-a pierdut mama și bărbatul ăla de acolo face tot ce poate...

Alt zdrăngănit îi curmă vorba, dar intenția ei de a atinge corzile mult prea sensibile ale inimii lui Iris avu totuși efectul scontat. Ce ar fi putut să spună? Nu, nu vreau să ajut o fetiță care și-a pierdut mama? Ar fi fost îngrozitor.

Asta în combinație cu amenințarea unei nopți de repetiții la trompetă o convinseră să spună:

– Bine, fie. O s-o fac.

Gladys se luminează la față.

– Minunat! Îi spun lui Archer. Oh, ia uite-l!

Privirea lui Gladys alunecă spre ușa bucătăriei, care se trânti de perete. Era *el*. Cel mai furios bărbat pe care îl văzuse Iris vreodată ieși din harababura din bucătărie. Dacă era posibil să se încrunte cineva cu tot trupul, exact asta făcea el. Nici măcar haina distinsă de maestru bucătar nu reușea să atenueze cu nimic focul din ochii lui întunecați. Părul de un blond murdar îi cădea pe frunte, ca și cum ar fi tot tras de el până se lăsase păgubaș. Fruntea îi era încruntată și gura îi era o tăietură dezaprobatore pe față. Tensiunea îi radia din tot trupul. Era același bărbat care păruse că voia să o omoare pentru că îl murdărise cu smoothie de kale. Nu tocmai modelul de tată grijuliu.

– Archer! strigă Gladys, cu o voce animată de succesul obținut. Ți-am găsit bona perfectă.

Privirea furtunoasă a lui Archer se întoarse spre Iris.

Îi adresează potențialului ei viitor șef un zâmbet micuț și flutură din mână.

Dacă o recunosc de la incidentul cu smoothie-ul, nu lăsa să se vadă.

– Trimite-mi CV-ul! se rățoi el, apoi se răsuci pe călcâie și intra vijelios înapoi în bucătărie.

În ce mama naibii se băgase?

CAPITOLUL 3

Era abia șase fără un sfert când Archer urcă în mașina lui din parcare din spate. Localul se deschidea devreme pentru mic-dejun și prânz, dar la trei era deja închis. Prin urmare, chiar și după ce stătuse să curețe și să se asigure că totul era pregătit pentru a doua zi, Archer se ducea acasă mai devreme decât o făcuse în mulți ani.

Încă un lucru care să îi amintească în ce măsură viața lui se dăduse peste cap de când se mutase în orașul ăsta ciudat. De obicei, la ora asta se ducea la muncă, nu se întorcea acasă, unde să ia din nou cina în tăcere cu fata lui.

Fata *lui*.

Doamne, încă nu se obișnuise să se gândească la ea în felul ăsta. Era un lucru îngrozitor? Ar fi trebuit să se îndrăgostească pe loc de ea? Nu știa. Nu știa ce era normal. Oamenii își iubeau instantaneu nou-născuții roșii la față, care urlau din rărunchi? Poate că da. Poate că ar fi trebuit

să simtă o atracție biologică față de Olive, dar, cel puțin până acum, situația fusese incredibil de apăsătoare.

Scoase un oftat de frustrare în timp ce ieșea cu mașina în Main Street și trecea pe lângă puzderia de magazine încântătoare. Gladys avea dreptate. Localul avea nevoie de o imagine nouă dacă voia să țină pasul cu orașul ăsta pitoresc.

Intră pe străduța mărginită de copaci unde se afla căsuța pe care o închiriasse. Niciodată în viața lui nu își dorise să locuiască pe o astfel de stradă. Niciodată în viața lui nu își imaginase că avea să parcheze în fața unei peluze verzi, cu gârdulet de scânduri – în fața casei lui de familie.

Era plăcut pentru unii. Nu și pentru Archer.

Archer se născuse să fie maestru bucătar. Să prepare delicatese pentru oameni care să le aprecieze. Nu să învârtă niște clătite într-un orașel de provincie din America.

Ah! Opri pe aleea din față și își lăsă capul pe volan. Avea nevoie de un minut înainte să intre în această viață, care nu era a lui. În această casă care nu era *acasă*. Înainte să își vadă copilul care era un străin pentru el.

Gemu.

El era adultul.

Trebuia să facă ce era bine pentru Olive.

Avea să înceapă să vorbească până la urmă cu el, nu?

Sigur. Evident că avea să înceapă. Nu trecuse nici măcar o săptămână de când se mutase cu el.

Avea pur și simplu nevoie de mai mult timp ca să se adapteze. La fel și el.

Archer se desprinsese cu greutate de scaunul mașinii și traversă peluza din fața casei. Simți impulsul absurd de a bate la ușa pe care nu o simțea ca fiind a lui. Dar era a lui, cel puțin pentru moment, așa că intră.

– Domnule Baer, ați venit! Kimmy, fata pe care o angajase temporar ca babysitter, sări de pe podea, unde fusese prinsă într-un joc cu Olive. Pe curând, puștoaico!

Îi ciufuli părul lui Olive, apoi își luă geanta și veni la ușă, lângă Archer.

– Mulțumesc, Kimmy!

– Pentru puțin. Îmi puteți trimite banii pe Venmo.

– Da, sigur.

– Aveți nevoie de mine și mâine? Pentru că am curs de actorie. Am rolul principal în *Eu și ducele*. Vă vine să credeți?

Lui Archer nu îi venea să creadă că un liceu putea să pună în scenă un roman din seria Bridgerton, dar asta nu conta.

– O să angajez o bonă permanentă, așa că n-o să mai avem la fel de multă nevoie de tine.

– Bine, super! Ne mai vedem, Olive!

Fetița o privi pe Kimmy plecând, urmărind cu ochii ei mari și căprui mișcările tinerei. Când o văzuse prima oară, pe Archer îl uimise cât de mult semăna cu Cate. Era o versiune în miniatură a femeii pe care o cunoscuse cu jumătate de deceniu în urmă. Păr negru care îi încadra fața rotundă și i se oprea sub bărbie, cu breton tăiat drept pe frunte, ochi mari care

păruseră să îl cântărească pe dată și să îl găsească necorespunzător. Deși această trăsătură îi aparținea numai lui Olive. Cate păruse să îl placă destul de mult.

– Deci... Archer făcu un pas în sufragerie. Vrei să mă joc cu tine? Hmm... ce te jucai mai devreme?

Făcu un gest spre tabla de pe podea.

Olive clipi.

– Sau putem face altceva. Aș putea... să pun un film sau ceva? Sau am putea să colorăm.

Să coloreze? Archer nu mai ținuse un creion colorat în mână de la vârsta de opt ani. Dar, în clipa asta, ar fi făcut absolut orice numai să nu se uite în gol unul la celălalt. De la prima lor întâlnire dezastruoasă, avea senzația că Olive doar îi tolera prezența și că nu era câtuși de puțin convinsă de abilitățile lui. Și nu era singura.

Olive clătină din cap și se cățăără pe canapea. Se înfășură în pătura ei veche. Bunica ei îi explicase că avea păturica asta de când se născuse și să nu încerce sub nici o formă să i-o ia sau să o spele și că, dacă se pierdea, putea fi sigur că nici el, nici Olive nu aveau să mai doarmă vreodată. Așa că, da, sigur, nu era nici o presiune.

Olive își strânse în brațe cârțița de pluș, luă telecomanda și dădu la emisiunea ei preferată – un concurs de gătit.

Archer simți o ușoară strângere de inimă – poate că era totuși a lui.

O bătaie în ușă îi oferă prilejul să facă și altceva decât să se uite la Olive. Se duse să răspundă,

gândindu-se că poate Kimmy uitase ceva, dar nu era Kimmy. Ar fi trebuit să știe mai bine.

– Bună, Archer!

Nancy, soția ei Linda și avocata pentru custodie, Kaori, stăteau în prag. Prima oară când se întâmplase asta, se gândise speriat că deja o încurcase în vreun fel, dar era deja pentru a treia oară în patru zile când cele trei apăreau la el acasă. Și, în singura zi în care nu reușiseră să ajungă, Estelle, pe care o cunoscuse în treacăt la cafenea, și Gladys „trecuseră pe acolo” pentru că „erau, întâmplător, în zonă”.

Archer aflate că Nancy, acum pensionară, fusese educatoare și se părea că lua drept o chestiune personală situația fiecărui copil din oraș, inclusiv pe cea a foștilor elevi. Linda părea că nu făcea altceva decât să o însoțească și să observe de fiecare dată cât de puține progrese făcuse Archer în relația cu fica lui. Adaugă la asta și femeia responsabilă cu stabilirea custodiei copilului și îi era mai mare dragul să se trezească cu ele la ușă.

De data asta, Nancy avea cu ea o caserolă de proporții epice. Câte persoane își imagina ea că avea Archer de hrănit?

– V-am adus ceva pentru cină, spuse ea, trântindu-i vasul în brațe.

Încercase deja să le convingă că era de meserie bucătar, prin urmare perfect capabil să pregătească cina, însă nu reușise, așa că, de data asta, doar mormăi câteva cuvinte de mulțumire.

– Ce mai face Olive? întrebă Kaori, privind pe lângă el.

– E bine.

– Tot nu vorbește cu tine? întrebă Linda, făcându-și loc și intrând în casă.

– O să ajungă și acolo, spuse Nancy, bătându-l pe braț în timp ce, la rândul ei, intra neinvitată.

Nu se opuse. Înțelesese deja că era mai bine să le lase să intre, să vadă cu ochii lor că Olive era vie și sănătoasă și în felul ăsta să își vadă mai repede de drum.

Oftă privindu-le pe cele două femei mai în vârstă gângurindu-i lui Olive și îl încercă un sentiment absurd de gelozie când fetița le zâmbi și le răspunse când o întrebară ce făcuse în cursul zilei, deschizându-se în fața lor de îndată ce se așezară pe canapea, de o parte și de cealaltă a ei.

– Toți suntem de partea ta, spuse Kaori.

– Da, zise el, înăbușindu-și un râset ironic. Este evident câtă încredere aveți cu toții în mine. Nu a trecut o zi de când s-a mutat Olive aici în care să nu vină cineva să vadă cum este.

Kaori îl privi fix, de parcă i-ar fi lipsit o parte din materia cenușie.

– Evident, spuse ea. O iubim pe fetița asta și, sincer, nu știm prea multe despre tine.

– Mi se pare cinstit.

– Dar Cate pare să te fi găsit în regulă, așa că sunt dispusă să-ți dau o șansă.

Archer își sprijini capul de tocul ușii și simți soarele la apus încălzindu-i fața.

– Cate mă găsea *în regulă*?

– De fapt, nu a vorbit absolut deloc despre tine.

Chipul lui Archer se schimonosi.

– Au!

Kaori ridică din umeri.

– Un singur lucru a spus – credea că erai sortit pentru lucruri mărețe. Nu a vrut să-ți stea în drum. Olive era visul *ei*. Nu a vrut să-l încurce pe-al tău.

Când se uită din nou la Kaori, Archer văzu lacrimi în ochii ei.

– Îmi pare foarte rău! spuse el.

Kaori își trase nasul și își șterse ochii cu podul palmei.

– A fost un om minunat, Archer. Și Olive e și ea minunată.

Archer își dresе vocea ca să își alunge emoția din glas.

– Știu. Și... încerc.

Kaori îl privi cu ochii mijiți, apoi îl bătu pe braț.

– E nevoie de un sat întreg pentru a crește un copil și noi suntem satul. Îi susținu privirea. Și suntem cu ochii pe tine.

– Foarte reconfortant, zise el sec.

Kaori zâmbi.

– Ar trebui să fie. Avem grijă de Olive. Și de tine. Acceptă ajutorul, Archer! Totul o să fie mai ușor.

Trecu pe lângă el și fu întâmpinată cu o îmbrățișare mare din partea lui Olive. Archer închise ușa și se duse în bucătărie, ca să facă loc în congelator pentru noua caserolă, printre cele primite zilele trecute.

Să accepte ajutor din partea altcuiva nu era tocmai punctul lui forte, dar, pentru Olive, avea să încerce. Nu că ar fi avut de ales. Era destul de sigur că grupul ăsta de femei l-ar fi putut

doborî, la nevoie. Avea să încerce să se asigure că nu avea să fie nevoie.

Găsi un spațiu micuț, îndesă caserola în congelatorul deja înghesuit și împinse ușa ca să îl închidă.

Poftim! Acceptase ajutorul.

CAPITOLUL 4

A doua zi, Iris apăru acasă la Archer exact la ora la care îi spusese el să vină. Plus zece minute. Dar, judecând după felul chiorâș în care o privea, ai fi zis că întârziase cel puțin o oră.

– Ai întârziat, zise el, cu brațele încrucișate la piept.

Stătea în ușă și îi bloca intrarea în casă. Poate că această întârziere de zece minute era îndeajuns ca să o dea afară. Sau, mai bine, ca să nu o angajeze. Acceptase să vină în după-amiaza asta ca să îi cunoască pe el și pe Olive. Încă nu acceptase jobul. Nu era chiar atât de disperată încât să se mute pur și simplu în casa unui bărbat despre care nu știa nimic. Nu din nou, în orice caz. Ultima oară fusese la un tip care lăsase un anunț la localul lui Gladys. Zicea că era interesat de cineva cu care să împartă un apartament, dar, de fapt, fusese mai interesat să îi fure lenjeria intimă în timp ce Iris era la muncă.

Nu voia ca situația să se repete.

– Îmi pare rău! Cursul s-a întins ceva mai mult.

Abia apucase să își scoată costumul de înot și să ajungă aici. Părul îi era prins la spate într-o coadă încă udă și adierea vântului răcoros de primăvară îi zbârlea pielea pe brațe. Își uitase helanca la sală. Din nou.

Își trase coada peste umăr și o stoarse pe treptele de la intrare. Când ridică privirea, expresia lui Archer era la fel de neprimitoare. Poate că încă era supărat din cauza poveștii cu smoothie-ul?

– Olive trebuie luată de la școală la două și jumătate.

Iris îi susținu privirea străpungătoare cu una pe măsură.

– Și, *dacă* accept jobul, o să-mi mut orele de curs în așa fel încât să se potrivească cu programul lui Olive.

Ridică bărbia și așteptă. Avea să o lase să intre în casă sau întregul interviu urma să se desfășoare în ușă?

Ochii lui rămaseră ațintiți într-ai ei încă vreo câteva clipe, înainte să coboare pe pata udă pe care părul ei o lăsa pe tricou – fix sub sânul stâng. L-ar fi crezut un pervers dacă nu i-ar fi văzut expresia dezaprobatoare trădată de buzele strânse. Se părea că uniforma ei compusă din tricou și colanți și părul ud nu se ridicau la standardele lui. Același lucru se întâmplase și la cafenea. Crezuse că o privea admirativ, dar, când se oferise să îi cumpere ceva de băut, fugise ca din pușcă.

Ei, mai bine că nu se întâmplase nimic, ținând cont că avea să fie șeful ei. Poate.

El își ridică din nou spre fața ei privirea dură și analitică. Dumnezeu, și-l putea imagina în bucătărie, ținând la bieții subalterni, ca toți maștrii bucătari pe care îi văzuse în filme. Pretinzând perfecțiune. Precizie. Un mic fior îi trecu peste piele când se gândi cum ar fi să încerci să satisfaci un astfel de bărbat.

Scutură din cap ca să alunge acest gând, care nu ajuta la nimic. Dacă se aștepta la perfecțiune din partea ei, avea să fie profund dezamăgit. Iris era o linie curbă și încâlcită, nicidecum dreaptă. Întârzia întotdeauna – mai puțin la cursuri (nu le-ar fi făcut asta elevilor ei). Avea nenumărate hobbyuri abandonate și cărți citite doar pe jumătate. Era suficient de bună, dar niciodată perfectă. Și, dacă avea să urmeze tiparul obișnuit, nu urma să rămână nici în postul ăsta mai mult de șase luni. Poate că ar fi mai bine să plece de pe acum, ca să îi scutească pe amândoi de bătăi inutile de cap.

Dar Archer încetă, în sfârșit, să o mai examineze și se dădu laoparte din ușă. Cu inima îndoită, ea intră în urma lui într-un vestibul îngust, care ducea direct într-o sufragerie intimă, unde o fetiță cocotată pe canapea urmărea ceva ce părea să fie o emisiune de gătit. Iris își scoase șlapii din picioare fără să se aplece și îi lăsă la ușă, lângă celelalte încălțări. O pereche de adidași incredibil de mici îi făcu stomacul să i se strângă. Cum putea fi responsabilă pentru o ființă atât de mică?

În mod clar, era o idee proastă.

Tatăl era un dobitoc. Copilul era prea mic. Și Iris era mult prea necalificată.

Va trebui să își încerce norocul cu Bex.

Deschise gura ca să îl anunțe, când îl zări pe Archer privindu-și fiica. Arăta totalmente... perplex. Ca un om pierdut într-un labirint, care nu are habar cum să iasă. Arăta trist și ușor panicat. Arăta ca un om care are nevoie de ajutor.

O surprinse privindu-l și își schimbă repede expresia în cea aspră, de șef sever.

– Hai să vorbim mai întâi în bucătărie, apoi poți să faci cunoștință cu Olive!

– Bine, sigur.

Olive nu își desprinsese privirea de ecranul televizorului când ei trecură pe lângă ea. Bucătăria și livingul erau, de fapt, o singură încăpere, despărțite doar de o insulă mică. Iris se așeză la insulă și Archer rămase în picioare, cu fața spre ea, cu mâinile sprijinite de blat. Avea mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebrățele goale.

– N-ar trebui să ai o spatulă sau ceva de genul asta tatuată pe braț? întrebă ea.

Archer ridică din sprâncene.

– Ce să am? Și de ce, mă rog?

Iris ridică din umeri.

– Nu știu. Nu așa au toți bucătarii? Multe tatuaje legate de bucătărie, de carne și alte de-astea?

– Carne și alte de-astea?

Colțurile gurii îi zvâcniră, ca și cum ar fi fost amuzat, dar ar fi refuzat să o arate.

– Nu te prefacă că nu știi despre ce vorbesc! Se spune că maștrii bucătari sunt băieți răi. Dacă nu cumva ai tatuajele în alte părți...

Arată spre corpul lui. Și rămase cu mâna înghețată în aer în clipa când văzu expresia oripilată de pe chipul lui.

Dumnezeule mare, ce tot spunea?

– Păi, scuze, nu contează!

– Ce-ar fi să discutăm despre atribuțiile tale?

Și iat-o din nou, acea tresărire vag amuzată a gurii.

Iris încuviință repede din cap, ușurată să se gândească și la altceva în afară de posibilitatea ca Archer să fie băiat rău sau la pieptul lui acoperit de tatuaje, ori poate spatele...

– Iris?

– Da?

Clipi ca să revină la realitate. Realitatea în care Archer îi puna întrebări legate de poziția de bună pentru fika lui. Și care nu avea nici o legătură cu trupul lui.

Nu că i-ar fi păsat de trupul lui. Nu că s-ar fi gândit încă la pieptul lui ferm sub mâinile ei în timp ce îl curăța de smoothie. Trupul lui era complet irelevant. La fel ca fața. Și ca mâinile lui mari, întinse pe blatul insulei, în fața ei. Doamne, ce degete lungi avea! Degete care se pricepeau probabil la tot felul de lucruri...

Iris își dresă vocea.

– Scuze, n-am auzit!

Archer o privea din nou cu acea expresie care părea să spună că îi părea rău și numai fiindcă o chemase până aici. Probabil era la fel de disperat ca ea. Pe cât de disperat spusese Gladys că era,

dacă Iris era cea mai bună opțiune pe care o avea.

– Te-am întrebat dacă ai mai lucrat cu copii.

– Oh... ăm... nu tocmai.

– Nu tocmai copii?

– Păi, vezi tu, eu lucrez mult cu persoane în vârstă, care sunt, de asemenea, un segment vulnerabil al populației, recită ea replica pe care o exersase împreună cu Bex cu o seară în urmă, însoțind-o de un zâmbet încordat.

Archer încuviință scurt din cap, ca și cum nu se putea hotărî dacă să valideze sau nu prostiile ei. Nu că ar fi fost totalmente prostii, doar chestii obișnuite de spus la un interviu. Iris nu era sigură că toți cursanții ei în vârstă ar fi fost încântați să afle că fuseseră comparați cu niște copii de școală, dar, deși nu îi plăcea să o recunoască, avea foarte mare nevoie de jobul ăsta.

– Țin cursuri la clubul Y. Asta păru să îi atragă atenția, așa că îi dădu înainte: Știu să acord primul ajutor, am și un certificat în sensul ăsta și... ăm... sunt creativă și... Ce mai spusese Gladys? Și sunt disponibilă. De ce i se înroșiseră obraji când spusese asta? Vreau să zic, sunt disponibilă să încep să lucrez numaidecât.

Zâmbi din nou și îi întâlni privirea. Și, preț de o fracțiune de secundă, expresia lui se înmuie și Iris crezu că, poate, trecuse testul. Până când întoarse capul și buzele i se strânsură iar în acea expresie aspră.

– Cafea? o întrebă.

– Sigur.

Se întoarse să îi umple o cană, oferindu-i astfel o foarte necesară pauză de la privirea lui.

– Cum o bei?

– Cu lapte și zahăr, te rog!

Archer puse totul pe blat și, în timp ce amesteca laptele și zahărul în cafea, Iris observă că el o bea neagră. Ținând cont de intensitatea care radia din omul ăsta, era de părere că o cană de ceai de mușetel ar fi fost o alegere mai bună, dar probabil că nu era treaba ei să o spună.

– Deci poate c-ar trebui să discutăm despre responsabilitățile jobului? sugeră ea, sorbind din cafea.

– Da. Desigur. Lăasă cana pe masă și privirea îi alunecă pe lângă Iris, spre Olive, care stătea în continuare pe canapea. Apoi se întoarse la ea. Eu trebuie să plec înainte de cinci în fiecare dimineață și de aceea am sugerat să locuiești aici, dacă e convenabil și pentru tine. Va fi responsabilitatea ta să o trezești pe Olive, să o pregătești și să o duci la școală. Cum am spus mai devreme, trebuie luată la două și jumătate. *Fix*. Eu ajung în mod normal acasă în jur de șase. Se uită iar la Olive, apoi coborî vocea: Nu vorbește.

– Cum adică nu vorbește?

O expresie ce părea să fie rușine combinată cu frustrare apăru pe fața lui.

– *Poate* să vorbească. Dar nu vorbește cu mine. Își trecu mâna prin păr. Face terapie și, evident, situația este foarte traumatizantă pentru ea, iar eu vreau doar... Din nou, părea că vrea să urle de frustrare. În schimb, înghiți în sec. Vreau să-i ofer puțină stabilitate. Vreau pe

cineva care să fie aici pentru ea când nu sunt eu. De-asta m-am gândit că ar fi cel mai bine dacă ai... dacă bona ar locui cu noi. Dar, dacă e o problemă...

Vorbea acum aproape în șoaptă și se aplecaseră amândoi peste masă. Iris era suficient de aproape cât să îi vadă îngrijorarea din ochi, cuta dintre sprâncene, felul în care părul îi stătea ridicat, fiindcă își trecea tot timpul degetele prin el.

Și, când îl văzu așa, îngrijorat, obosit și speriat, un sentiment cald și tandru îi cuprinse inima.

Iar Iris își asculta întotdeauna inima.

– O s-o facem să meargă, zise ea, cu un zâmbet blând pe buze, într-o încercare de a stimula un răspuns similar din partea lui. Nu obținu decât o ușoară relaxare a umerilor, dar se mulțumi și cu atât, momentan. Sunt de acord că, dacă aş locui aici, Olive s-ar simți mai confortabil în preajma mea. Și, în felul ăsta, nu am cum să întârzii.

Un râset surprins scăpă de pe buzele lui.

Succes! Iris zâmbi larg.

– Mulțumesc! Chiar... Își drese vocea. A fost o săptămână grea.

– Îmi imaginez.

Se uita din nou la ea, însă, de data asta, privirea lui părea să nu mai fie chiar atât de dură. De fapt, ochii lui, atunci când nu erau mijiți, erau de-a dreptul încântători, de un maro cald, și, când nu și-l dădea pe spate, părul îi cădea lejer peste frunte. Și Iris își putea imagina acea gură relaxându-se și mai mult, zâmbind și luminându-i chipul. Și atunci își dădu seama!

Archer Baer, potențialul ei nou șef, era sexy.

Iar asta era o chestie foarte proastă.

Nu putea să aibă un șef sexy. Asta era rău. „Foarte rău, Iris!”

Colțurile gurii lui se ridicară doar o idee, oferindu-i umbra unui zâmbet, dar era de ajuns. De ajuns cât să lase să se întrezărească gropița care i se forma în obrazul stâng. „NU! De ce?” Tocmai acceptase să se mute în casa bărbatului ăstuia și acum el făcea gropițe? Și avea ochi blânzi? Și păr frumos? Și cine știe câte tatuaje ascunse care așteptau să fie descoperite?

În mod clar, Iris făcuse o mare greșală.

Se lăsă brusc pe spătarul scaunului.

– E totul în regulă? întrebă Archer, îndreptându-se la loc.

– Da. În regulă. Perfect în regulă.

O privea din nou ca și cum ar fi fost ușor dusă cu pluta, ceea ce o ajută să se mai răcorească o idee. Apoi însă privirea îi alunecă din nou pe lângă ea și ochii i se măriră, într-o expresie alarmată.

Iris se întoarse să vadă ce anume îi provocase îngrijorarea.

Canapeaua era goală și ușa de la intrare era larg deschisă.

Olive dispăruse.

CAPITOLUL 5

Cumva, ziua oribilă a lui Archer se transformase din proastă în și mai proastă în doar o fracțiune de secundă. Acum, făcea eforturi disperate să nu o găsească fermecătoare pe noua bonă, în clipa următoare fica lui dispăruse. Din nou. Nu o avea decât de o săptămână și deja nu era în stare să țină sub supraveghere copilul ăsta afurisit.

– Vai de mine! Unde s-a dus?

Vocea îngrijorată a lui Iris îi pătrunse prin gânduri. Ar fi fost și el mai speriat dacă treaba asta nu s-ar fi întâmplat deja de trei ori de când se mutaseră aici.

– Am o idee.

Trecu în viteză pe lângă Iris și ieși pe ușa deschisă, dar o putea simți venind în urma lui. Spera că avea să mai accepte oferta și după această demonstrație care s-o lămurească cu cine urma să aibă de-a face.

Când Gladys îi spusese că avea să îl ajute să găsească bona perfectă, Archer presupusese că se referise la cineva cam ca ea. Adică la o doamnă mai în vârstă, dulce, genul bunicuță. Nu la cineva ca Iris Fraser. O fată tânără și frumoasă, care apăruse la interviu în colanți, un tricou ud și șlapi. Care deja îi pipăise tot pieptul după ce îl împrôscase cu smoothie. Și care mirosea a căpșuni.

Nu știa dacă să fie furios sau atras de ea. Nu, nu era adevărat. Știa că era absolut interzis să fie atras de bonă. De fapt, era chiar foarte sigur că asta era regula numărul unu când aveai o bonă. Dar regula asta ar fi fost mult mai ușor de urmat dacă Iris ar fi arătat mai mult ca doamna

Doubtfire și mai puțin ca... ei bine, mai puțin ca ea.

Își trecu mâna prin păr în timp ce traversa peluza din fața casei vecinilor, cu bona cea inconvenabil de atrăgătoare după el. Probabil nu ar trebui să o angajeze. Ar trebui să găsească pe altcineva. Pe cineva mai potrivit. Dar era disperat. Localul funcționase pe autopilot fără el, dar trebuia să înceapă să lucreze serios acolo, cu normă întreagă, dacă voia să îl transforme.

Bucătăria rămăsese ultimul loc în care se simțea cât de cât competent. Trebuia să se întoarcă acolo și avea nevoie de ajutor cu copilul.

Se opri brusc.

Iris se izbi de spatele lui.

– Oh! strigă ea. Scuze!

Privi peste umăr și o găsi zâmbind timid.

– Nu mă așteptam să te oprești brusc. Ce s-a întâmplat?

Archer doar clătină din cap și rămase ascultând. Era un sunet pe care nu îl auzise decât de la distanță de când se mutase aici. Râsul fiicei lui.

Se auzea din grădina din spate a vecinilor, așa că traversă aleea și bătu în poarta gardului de lemn.

– Oh, hei, Archer! Tocmai mă pregăteam să o conduc pe domnișoara Olive acasă.

Noah, noul lui vecin, îi zâmbi. Olive era cocoțată pe umerii lui, dar zâmbetul pe care Archer era sigur că îl avusese pe chip cu câteva clipe în urmă dispăruse.

– Mulțumesc, Noah!

– E plăcerea mea.

Noah privi peste umărul lui Archer.

– Hei, Iris. Ce cauți aici?

Archer ar fi trebuit să își dea seama că se cunoșteau. Toți se cunoșteau între ei în orașul ăsta. Era straniu.

– Bună, Noah! Eu, ăm...

Se uită la Archer, apoi la Olive. Probabil calcula cât de grea avea să fie slujba asta. Archer era sigură că o fetiță mută care fugea de acasă era mai mult decât își imaginase ea.

– Dau un interviu pentru postul de bonă.

– Uau, Olive, ai auzit? Noah bătu cu palmele picioarele fetei, care îi atârnau pe umeri. Iris ar putea fi bona ta. Asta ar fi tare. Iris e foarte tare.

Iris zâmbi.

– Hei, Olive!

Îi făcu un semn cu mâna și Olive continuă să o privească intens, înclinându-și capul într-o parte ca și cum ar fi analizat ideea de a sta cu Iris. Archer se întrebă cum i se părea ficei lui. Ar trebui să conteze, nu? Nu ar trebui să angajeze o femeie pe care fata lui să nu o placă.

– Ce face o bonă? întrebă Olive și sunetul vocii ei făcu ca toți mușchii din trup să îi încremenească.

Nu clipi. Nici nu respiră, de teamă că Olive avea să își aducă aminte că era și el acolo și să se închidă din nou în ea.

Iris ridică din umeri.

– Mă gândeam să stăm împreună. Poate să mergem în niște locuri interesante. Știi să conduci, nu?

Olive clătină din cap și chicotul pe care Archer îl auzise mai devreme reapăru. Avea o senzație inconfortabilă în piept, ca și cum inima i-ar fi crescut și nu ar mai fi încăput acolo.

– Sunt prea mică să conduc!

Iris se încruntă, ca și cum n-ar fi crezut-o, și Archer fu nevoit să își muște limba ca să nu zâmbească.

– Ești sigură? Sunt convinsă că ai cel puțin 1,95.

Se prefăcu că se măsoară cu Olive, aflată la înălțime, și fetița râse din nou.

– Sunt pe umerii lui Noah!

Îl bătu pe acesta din urmă pe cap și Noah zâmbi larg.

– Oh! Ai dreptate! Scuze, a fost greșeala mea! Înseamnă că o să conduc eu când o să mergem în locuri interesante.

– Ce fel de locuri?

– Îți place să înoți?

– Nu știu să înot.

– Atunci, o să te învăț.

Archer tocmai se pregătea să îi atragă atenția că nu discutaseră despre lecții de înot, dar Olive se luminează la față când auzi și Archer simți cum i se topește inima. Iris putea să o învețe și să sară cu parașuta dacă o făcea pe Olive să arate așa.

– Serios?

– Sigur. Oh, adică, dacă e de acord tatăl tău.

Iris se uită la el pentru prima oară de când începuse interacțiunea cu Olive și parcă toată buna dispoziție se evaporă ca prin farmec.

Zâmbetul lui Olive dispăru.

Archer își drese vocea.

– Sunt sigur că putem aranja ceva.

Iris se uită din nou la Olive, cu un zâmbet larg.

– Ăsta e limbaj de tată. Înseamnă „Dacă mă rogi de suficient de multe ori, cu siguranță o să cedez și o să te las“, zise ea făcându-i cu ochiul și Olive căscă gura.

– Ce-ar fi să ne întoarcem și să discutăm despre asta? întrebă Archer și Olive încuviință din cap, ceea ce, sincer, era un progres.

Noah o puse jos și Archer hotărî să nu fie gelos când Olive îl îmbrățișă strâns de rămas-bun.

– Haide, puștoaico! Cred c-ar trebui să ne cunoaștem.

Iris o luă spre alee și Olive se duse după ea. Și numai văzându-le așa, mergând împreună, una lângă cealaltă, atât de firesc, Archer se hotărî să o angajeze. Spera doar că Iris încă își dorea acest lucru.

– Mulțumesc încă o dată, Noah! Îmi cer scuze că tot vine aici!

– Nu ne deranjează câtuși de puțin, spuse bărbatul, cu un zâmbet larg. Îmi pare însă rău că te bagă de fiecare dată în sperieți.

Archer scoase un oftat prelung și Noah îl bătut pe braț.

– Faci tot ce poți. O să se obișnuiască în curând.

– Da. Mulțumesc din nou!

Noah dispăru în curtea casei în care locuia împreună cu iubita lui, Hazel. Archer nu știuse, când alesese casa, că Hazel o cunoscuse pe Cate, dar se bucurase că Olive avea o față cunoscută

în vecini. Asta până când dispăruse și se dusesese după ea.

Se ruga doar să nu se aventureze vreodată mai departe.

Nu era părinte decât de o săptămână, dar era sigur că i-ar fi cedat inima.

CAPITOLUL 6

– Și te muți așa, pur și simplu, cu tipul ăsta și copilul lui? o întreabă Bex.

Era întinsă pe patul lui Iris, printre hainele împrăștiate care alcătuiau jumătate din garderoba ei. Cealaltă jumătate era deja îndesată într-o geantă de pânză.

– În principiu, da. Iris își lipi de piept un pulover vechi. Îl țin, îl donez sau îl arunc?

– Aruncă-l! spuseră la unison Bex și Kira.

Sezonul se terminase la ferma de brazi de Crăciun și Iris nu mai lucra acolo, dar rămăsese prietenă cu Kira. Aceasta se răsuci în scaunul de birou al lui Iris.

Iris azvârli puloverul în grămada de aruncat.

– Mai explică-mi o dată cum se face că tu, femeia îngrozită de copii, ai ajuns să fii bună? zise Kira, continuând să se învâртеască.

– Nu sunt îngrozită de copii.

– Ba exact așa ai spus! Dacă-mi amintesc bine, ai spus că sunt îngrozitori, imprevizibili și mereu lipicioși.

– Iu! Bex se încruntă. Mereu lipicioși?

– Păi, sunt, zise Iris, adăugând un tricou găurit în grămada de aruncat. Lipicioși, vreau să zic. Dar Olive e doar una. Sunt sigură că o să-i fac față. Nu mă sperie câtuși de puțin, minți ea.

Iris era chiar foarte îngrijorată, dar nu avea de gând să le spună asta prietenelor ei. Ar fi convins-o să nu accepte și avea nevoie de postul ăsta. Și de cazarea gratuită cu care venea la pachet.

Kira se oprise din învârtitul pe scaun ca să o poată fixa pe Iris cu o privire neîncrezătoare.

– Nu crezi că pot face față unui copil? întrebă Iris, aruncându-și coada peste umăr.

– Ba sigur că da! Dar ți-am spus, poți să vii să stai cu mine dacă nu-ți permiți chiria. Avem loc.

Iris se încruntă. Aprecia oferta prietenei ei. Sincer. Dar nu o încânta prea mult ideea de a sta cu Kira și cu Bennett în cuibușorul lor de îndrăgostiți. Kira fusese în al nouălea cer de când Bennett se mutase la ea și Iris nu accepta ideea de a fi a cincea roată la căruță. Și nici nu îi surâdea perspectiva de a-i auzi făcând sex tot timpul, ceea ce probabil se întâmpla, judecând după cât de mult zâmbea Kira în ultima vreme.

– Doar nu-ți închipui că alergăm mereu tot timpul goi prin casă, spuse Kira, parcă citindu-i gândurile.

Bex pufni.

– Oricum ar fi, m-aș simți ciudat. Deși apreciez sincer oferta.

– Hei, și eu m-am oferit!

Bex îi aruncă un alt pulover, pe care Iris nu își amintea când îl cumpăraseră. La donații!

– Și apreciez și asta, dar știi că programele noastre... nu se potrivesc. Era cel mai frumos mod în care Iris putea să îi spună că nu suporta să asculte arpegii la trompetă la ora unu noaptea. Așa era ea, mai ciudată. Hei, vă iubesc pe amândouă și sunt incredibil de norocoasă că am atâtea opțiuni, dar cred că asta e cea mai bună.

– Pentru că e sexy? întrebă Kira, ridicând dintr-o sprânceană neagră.

– Este? făcu Iris, dar vocea dintr-odată mai ridicată o trădă. N-am observat.

Kira râse.

– Întreaga populație feminină din Dream Harbor a observat. Și jumătate din cea masculină.

Iris ridică din umeri cu nonșalanță, ca și cum, de două zile de când fusese la interviu, nu s-ar fi gândit încontinuu la cât de sexy era, din nefericire, Archer.

– Ei bine, eu nu am observat. Presupun că nu e genul meu.

– Hmm. Știu exact cum o să se termine minciuna asta, spuse Kira, cu un zâmbet superior.

Spusese și ea același lucru despre Bennett și uite unde ajunseseră. Acum, erau practic nedespărțiți.

– Nu ai niște flori de plantat? i-o întoarse Iris.

– Nu în clipa de față, nu. Dar mulțumesc de grijă!

Bex râse.

– O-o, Kira! Cred c-ai atins un punct sensibil.

Se ridică în șezut și începu să împăturească ce mai rămăsese din hainele lui Iris. Iris crescuse împreună cu verișoara ei, erau ca două surori. Locuiseră una lângă cealaltă, fiecare doar cu mama ei. Și ele patru făcuseră aproape totul împreună. Așa că nu avea nici o jenă să îi spună lui Bex să își țină fleanca.

Dar venise să o ajute să își strângă lucrurile, așa că Iris se hotărî să fie drăguță.

– Nu a atins nici un punct sensibil. Sunt foarte încrezătoare în decizia mea.

Prietena și verișoara ei o priviră cu aceeași expresie de îndoială.

– Chiar da! V-am spus, pot să mă descurc.

– Dar vrei să te descurci? Expresia de pe fața Kirei se îmbunătățește. Ești sigură că vrei să fii *dădacă*?

Iris rezistă impulsului de a ridica din umeri și și-i trase, în schimb, în spate, într-o postură de falsă încredere.

– Da, vreau. Vă spun că o să fie ușor. E la școală în cea mai mare parte a zilei. Și am o cameră fără să plătesc nimic! Imaginați-vă câți bani o să pot economisi. M-am gândit că o să stau până la vară, când începe vacanța, apoi îl anunț pe Archer că trebuie să își găsească pe altcineva. E un plan *bun*.

Era un plan bun. Se gândise mult. Avea să îi ajute pe Archer și pe Olive preț de câteva luni, până se obișnuiau cu viața lor împreună, avea să strângă niște bani, apoi urma să meargă mai departe. Ca întotdeauna. Ba chiar avea să îl ajute pe Archer să găsească pe altcineva în locul ei, când urma să vină momentul.

Până și ea putea să aibă grijă de un copil preț de câteva luni.

Cât de greu putea fi? Sigur, Olive avea tendința să fugă și, da, nu vorbea cu tatăl ei încă, dar acum Iris știa exact unde anume fugea și Olive vorbise *cu ea*, așa că asta nu avea să fie o problemă.

În plus, erau mulți oameni cărora nu le plăcea ce făceau. Era doar o slujbă pe care o acceptase ca să își câștige existența. Pentru moment. Ca să ajungă la zi cu facturile, să pună deoparte chiria pentru prima și ultima lună la un apartament mai bun, să umple golurile pe care celelalte joburi le lăsaseră în contul ei bancar.

Iris putea să pregătească un copil de școală și să îl ia acasă în fiecare zi. Nu era ca și cum ar fi trebuit să fie mama ei – chestie de care Iris nu era absolut deloc interesată, în general. *Mamă* nu era ceva ce intenționa să fie vreodată. Dar bona nu echivala cu mama. Nu trebuia decât să o țină pe Olive în viață preț de câteva ore pe zi.

Avea să fie ușor.

Era noul ei motto și nu se abătea de la el.

– Bine, dacă spui tu. Vreau doar să mă asigur că nu iei hotărâri pripite, spuse Kira.

Iris râse.

– Tu vorbești serios acum?

Expresia serioasă a Kirei se dizolvă și prietena ei izbucni în râs.

– Încercam. Se ridică de pe scaun și o îmbrățișă pe Iris. Ai doar grijă să nu cumperi vreo proprietate fără să o cercetezi cum trebuie!

– Nu avem toți un fond fiduciar, draga mea.

Kira răspunse cu un rânjet.

– Nu mai am nici eu. S-a dus de mult.

Iris râse.

– Vă mulțumesc că m-ați ajutat să împachetez!

– Nici o problemă. Totuși, acum trebuie să plec. Mă cheamă viața de la fermă!

– Sigur că da. Ne vedem diseară la yoga?

– N-aș rata pentru nimic în lume! strigă Kira din hol, apoi ieși din apartamentul lui Iris.

Iris își îndreptă din nou atenția spre verișoara ei, așteptându-se ca aceasta să continue să găsească defecte în planul ei, dar Bex puse doar ultima cămașă în geantă.

– Ai grijă cu tipul ăsta! spuse ea, ridicându-se de pe pat.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun să ai grijă. Ești într-o poziție vulnerabilă, Iris. Nu-l lăsa să profite de tine!

– Să profite de mine? Bex...

– Vorbesc serios, zise ea, ridicând mâinile. Domnul mare maestru bucătar e obișnuit să fie șef, obișnuit să primească tot ce vrea de la angajații lui... Lucrurile o pot lua ușor razna.

Iris deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Se gândi la privirile dezaprobatore ale lui Archer, la țipetele și zdrăngăniturile pe care le auzise din bucătăria localului lui Gladys, la felul în care îi amintise să fie *punctuală*. Oare avea Bex dreptate? Era Archer Baer genul de bărbat care să își permită prea multe cu bona? Prindea la înghesuială chelnerițele nebănuitoare? Își folosea prezența intimidantă ca să obțină ce voia de la oameni?

Și ea urma să locuiască în casa lui.

Nu exista un departament de HR la care să îl reclame dacă situația devenea ciudată între ei.

Clătină din cap.

– L-am căutat pe Google. Nu există nici o singură plângere, nici un singur zvon, nimic care să sugereze că ar fi făcut vreodată ceva nepotrivit. Reputația lui e impecabilă, Bex. Este în regulă.

– Hmm...

Verișoara ei nu părea convinsă.

– Poate că are o reputație impecabilă pentru că se pricepe foarte bine să nu fie prins cu mâța-n sac.

– Bex...

– Ia ăsta! O să mă simt mai bine.

– Ce-i? Spray lacrimogen?

Bex rânji.

– Da. În caz că are porniri necuviincioase.

– Porniri necuviincioase? Bex, câți ani ai, 85?

Bex ridică din umeri.

– Probabil ar trebui să mă înscriu la cursul tău pentru seniori.

– Probabil.

– Dar îmi plac doamnele alea.

– Și mie. Și nu-ți face griji! Dacă Archer Baer încearcă ceva cu mine, poți să conduci gloata furioasă de doamne în vârstă care cu siguranță vor dori să-l linșeze.

Zâmbetul lui Bex să lărgi.

– Perfect.

Iris aruncă sprayul lacrimogen pe pat, fiind ușor reticentă să îl țină în mână, și o îmbrățișă pe Bex.

– Îți mulțumesc că-mi porți de grijă!

– Cineva trebuie să o facă, de când mama ta a fugit în Florida.

– Nu a fugit. S-a mutat acolo cu...

– Gabriel, spuse Bex posacă.

– Exact, cu Gabriel, repetă Iris.

Nu se obosise să îi rețină numele. Gabriel era cel mai recent dintre iubiții de scurtă durată ai maică-sii, dar era bărbatul care o făcea fericită în clipa de față, așa că cine era ea să judece? Mamei ei îi plăcea la nebunie să se îndrăgostească. Doar că nu prea reușea să mențină sentimentul. Iris și Bex puseseră pariu în legătură cu cât timp avea să reziste relația asta. Iris nu credea că avea să apuce sfârșitul anului.

– Crezi că o să se întoarcă aici după ce se despart? întrebă Bex, trăgându-se din îmbrățișarea lor.

– Nu știu. Îi place vremea de acolo, așa că nu m-ar mira să rămână. Mama ta ce mai face?

– La fel ca întotdeauna.

Mama lui Bex, mătușa lui Iris, Heather, o luase pe cu totul altă cale, se jurase să nu mai aibă de-a face cu bărbații și trăia acum într-un ashram din Calabasas despre care Iris bănuia că ar fi putut fi o sectă.

– Spune-i că o salut!

– O să-i spun.

– Mulțumesc, Bex.

– Orice pentru verișoara mea mai mică.

– Sunt cu doar două luni mai mică decât tine.

– Tot contează. Își luă geaca de ploaie de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre ușă. Te iubesc. Pa!

– Pa!

Iris stătea în apartamentul aproape gol și nu își putea stăpâni zâmbetul. Avea oameni care o iubeau și un plan nou. Și nimic nu îi plăcea lui Iris mai mult decât un nou început. Poate că de asta își schimba atât de des slujbele. Adora un nou început, iar primăvara era momentul ideal pentru așa ceva! Iris era gata să înflorească, la fel ca mugurii de pe crengile copacilor care încă se ascundeau de frig.

Oricare ar fi fost motivul (și cu siguranță nu faptul că noul ei șef era atât de sexy), Iris era nerăbdătoare să înceapă ceva nou (cel puțin așa era hotărâtă să își spună).

CAPITOLUL 7

Archer stătea în mijlocul bucătăriei, evaluându-și angajații. Maribel, Jess și Cyrus stăteau drepti în fața lui. Două chelnerițe și un bucătar. Maribel avea vreo 35 de ani și avea copii și probabil că Archer ar fi trebuit să fie mai atent la ea dacă voia să învețe ceva despre cum e să fii părinte, însă cel puțin până acum femeia fusese enervant de tăcută, executându-i întocmai instrucțiunile, fără să se plângă. Jess părea să fie proaspăt aterizată de pe băncile școlii. Prea vorbăreată, prea neîndemânatică, dar clienții păreau să o placă. Iar Cyrus, ei bine, Cyrus lucrase aici dintotdeauna.

Închiseseră localul în această dimineață, pentru o foarte necesară curățenie generală și o reorganizare. Spațiul încă nu se ridica la standardele lui și cei trei păreau epuizați. Și bucătăria încă era un dezastru.

Archer înjură în barbă și își frecă ceafa. Cum avea să poată transforma spelunca asta în ceva care măcar să semene cu un loc de care să se poată mândri? Cum avea să poată vreodată să numească asta bucătăria *lui*?

Nu avea să poată.

Și nu avea să o facă. Lucra aici doar temporar, până reușea să găsească ceva mai bun. Sau până când se rezolva problema cu custodia și se putea întoarce la cariera lui din Paris. Își alungă din minte gândurile la bucătăria imaculată din fostul lui restaurant. Nu i-ar fi folosit la nimic să înceapă să plângă în fața angajaților.

Trecuseră aproape două săptămâni de când se mutase aici și Olive încă nu îi adresase mai mult de zece cuvinte. Și Archer nu putea să creadă altceva decât că fetița îl ura și că nu reușea să fie un tată pentru ea.

Dar să eșueze nu era o opțiune. Nu fusese niciodată pentru el.

În clasa a șasea, când nu fusese admis în echipa de fotbal, se antrenase în fiecare seară până se întuneca atât de tare încât nu mai vedea mingea din fața lui și, pe toți dracii, ajunsese în echipă în anul următor. Într-a zecea, când luase un șase la geometrie, își convinsese profesorul să îi dea suficiente teme suplimentare cât să ajungă la zece până la sfârșitul semestrului. Și, când se hotărâse că voia să fie maestru bucătar,

îndurase patru ani chinuitori la academia gastronomică și lucrase ani buni în bucătării, făcând toate sarcinile mărunte existente: spălase vase, pregătise legume, urcase încet scara ierarhică. Nu avusese timp pentru altceva. Gătise și dormise.

Dar cu siguranță nu eșuase.

Când acceptase poziția asta absurdă, proprietara localului, Gladys, îi promisese că avea să poată gândi meniul de la zero și că urma să aibă mână liberă în bucătărie. În bucătăria care era un dezastru total. Sincer, Archer nu pricepea cum reușise să treacă de inspecțiile sanitare în toți acești ani.

Dar, acum, el era șeful. Avea să aducă locul ăsta în stare de funcționare. Avea să își convingă fika să discute cu el. Și, după ce convingea avocații că era un părinte capabil și obținea custodia totală, avea să o ia pe Olive cu el în Franța și să își continue drumul pe care pornise cu ani în urmă.

– Măine o să curățăm camera frigorifică, anunță el și cei trei se pleoștiră vizibil, dar nu protestară. Și trebuie să pregătim mai multă mâncare înainte de deschidere. În felul ăsta, valul de dimineață o să treacă mai ușor.

Cyrus încuviință din cap. Bătrânul fusese bucătar aici încă de când se deschisese localul, prin anii '70. Și, bazându-se pe statutul pe care i-l conferea vechimea lui, îi contestase ideile lui Archer întreaga zi.

– Hei, șefu'?

– Da, Cyrus?

Archer își șterse sudoarea de pe frunte cu antebratul.

– Gladys spune că schimbăm meniul.

– Așa e.

Cyrus clătină din cap și râse.

– Oamenilor n-o să le placă.

Archer se încruntă.

– Ba o să le placă. Va fi tot mâncare reconfortantă, dar mai sofisticată. Ce să nu le placă?

– Partea cu sofisticatul, zise Cyrus, râzând înfundat.

Jess începu și ea să râdă, dar se trezi repede și își acoperi gura cu mâna. Era posibil ca Archer să fi ridicat vocea cam de prea multe ori în cursul zilei.

– O să le placă. Crede-mă! Știu ce fac. Poate că nu avea habar cum să crească un copil, dar la mâncare se pricepea. Știa că meniul urma să fie delicios și că lumea avea să se dea în vânt după el. Am lucrat în restaurante din toată Europa. Cred că pot să mă descurc cu un meniu de local dintr-un orașel de provincie.

Sprâncenele albe și stufoase ale lui Cyrus se ridicară.

– Poate că știi ce le place europenilor ăloră, dar eu știu cum e în Dream Harbor. Dacă le iei oamenilor clătitele preferate, mai ales primarului, atunci...

Nu își termină ideea, ci doar clătină din cap în semn de milă pentru cel care ar fi avut nesăbuința să lase orașul fără clătite.

Archer pufni disprețuitor. Erau niște clătite. Ce putea fi atât de special la ele?

– Lasă meniul în seama mea!

Bătrânul ridică din umeri.

– Îți sapi singur groapa.

Jess chicoti iar și până și Maribel zâmbi în colțul gurii.

– Puteți pleca.

Cyrus execută în batjocură un salut milităresc și femeile se duseră să își adune lucrurile, vorbind între ele cu voce coborâtă.

Archer mai aruncă o ultimă privire bucătăriei înainte să stingă lumina.

– Cum adică au trimis înapoi clătitele? se răsti Archer la Maribel, deși știa că nu era vina ei.

Deși atitudinea asta îl făcea să pară un dobitoc. Deși Cyrus avusese dreptate și, pe toți dracii din iad, nu avea să recunoască asta nici în ruptul capului.

– Clientului nu i-au plăcut clătitele, repetă Maribel, ceva mai încet decât prima oară.

Archer își trecu nervos o mână prin păr, atât de tare, încât simți că îl durea. Erau în mijlocul valului de dimineață și era a treia oară când cineva se plângea de clătite. De varianta lui nouă de clătite. Pe care le făcuse cu ricotta, le pudrase cu zahăr și le unsese cu sos cremos de lămâie. De clătitele care erau în mod incontestabil delicioase. Era singura schimbare din meniu pe care o implementase momentan și fuseseră trimise înapoi de trei ori. *De trei ori!*

Evită expresia îngâmfată de pe fața lui Cyrus în timp ce își ștergea mâinile pe prosopul de vase pe care îl aruncă apoi pe blatul de lucru.

– Cine? întrebă el, deja îndreptându-se spre sala de mese.

Maribel veni repede după el.

– Masa numărul doi. Primarul. V-am prevenit...

Archer ieși pe ușile turnante și se îndreptă vijelios spre masa numărul doi. Un bărbat cu ochelari și o cravată absolut oribilă îl privi și îi zâmbi.

– Care este problema cu mâncarea mea, domnule? întrebă Archer, înghițind toate sudălmile pe care ar fi vrut să i le strige acestui primar care se părea că era un adevărat *connoisseur* al clătitelor.

– Oh, bună ziua! spuse primarul, întinzându-i mâna. Dumneata trebuie să fii bucătarul cel nou. Eu sunt primarul acestui frumos oraș. Pete Kelly.

– Archer Baer.

Îi strânse mâna bărbatului și făcu un efort să își organizeze trăsăturile feței în altceva decât o încruntare.

– Iar aceasta este fiica mea, Hazel.

– Hei, Archer!

Archer clipi. Vecina lui era fiica primarului?

– Ăm, bună?

– Ce mai face Olive? Noah mi-a spus că a trecut iar pe la noi.

Trecuse pe la ei! De parcă fiica lui ar fi venit în vizită, când, de fapt, încerca în mod constant să fugă de el.

– Da, îmi cer scuze pentru asta!

Hazel flutură dintr-o mână.

– Nu-ți face griji! O iubim pe Olive.

Vecinii lui o iubeau pe Olive. El ar fi trebuit să o iubească pe Olive. Era fiica lui, pentru Dumnezeu! Scutură din cap ca să își alunge gândul. Mijlocul restaurantului (refuza să îl numească *local*, chiar și în gând, altfel cu siguranță ar fi suferit o cădere nervoasă) nu era cel mai potrivit loc în care să se lase pradă anxietăților provocate de incapacitatea lui de a crea o legătură cu propriul copil.

– Da. Bine, mulțumesc! Se întoarse iar spre primar. Clătitele n-au fost pe gustul dumneavoastră?

Primarul îi zâmbi cu milă.

– Eu sunt un om simplu, Archie. Pot să-ți spun Archie? Continuă înainte ca Archer să apuce să îi răspundă că nu, în nici un caz. Sunt un om simplu, Archie, și cred că-mi plăceau mai mult clătitele vechi. Mai aveți din acelea?

Archer își înghiți oftatul frustrat. La fel fusese și în celelalte cazuri. Le plăceau mai mult clătitele vechi. Putea să le facă din acelea?

Iar răspunsul ar fi trebuit să fie nu. Nu, nu putea să le facă niște clătite banale, pentru că era bucătăria lui acum și nu avea să le gătească niște clătite cu gust de țiglă de acoperiș, servite cu sirop cu *aromă* de arțar.

Însă adevăratul motiv pentru care trebuia să le refuze cererea era că nu avea rețeta pentru clătitele vechi. Și se părea că nu o avea nimeni altcineva. Ceea ce era, în mod evident, o minciună sfruntată, dar Archer nu reușise să afle rețeta de la nici unul dintre angajații lui.

Cyrus se jura pe toate cele că fosta bucătăreasă, Martha, se ocupa de clătite, iar el

nu gătea decât omlete. Îi arătase lui Archer un dosar antic plin cu rețete vechi care se preparaseră în local, dar Archer nu avusese încă timp să se uite prin el.

Așa că, în cazul celorlalte plângeri, făcuse un aluat simplu de clătite și îl servise pe acela. Clienții nu îndrăzniseră să se plângă din nou, dar observase că farfuriile se întorseseră cu clătitele rămase pe jumătate neatinse. Se părea că nici acestea nu se ridicaseră la standardele cetățenilor din Dream Harbor. Ceea ce era o tâmpenie. Erau niște clătite! Archer le-ar fi putut face un sufleu cu ochii închiși dacă ar fi vrut, dar, cumva, se părea că o rețetă simplă de făină, praf de copt, ouă și lapte nu era suficient de bună pentru ei.

Parcă ar fi fost într-unul dintre acele coșmaruri în care visezi că ești la școală, dar nu îți amintești cum să îți deschizi dulapul sau să îți legi șireturile. Singurul lucru la care fusese întotdeauna bun, pe care putuse întotdeauna să îl facă, părea să nu mai funcționeze.

Își drese vocea.

– Cu siguranță pot să pregătesc niște clătite mai simple. Mă ocup imediat.

– Mulțumesc foarte mult! Pete îi puse o mână pe umăr înainte să se îndepărteze. Suntem încântați că avem un maestru bucătar atât de talentat în orașul nostru. Sunt sigur că o să-ți găsești echilibrul cât de curând.

Archer se forță să zâmbească înainte să se întoarcă în bucătărie. Să își găsească echilibrul? Era un maestru bucătar de renume mondial, pe

toți dracii! Își găsisese echilibrul. Și era fantastic. Era renumit în întreaga lume.

– Cyrus! lătră el, intrând vijelios înapoi în bucătărie.

Bătrânul se uită la el cu o expresie îngâmfată.

– Mai fă-mi o porție de aluat simplu de clătite!

Cyrus ridică dintr-o sprânceană căruntă, dar nu se împotrivi.

– Da, *chef*.

– Și, Maribel, primarul nu plătește azi.

– Da, *chef*.

„Da, *chef*.” Cuvintele astea însemnaseră ceva odinioară. Însemnaseră că era căpitanul corabiei, că era la conducere, că deținea controlul. Și acum, întreaga corabie se scufunda.

CAPITOLUL 8

Uitase complet că bona se muta azi la ei, până în clipa în care opri pe alee și o găsi trăgând doi saci de gunoi plini cu tot felul de lucruri pe ușa din față a casei lui. Rezistă impulsului de a băga mașina în marșarier și de a pleca de acolo, oriunde în altă parte.

Asta era viața lui.

Casa lui.

Copilul lui.

Închise ochii și își frecă tâmpilele, ca și cum ar fi putut să elimine tensiunea prin masaj. Nu mai trăia la Paris. Pur și simplu, nu mai avea o locuință acolo, momentan. Își subînchiriasse

apartamentul prietenului unui prieten până la sfârșitul anului. Asta era tot ce mai avea acum. Nu își mai petrecea timpul gătind, fumând și culcându-se cu chelnerițele. Acum, locuia aici, în suburbie, și ajungea acasă la o oră rezonabilă și își folosea salariul de bucătar de la localul de cartier ca să își întrețină fiica, nu îl cheltuia pe țigări și femei scumpe.

Făcea ceea ce trebuia să facă.

Momentan. Trebuia să facă asta momentan. Peste șase luni, dacă totul mergea bine, el și Olive se puteau muta în Franța.

Și, cu acest gând dându-i speranță, coborî din mașină și se duse la ușa din față, unde Iris se lupta cu sacii ei.

– Ai nevoie de ajutor?

Ea se întoarse brusc. O speriasse.

– Oh, bună!

Era îmbujorată și câțiva zulufi îi scăpaseră din coadă. Avea părul uscat azi și Archer putea vedea că era undeva între blond și roșcat, un fel de arămiu-deschis – o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci. Și... iar se holba.

Își dresе vocea și înșfăcă un sac.

– Mulțumesc! spuse ea, împingându-l pe celălalt dincolo de ușă. Nu-ți dai seama cât de multe lucruri ai decât abia când trebuie să te muți.

De fapt, pentru Archer era fix invers – el trebuise să cumpere mobilă și tot felul de chestii ca să umple casa pe care o închiriasе, ca să o facă să pară un cămin. Cât de cât.

Dar nu spuse nimic despre toate astea. Intră după ea, în sufragerie, unde aștepta o grămadă

de încă vreo câțiva saci și niște cutii. Gladys era pe canapea, cu Olive.

– Salutare! spuse Gladys. Ce mai face restaurantul meu?

Voia un răspuns sincer? Oamenii detestaseră prima lui schimbare din meniu, nu reușise până la sfârșitul programului să găsească rețeta magică pentru clătitele pe care toată lumea le iubea atât de mult, ceilalți angajați îl urau și încă nu reușise să aducă bucătăria la standardele lui de curățenie și organizare. Era un dezastru, dar Gladys nu trebuia să știe asta.

– Merge bine.

– Minunat! spuse Gladys, zâmbindu-i larg. Știam că așa o să fie.

– Bună, Olive! zise el. Cum a fost la școală?

Tăcerea pe care o primi ca răspuns la întrebare fu înrăutățită de privirile compătimitoare ale celor două femei.

– Atât de bine, ha? continuă el, încercând să destindă atmosfera.

– Olive, de ce nu-i povestești tatălui tău despre povestea hazlie pe care ai citit-o la bibliotecă? Mai știi?

Gladys o împunse ușor cu cotul, dar Olive doar scutură din cap.

– E-n regulă, spuse el. Poate să-mi spună mai târziu, dacă o să vrea. Înghiți frustrarea și dezamăgirea care i se ridicau în piept. Eșec după eșec astăzi. Ce-ar fi să-ți arăt camera ta? propuse el, întorcându-se spre Iris, dar evitând mila din ochii ei.

Nu avea nevoie de mila ei, chiar dacă asta o convinsese să accepte postul. Avea nevoie doar

de cineva de încredere, care să aibă grijă de Olive. Nu că o persoană care își muta bunurile în saci de gunoi era epitomul încrederii, dar nu mai putea să jongleze cu babysitterele și pensionarele, iar Iris era tot ce avea în momentul de față. Terapeuta spusese că Olive avea nevoie de constantă. Așa că urma să îi ofere constantă.

Până când avea să se simtă mai bine, și atunci urma să o rupă de tot ceea ce știa și să o care în viața lui reală, de peste ocean.

Dumnezeule!

Era terminat. Era blestemat să rămână aici pentru totdeauna din cauza unui *accident*.

Accident? Cuvântul îi răsună în minte și se simți pe dată un nenorocit pentru că gândise așa ceva. Ce era cu el? Îi putea simți privirea lui Olive ațintită asupra lui de pe canapea, de parcă ar fi știut că tocmai o etichetase drept un accident, de parcă ar fi știut că soarta îi dăduse cel mai prost tată cu putință.

– Vino după mine! zise el răgușit, luând unul din sacii lui Iris.

Simțea o nevoie apăsătoare să scape de privirea lui Olive și de expresia îngrijorată, deși bine intenționată, a lui Gladys.

– Aceasta este camera lui Olive, spuse, arătând spre prima ușă pe stânga coridorului îngust, pe care erau toate cele trei dormitoare.

– Foarte roz, remarcă Iris, băgând capul înăuntru ca să arunce o privire.

– Nu știam ce i-ar plăcea, recunosc el. Și se grăbi să ajungă la cealaltă cameră. Baia.

Iris apăru în spatele lui și privi înăuntru.

– Una singură? întrebă ea, părând îngrijorată.

De ce nu se gândise până acum că avea să fie inconfortabil să aibă o singură baie? Abia în clipa asta își dădea seama că el și Iris aveau să fie goi în aceeași încăpere în fiecare zi. Pe toți dracii, și acum se gândea la Iris goală.

– O să-i montez o încuietoare. Imediat. Nu întoarse capul și își continuă drumul pe hol, simțind dintr-odată nevoia ca totul să se termine. Asta e camera ta.

Arată spre ultima încăpere, pe partea stângă.

– Și aia e a ta? întrebă ea, arătând ușa de pe cealaltă parte a holului.

Fix față în față, pe toți dracii! De ce era casa asta atât de mică? Și de ce nu observase până acum?

– Ăm... da.

Scoase un oftat învins. Treaba asta nu avea cum să meargă.

– Uite ce e, Iris, îmi pare rău! Înțeleg dacă nu vrei să accepți slujba. Treaba asta e... nu am... nu m-am gândit prea bine.

Stăteau acum fiecare pe o parte a holului, însă acesta era atât de îngust, încât tot erau inconfortabil de aproape unul de celălalt – cum aveau să fie TOT TIMPUL dacă ea se muta aici. Înghesuiți în căsuța asta. Dormind în camere aflate față în față. Spălându-se în aceeași baie.

Iris îl privea, îl studia. Se gândea.

Intuia ce era în mintea lui? Că deja se transformase într-un șef libidinos? Avea să fie *șeful* ei. Nu avea să poată niciodată să o atingă. Nu avea să obțină niciodată custodia copilului dacă era prins trăgându-și-o cu bona. Palmele i

se strânseseră instinctiv în pumni, ca și cum ar fi plâns pierderea a ceva ce nu avusese niciodată.

Era cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată.

Din fericire, probabil că Iris avea să anuleze în orice moment întreaga afacere. Cu siguranță nu avea să mai vrea slujba după ce văzuse condițiile...

– Tot vreau jobul.

Stai! Ce?

– Îl vrei?

Iris ridică din umeri.

– Am nevoie de un serviciu și aici se plătește bine – și vine la pachet cu cazarea. Așa că, da, încă vreau slujba.

La naiba! Putea să o dea afară? Ar trebui să o dea afară chiar acum. Nu putea să o lase să locuiască sub acoperișul lui, arătând așa.

Arătând atât de delicată și de drăgălașă cu părul răsucindu-i-se pe după urechi și cu ochii mari care îl priveau fix. Astăzi chiar era îmbrăcată în haine adevărate, blugi și un pulover, dar Archer încă își amintea cum arătase în colanți, cum îi văzuse fiecare curbă a trupului...

Oh, nu, nu, nu... oprește planul! Archer se culcase cu destul de multe colege de muncă încât să știe că era o idee foarte proastă chiar dacă acestea aveau propria casă în care să se retragă. Și tot ieșise catastrofal de fiecare dată. Nu o mai făcuse de când devenise bucătar-șef. Avusese mare grijă să nu abuzeze de puterea pe care i-o conferea funcția. Și dinamica asta? Bona

și angajatorul? Exista, oare, vreo relație de muncă mai predispusă la interpretări greșite?

– Pot avea slujba asta, nu? întrebă Iris, întrerupându-i vârtejul gândurilor. Pentru că deja am plecat de la fostul apartament și nu mai am în clipa de față suficienți bani cât să-mi permit altul. Vreau să zic, sigur, pot să mă duc să stau cu verișoara mea, dar ea cântă la trompetă toată noaptea, și aș mai putea să stau la Kira, dar, sincer, nu vreau s-o aud cum și-o trage tot timpul cu Bennett, fiindcă treburile astea își pun amprenta asupra unei prietenii, știi?

Archer nu știa. Nu mai știa nimic. Nu știa cum să facă clătite sau cum să crească un copil și cu siguranță nu știa să îi spună *nu* lui Iris Fraser.

– Desigur. Își trecu o mână prin păr și se sprijini cu spatele de perete. Da, sigur, jobul e al tău.

Iris se luminează la față.

– Mulțumesc! Apoi expresia îi deveni serioasă. Dar, ca să știi, am spray lacrimogen.

– Spray lacrimogen?

– În caz că ai porniri necuviincioase, spuse ea.

Apoi își luă geanta și se duse în noua ei cameră.

În caz că avea porniri necuviincioase? Dumnezeu mare, în ce se băgase?

CAPITOLUL 9

Iris se ridică brusc în capul oaselor. Era într-un pat nefamiliar, într-o cameră nefamiliară. Își frecă ochii și își dădu părul laoparte de pe față. Încăperea nu era decât pe jumătate întunecată, datorită felinarelor care luminau din stradă. Pereții erau goi, cuvertura era de un bleumarin insipid. Nu era decât o singură noptieră, cu o lampă pe ea. Și nimic altceva.

Dacă nu ar fi știut cu certitudine că nu era așa, Iris ar fi crezut că intrase într-un fel de mănăstire. Nu îi era prea clar de care și, având în vedere că era – aruncă o privire telefonului – ora unu dimineața, creierul ei nu funcționa prea bine, dar camera arăta cu siguranță ca și cum ar fi aparținut cuiva care făcuse un jurământ de sărăcie. Sau cel puțin unul de zgârcenie într-ale decorului.

În cele din urmă, își aminti că era în camera ei cea nouă, de la slujba cea nouă și că trebuia să se trezească peste cinci ore ca să aibă grijă de un copil de cinci ani pe care abia dacă îl cunoștea. Dar era în regulă.

Zgomotul asurzitor pe care îl auzi nu părea însă deloc în regulă.

Își azvârli picioarele peste marginea patului, evitând grămezile de bagaje de care nu apucase să se ocupe, și se apropie tiptil de ușă. Nu știa dacă în fișa postului de dădacă era trecută și obligația de a o proteja pe Olive de intruși pe timp de noapte, dar se gândi că ar fi fost totuși bine să se ducă să investigheze. Era mai sigur așa.

Holul era cufundat în întuneric în clipa în care ieși din cameră, dar o lumină de veghe strălucea

din baie. Se opri când auzi și mai multe zgomote venind din bucătărie. Cineva gătea în toiul nopții? Ținând cont că ușa dormitorului lui Archer era deschisă, Iris cam bănuia cine ar fi putut fi, dar era curioasă și băgăcioasă și poate că voia să îl vadă pe marele maestru bucătar în acțiune, așa că traversă restul holului în vârfurile picioarelor și aruncă o privire pe după colț.

Archer era în bucătăria deschisă și amesteca furios ceva într-un bol de metal. O cută de concentrare îi brăzda fruntea și mișcarea îi făcea mușchii brațelor să se încordeze. Iris simți cum i se usucă gura. Era îmbrăcat într-un maiou mulat și o pereche de pantaloni de trening gri, ceea ce, din punctul de vedere al lui Iris, echivala cu o femeie care gătește în lenjerie intimă. Ar fi trebuit să se întoarcă în pat. Nu era treaba ei ce făcea bucătarul excentric în mijlocul nopții.

Și cu siguranță nu era în fișa postului ei să îl spioneze pe bucătarul cel sexy, cu mușchii la vedere. Și nici în interesul ei, că veni vorba. Era clar că bărbatul ăsta îi era interzis. Pentru început, era șeful ei și, pe lângă asta, ea locuia în casa lui și avea grijă de fica sa. Bex nu se înșela complet, era o situație delicată și nu putea să o complice și mai mult imaginându-și că ar fi putut avea o legătură cu bărbatul ăsta.

Exact. Așa că înapoi la culcare.

Avea toate intențiile să plece, pe cuvânt, dar, chiar în clipa în care se răsucea pe călcâie, Archer ridică privirea.

Bolul ateriză cu zgomot pe blatul de bucătărie, împrôșcându-i maioul cu un fel de aluat.

– Dumnezeule! șuieră el, apăsându-și pieptul cu mâna. Ce mama naibii faci?

– Scuze! Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! Iris ieși repede din ascunzătoare, privind în jur cu speranța că avea să găsească niște prosoape de hârtie. Am auzit zgomot și m-am gândit să vin să văd despre ce e vorba, știi, în caz că cineva încerca să o răpească pe Olive, și nu știam că ești... că ești...

Arătă spre Archer, spre pieptul și spre brațele lui și, la naiba, iar se holba la el! Unde erau afurisitele alea de șervețele?

– Să o răpească pe Olive?

Iris îi auzi uluirea din voce, dar nu se mai uita la el. Se apleca spre rafturile de mai jos, căutând sulul de șervețele.

– Uite-l!

Se ridică, ținând sulul în mână, și îl găsi pe Archer privind-o de parcă ar fi fost nebună. Cum, fără doar și poate, chiar era.

– Ăm... poftim!

Luă șervețelele pe care i le întinsese și le trecu peste mizeria de pe haine. Situația devenise de-a dreptul lipicioasă. Iris își mușcă buza ca să nu râdă. „Nu te gândi la șeful tău lipicios!”

– Există vreun motiv pentru care crezi că Olive ar putea fi în pericol de a fi răpită? întrebă el cu o sprânceană ridicată când îi întâlni din nou privirea.

– Nu, nici unul în mod deosebit. Dar știi cum e, când asculți prea multe podcasturi despre criminali, devii puțin paranoic.

Se strâmbă în fața acestei mărturisiri. Poate că Archer nu voia ca o persoană paranoică să aibă grijă de copilul lui. Chiar trebuia să își controleze mai bine impulsul de a le spune oamenilor totul despre ea. Nu erau nici momentul, nici locul potrivite.

Nu cu Archer îmbrăcat așa, cu aluatul intrându-i în maiou, făcându-l aproape transparent pe alocuri, și cu ea în pijama. Oh, Doamne! Tocmai își amintise ce purta. Mai bine zis, ce nu purta.

Iris era în clipa de față îmbrăcată într-un tricou foarte larg și o pereche de chiloți. Și atât. Iris se prezentase FĂRĂ PANTALONI în fața șefului ei. Dumnezeu mare, de ce? Trase de tivul tricoului ca și cum asta ar fi putut îmbunătăți cu ceva situația, dar nu reuși decât să îi atragă atenția lui Archer asupra picioarelor ei goale.

O secundă, apoi două. Iris simți valul de căldură întinzându-i-se în tot corpul. Archer, noul ei șef și maestru bucătar de renume internațional, se uita la picioarele ei, în bucătăria lui, în mijlocul nopții. Era, oare, cazul să folosească sprayul lacrimogen? Și mai era cazul să îl folosească dacă îi *plăcea* că noul ei șef se uita la picioarele ei?

Poate că ar fi fost mai bine să folosească sprayul pe ea.

Archer își dresе vocea și își desprinsе cu greu privirea de partea de jos a corpului ei. O expresie nouă era acum pe fața lui. Dispăruse șeful autoritar, bărbatul aflat la conducere. Și în locul lui apăruse un om derutat, chiar dacă

numai pentru o secundă, doar preț de o clipă înainte să își controleze din nou trăsăturile, înainte ca gura să i se strângă din nou, înainte ca dezamăgirea să ia locul... dorinței?

Iris înghiți cu greutate.

– Probabil ar fi mai bine să pui niște haine pe tine, spuse el, cu voce răgușită, dar severă. Și să te întorci în pat.

Obrajii lui Iris se aprinseră, dar nu ar fi putut spune dacă de rușine sau de dorință.

– Oh, da, scuze! Nu te mai deranjez.

Își trase tricoul peste fund și o șterse cât putu mai repede de acolo. Dar trecu multă vreme până să poată adormi la loc.

Archer plecase deja când se făcu ora la care Iris trebuia să o trezească pe Olive pentru școală, așa că nu erau decât ele două la micul-dejun. Și slavă Cerului pentru asta, fiindcă Iris nu se simțea în stare să dea ochii cu Archer după episodul în chiloți de noaptea trecută. Expresia de pe fața lui în timp ce o privea, ca și cum ar fi vrut să o adauge în meniu, o bântuise ore întregi. Și o bântuia și acum, sincer, și, dacă nu ar fi trebuit să se ocupe de un copil, poate că s-ar fi lăsat pradă imaginației preț de ceva vreme. Dar nu avea timp de așa ceva azi.

Olive era așezată la insula din mijlocul bucătăriei, cu picioarele ei mici atârând sub scaunul înalt, privind-o cu o expresie care trăda clar totala ei lipsă de încredere în capacitatea lui Iris de a avea grijă de ea.

– Ei, începu Iris, dându-și toată silința să îi adreseze un zâmbet care să spună „Sunt bună

profesionistă și ador să îmi petrec timpul cu copilașii“, ce vrei la micul-dejun?

Fetița se încruntă.

– Nu mi-e foame.

Hmm. Nu își începuse treaba decât de o oră și deja se izbea de un impas. Trebuia, oare, să o forțeze să mănânce?

– Dar ai nevoie de energie pentru școală, nu? Doar nu vrei să adormi în mijlocul orei de matematică!

Cuvintele astea părură să o pună pe Olive pe gânduri. Își încreți năsucul. Și Iris fu nevoită să admită că era tare drăgălașă. Vorbind strict obiectiv. Ca un cățeluș. Ființele mici sunt întotdeauna drăgălașe.

– Nu-mi place ce are el.

Iris avu nevoie de un minut ca să înțeleagă la ce se referea Olive.

– Nu-ți place ce cumpără tatăl tău pentru micul-dejun?

Olive încuviință din cap.

– Probabil ai fi putut să-i spui asta, îi atrase atenția Iris, înainte să iasă pe hol și să se îndrepte spre camera ei. Stai așa! Se întoarse peste câteva clipe cu o cutie de *pop tarts* cu căpșuni. Nu se muta niciodată niciunde fără ele. Erau soluția perfectă pentru un mic-dejun de urgență. Dar astea-ți plac?

Ochii lui Olive se măriră.

– N-am mâncat niciodată.

– Niciodată? Doamne, cu ce te hrăneau părinții tăi?

Olive îngheță. Iris îngheță. Ce mama naibii era cu ea? Cum putuse să uite de ce era aici?

– N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău, Olive! Știu că mama ta a fost cea mai bună. Sunt sigură că îți dădea să mănânci tot felul de bunătăți.

Olive rămase jucându-se cu învelitoarea argintie a biscuitului, cu fețișoara ușor încruntată. Iris nu avea habar cum procesa un copil de cinci ani durerea sau cât de multe înțelegea fetița în legătură cu ce se întâmplase cu mama ei și cu motivul pentru care ajunsese să stea cu niște oameni pe care nici măcar nu îi cunoștea.

Dintr-odată, simți că i se frânge inima.

– Hei, o să-ți încălzesc o prăjiturică *pop tart*, bine? Și atunci o să poți gusta și o să putem vorbi despre mama ta, dacă vrei. Sau nu. Bine, Olive?

Fetița încuviință din cap, dar nu vorbi. Ochii ei căprui-închis însă o urmăreau prin bucătărie. Iris nu știa cum să ajute un copil de cinci ani să treacă peste moartea recentă a mamei sale, dar se pricepea binișor să distragă atenția cuiva.

– În primul rând, scoatem prăjitura din ambalaj, ciripi ea, încercând să o imite pe Julia Child. După care o băgăm pur și simplu în toaster pentru două minute – nici o clipă în plus! Lăsa prăjitura să cadă în toaster cu un gest teatral și fu răsplătită cu un chicot. Acum, continuă ea cu un zâmbet, îndreptându-se cu o piruetă spre frigider, niște suc!

Continuă în același fel, descriind întregul proces ca și cum ar fi fost la o emisiune de gătit, încântată să o vadă pe Olive râzând la spectacolul pe care i-l prezenta.

Poate că totuși se pricepea la treaba asta, putea să fie bună.

Înfumurarea ei o făcu să întârzie zece minute la școală, unde Olive ajunse încălțată cu o pereche de papuci cu unicorn, dar Iris o consideră o victorie.

O făcuse pe Olive să râdă. Nu era rău pentru prima ei zi ca bună.

CAPITOLUL 10

Încă o zi de rahat la muncă. Încă o dimineată în care preparatele îi fuseseră respinse, în care primise reclamații din partea clienților, în care Cyrus se fâțâise cu zâmbetul ăla îngâmfat pe față. Archer nu se mai descurcase atât de prost într-o bucătărie din primele zile de ucenicie, când cineva țipa în mod constant la el pentru că nu tăia legumele în cubulețe egale.

Și era oribil.

Archer își pierduse sanctuarul. Pierduse singurul loc în care simțea că deținea complet controlul. Acum, nu mai avea pic de control. Stătea în fața propriei case, uitându-se la propria ușă, și își trecea furios mâinile prin păr, făcându-și curaj să intre. Dacă vreunul dintre vecini i-ar fi văzut acest ritual, probabil l-ar fi crezut nebun.

Deschise ușa și fu întâmpinat de... nimic. Nu tu copil îmbufnat pe canapea, nu tu concurs de

gătit în desfășurare la televizor, nu tu bonă care să se fâțăie prin casă în chiloți.

Archer trase ascuțit aer în piept amintindu-și. Era o imagine pe care se străduise din răspuțeri să o blocheze din clipa în care se petrecuseră evenimentele, cu trei zile în urmă. Iris îmbrăcată doar cu un tricou, cu părul ciufulit de la somn, cu ochii strălucitori și trăncănind ceva legat de podcasturi despre criminali. Trecuseră doar câteva nopți de la această situație și, între nevoia obsesivă de a-și perfecționa rețeta de clătite și gândurile la bona pe jumătate goală, Archer nu reușise să doarmă mai mult de două ore în fiecare dintre ele.

Își lăsă geanta la ușă și își scoase haina de maestru bucătar. Era absurd că încă o purta. Nici unul dintre clienții de la localul în care lucra acum nu ar fi dat doi bani pe faptul că tipul care le învărtea clătitele făcuse patru ani de academie culinară, învățase meserie de la unii dintre cei mai mari maștri din Europa și își condusesese propria bucătărie de lux în ultimii șapte ani. Oamenii care veneau la local căutau constanță, confort. Căutau aceeași mâncare nenorocită pe care o mâncaseră în ultimii douăzeci de ani. Și exact din acest motiv rețetele noi ale lui Archer erau respinse cu înverșunare.

Un chicot care răsună undeva în capătul holului îl distrase momentan de la gândurile deprimante. Le găsi pe Iris și pe Olive în dormitorul acesteia din urmă, așezate turcește pe podea. Mai multe animăluțe de pluș stăteau înșirate în cerc lângă ele.

– Ridică degetul mic! spuse Iris, în cea mai proastă imitație de accent britanic pe care Archer o auzise vreodată.

Iris ținea în mână o ceșcuță de ceai minuscule și avea degetul mic ridicat. Olive făcu la fel, cu un zâmbet întins pe toată fața.

– De ce trebuie să ridicăm degetul mic? întrebă ea, fără să îl observe încă pe Archer în ușă.

Iris ridică din umeri în acel mod caracteristic ei, ca și cum viața ar fi fost o joacă pentru ea.

– E mai sofisticat așa, zise. Din același motiv pentru care purtăm aceste pălării încântătoare.

Își dădu pe spate pălăria pe care o purta, o chestie din paie acoperită cu flori mari de hârtie creponată, și îi surprinse privirea lui Archer.

– Oh, uite, Olive! spuse ea, pe un ton exagerat de vesel. A venit tăticul tău! Ar trebui să-l invităm la petrecerea noastră.

Ca întotdeauna când intra el în cameră, simți bucuria părăsind trupul lui Olive. Zâmbetul dispăru. Râsul dispăru. Capacitatea de a vorbi dispăru și ea.

– Hmm, e-n regulă. Nu vreau să vă întrerup distracția.

Iris se ridică de jos, veni lângă el și îi luă mâna.

– Oh, nu. Insist. Trebuie să ni te alături. Ceaiul este excelent.

Vorbea iar cu accentul ăla groaznic, dar părea să aibă efect. Lui Olive îi era greu să își stăpânească zâmbetul care voia să se întoarcă pe față.

Iris îl târî pe jos, pe podea, și, înainte să își dea seama de ce se întâmpla, Archer se trezi așezat lângă un narval în toate culorile curcubeului și un urs cu un singur ochi. Olive îl privi pe sub borul pălăriei.

– Atunci, vă mulțumesc pentru invitație, spuse el, încercând să îi adreseze un zâmbet lui Olive.

Fetița nu îi răspunse în același fel, dar nici nu întoarse capul.

– Chiar mi-ar face plăcere o ceașcă de ceai.

Iris zâmbi larg și îi turnă o ceașcă imaginară.

– Poftim, dragul meu, zise ea. Olive, draga de ea, tocmai îmi povestea despre ziua ei. Continuă, te rog, Olive!

Și poate că Iris era genială sau poate că era nebună, dar, cu accentul ei ridicol și ceaiul fals, și invitații de plus, și pălăriile improvizate, Olive se simțea suficient de relaxată cât să vorbească în prezența lui. Lui Archer îi venea să plângă în ceaiul imaginar.

– Trebuie să stăm fiecare într-un loc anume în sala de mese acum, pentru că suntem prea gălăgioși, spuse ea. Dar nu e cinstit, pentru că eu nu fac gălăgie.

– Sigur că nu! izbucni Archer, irațional de furios pe această nedreptate. Ce fel de școală e asta? De ce să te pedepsească dacă n-ai greșit cu nimic? Ar trebui să mă duc acolo?

Iris îl privea cu un zâmbet ciudat, ca și cum ar fi crezut că era nebun, dar totodată ca și cum ar fi fost și mândră de el sau ceva de genul ăsta.

– Ușurel, tata-urs! spuse ea, bătându-l pe genunchi. Să nu luăm școala cu asalt deocamdată.

– Păi, nu e drept! mormăi el și un zâmbet micuț curbă buzele lui Olive.

Iris râse.

– Multe lucruri nu sunt drepte. Poate c-ai observat.

Cum ar fi ca o fetiță să își piardă mama la cinci ani și să fie obligată să trăiască împreună cu tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată – da, Archer observase. Dar nici unul din ei nu o spuse cu voce tare.

Iris se întoarse spre Olive.

– Uite, puștoaico, uneori, se întâmplă chestii nasoale... Se opri și se aplecă spre Archer. Pot să spun nasoale? îl întrebă în șoaptă.

– Nu știu.

Nu era ca și cum ar fi avut timp să se gândească ce cuvinte puteau sau nu fi folosite în fața unui copil.

Iris ridică din umeri.

– Uneori, ți se întâmplă chestii nasoale chiar dacă nu ai greșit cu nimic.

Olive se uită fix la el, ca și cum el ar fi fost chestia nasoală, și Archer încuviință din cap, pentru că, într-un fel, chiar era.

– Dar, continuă Iris, ridicându-și ceașca de ceai, trebuie să mergem mai departe și să găsim lucrurile bune. Cum ar fi ceaiurile cu prieteni. Nu am dreptate, domnule Higgenbottom? spuse, mângâind broscuiul cu ochelari de lângă ea.

Olive chicoti.

– Nu așa îl cheamă.

– Ba sigur că da! El mi-a spus.

Și mai multe chicoteli.

– Nu! Îl cheamă Țopăilă!

Iris se încruntă.

– Țopăilă? Este un nume absolut îngrozitor pentru o broască.

– Mie mi se pare un nume bun, se amestecă Archer și Iris îi adresează un zâmbet amuzat.

– Chiar așa?

– Sigur. Doar țopăie, nu?

– Da! sări Olive. E broască. Țopăie.

Și poate că nu i se adresa direct și poate că nu era tocmai momentul de conectare pe care și-l imaginase, dar vorbea *cu* el, *lângă* el și, pe toți dracii, asta era ceva!

– Bine, bine! Iris ridică mâinile în semn de capitulare. Ați câștigat. Dar atunci lui cum o să-i mai spunem? Arată spre iepurele albastru. Tot Țopăilă?

Fruntea lui Olive se încruntă și Archer trebui să își muște buza ca să nu zâmbească.

– Poate Domnul Albăstrilă? sugeră el și fața lui Olive se luminează – spre el.

– Da. Domnul Albăstrilă!

Iris își dădu ochii peste cap, dar se vedea că și ei îi era greu să își rețină zâmbetul.

– Zău, sunteți îngrozitori la jocul ăsta!

Olive era în picioare acum, mult prea entuziasmată ca să mai stea jos.

– Ba nu, suntem grozavi!

Suntem, ca și cum ar fi fost o echipă.

Iris scoase limba și Olive răspunse în același fel.

– Ei bine, domnișoara aceasta este în mod evident Prunella, spuse Iris, ridicând o purcelușă cu un șorț.

Olive chițai încântată.

– Nu! Nu Prunella!

– Poate Domnișoara Roz? sugeră Archer.

– Eu cred că o cheamă...

Olive își lovi nasul cu degetul în timp ce se gândea.

– Cred că o cheamă Polly! Purcelușa Polly!

– Tare! zise Archer și fiica lui zâmbi încântată.

Îi zâmbi lui!

Și Iris părea satisfăcută la maximum că ideea ei cu ceaiul funcționase. Cu accentul și pălăria asta, Archer începea să se întrebe dacă nu cumva semăna mai mult cu Mary Poppins decât crezuse la început.

Apoi își aminti fundul ei zărindu-se pe sub tricou și își zise că totuși nu.

CAPITOLUL 11

Îi auzi pașii lui Iris de data asta, așa că era pregătit să o vadă în bucătărie și nu se mai făcu de râs turnându-și aluat de clătite pe el.

– Te-am trezit? întrebă el în timp ce ea se așeza pe taburetul înalt din fața lui, de cealaltă parte a insulei.

Purta o pereche de pantaloni scurți pe sub tricou în seara asta, slavă Domnului!

– Nu, dar nu reușeam să adorm.

– Nu e confortabilă camera? Pentru că aș putea...

– Nu, nu, camera e în regulă. Foarte confortabilă. Ridică din umeri. Nu știu, pur și simplu n-am putut să adorm.

Hmm. Archer continuă să amestece făina în bol. Poate că nu erau suficient de pufoase clătitele.

– Ce faci?

– Clătite.

– Faci clătite la miezul nopții?

– Da.

– De ce?

Scoase un oftat exasperat, dar, când ridică privirea, o găsi pe Iris zâmbindu-i. Era frumoasă când zâmbea.

„Nu. Nu ai voie.“

– Clientii localului nu sunt mulțumiți de schimbările mele din meniu.

– Oh, nu mă miră. Orașul ăsta e foarte bine înțepenit în ale lui.

– Hmm.

– Și de ce nu revii la vechea rețetă?

– Pentru că nu o știu, scrâșni el, devenind din ce în ce mai frustrat pe măsură ce discutau.

– Dar ești maestru bucătar.

– Da.

– Și nu reușești să faci niște clătite?

Aruncă telul pe care îl folosea cu zgomot în bol. Iris tresări.

– Ba sigur că pot să fac clătite!

– Atunci, problema este...

– Problema e că oamenii din orașul ăsta vor să aibă fix același gust ca înainte, și eu nu am rețeta, și bucătăreasa dinainte nu mai e, și restul

angajaților nu cooperează, așa că trebuie să-mi dau seama...

Apăsă cu mâinile pe blat și își lăsă capul să îi atârne între umeri. Iris își puse o mână peste a lui și îi opri vârtejul gândurilor. Degetele ei erau reci și reconfortante. Strânse ușor, înainte să își tragă mâna.

– Sunt sigură că o să-ți dai seama.

– De ce ești așa sigură? întrebă el și chiar voia să știe.

De ce ar fi fost Iris sigură de orice în legătură cu el? Nu făcuse decât să eșueze în mod spectaculos în tot ce încercase de când venise aici.

Ridică din umeri și coada lungă îi alunecă pe lângă gât.

– Pari genul de bărbat care rezolvă lucrurile. Toată asta...

Arătă spre el, fluturând din mână, așa cum făcuse când îl întrebase despre tatuaje. Archer își simți trupul aprinzându-se, ca și cum chiar l-ar fi atins.

– Pari genul de bărbat competent.

Archer pufni ironic.

– Da, foarte competent. Un maestru bucătar care nu e-n stare să facă niște clătite și un tată care nu-și poate convinge fiica să vorbească cu el.

– A vorbit azi cu tine.

Archer se încruntă.

– Doar pentru că ai păcălit-o tu.

– Sunt destul de sigură că pe copii trebuie să-i păcălești cel puțin jumătate din timp dacă vrei să obții ceva de la ei.

Archer nu își putu reține un zâmbet. Poate că ar fi trebuit să îl îngrijoreze abordarea educațională a bonei lui, însă, în clipa asta, era doar recunoscător că el și Olive avuseseră o interacțiune pozitivă și nu avea de gând să pună la îndoială tehnicile lui Iris.

– Cred că-i e puțin frică de tine, spuse ea.

– Frică de mine? De ce să-i fie frică de mine?

Era adevărat? Făcuse mari eforturi să fie blând în preajma lui Olive. Pentru Dumnezeu, se oferise să coloreze cu ea! Ce altceva să îi mai facă, să îi cânte cântecele de grădiniță?

Fu rândul lui Iris să ofteze frustrată.

– Pentru că Olive și-a petrecut întreaga viață cu mama ei și acum ai apărut tu în viața ei, un bărbat mare și intimidant.

– Nu sunt intimidant.

Iris își dădu ochii peste cap.

– Da, bine.

– Nu am... Adică, încerc... Nu țiip la ea sau alte chestii de-astea.

– Nu trebuie să țiipi, e vorba despre atitudinea ta.

– Atitudinea mea?

Iris oftă iar.

– Da. Ești o prezență foarte intensă. Ca felul în care te uiți acum la mine, de exemplu. Ca și cum ai putea să vezi în adâncul meu. E intimidant.

Archer clipi și întoarse capul. Nu își dăduse seama că o privea fix.

– Îmi vine foarte greu să cred că nu știai asta. Îți petreci ziua dând ordine oamenilor în bucătăria ta, nu? Vreau să zic, nu este intenția ta să fii intimidant?

– Nu aici. Nu acasă. Eu doar... Oftă. Nu știu cum să fac asta.

– Sunt sigur că o să-ți dai seama.

– Ca la clătite?

Îi adresa un zâmbet dulce care trecu prin toate frustrările pe care le simțea în clipa de față, umplându-l de căldură.

– Ca la clătite.

Întoarse iar privirea de la ea și își făcu de lucru cu adăugarea ingredientelor umede peste cele uscate.

– Vrei să mă ajuți să le testez? întrebă el când aluatul fu gata.

Iris rămăsese pe scaun și îl privea.

– Dacă vreau să mânânc clătite în toiul nopții? Hmm, da, te rog!

El nu își putu stăpâni zâmbetul. Era ceva contagios la relaxarea lui Iris. Nu ar fi trebuit să o încurajeze să stea aici cu el, în mijlocul nopții. Ar fi trebuit să o trimită înapoi la culcare, să tragă o linie, să impună niște limite între ei. Nu erau iubiți, nici măcar prieteni. Ea lucra pentru el. Nu ar trebui să își verse sufletul în fața ei și în mod sigur nu ar fi trebuit să o lase să îl facă să se simtă mai bine.

Dar, pe cât de disciplinat era Archer în bucătărie, întotdeauna fusese nesăbuit cu femeile. Părea că nu se putea niciodată abține. Îi plăcea moliciunea lor. De prea multe ori ajunsese în pat cu femeia nepotrivită doar pentru că avusese nevoie de un loc moale unde să se retragă.

Archer făcea alegeri proaste când venea vorba despre femei. Și, cu acest gând, topi niște unt în

tigaie și turnă aluat cât pentru o clătită.

– O s-o întorci ca șmecherii?

– S-o întorc ca șmecherii? întrebă el cu o sprânceană ridicată, încercând, fără să reușească, să nu se simtă încântat de faptul că Iris voia să îl privească gătind.

Pentru prima oară în ultimele două săptămâni, avea senzația că știa ce făcea, că deținea controlul. Ca și cum începea să revină la normal.

– Chestia aia în care arunci clătita în aer și o prinzi în tigaie, fără să folosești spatula.

Archer îi adresă un zâmbet superior și învârti clătita în aer doar din încheietură. Iris bătu din palme și, în acea clipă, el avu senzația că putea face orice.

Lăsă clătita să alunece pe o farfurie de pe blat, între ei, și îi întinse lui Iris o furculiță. Privirea ei alunecă într-a lui înainte să guste. Poate că multe îi ieșeau pe dos lui Archer în clipa de față, dar tot putea să își dea seama când o femeie îl plăcea, și focul din ochii lui Iris era indiscutabil.

Mestecă încet și un mic oftat de fericire îi scăpă de pe buze. Archer o privi intens, așteptând verdictul.

– E delicioasă, spuse ea și mai luă o furculiță. Dar nu e la fel.

Archer se sprijinea de blat acum, cu coatele pe suprafața netedă. Luă și el o îmbucătură de clătită.

– Ce nu-i bine?

Iris ridică din umeri.

– E ciudat dacă spun că e prea bună?

– Prea bună?

– Are un gust prea bun. E prea pufoasă. Cred că cele vechi de la local erau mai dense.

Bun, deci nu trebuia să mai cearnă făina.

– Ai încercat un premix? întrebă ea, luând încă o gură. Mătușa Jemima sau ceva de genul?

– Vrei să fac clătite dintr-un amestec gata preparat?

Iris râse.

– Zău, parcă mai ai puțin și faci un atac cerebral. Era doar o sugestie.

Archer încercă să își îmblânzească expresia îngrozită care probabil îi apăruse pe față, dar, pe bune acum, un premix? Sub nici o formă nu avea să servească el mâncare pregătită dintr-un premix. Era inacceptabil.

– O să mai lucrez la rețetă, dar nu folosesc premix.

Iris îi zâmbi în timp ce își termina clătita.

– Deci chiar ești foarte bun la asta, ha?

– La gătit? Da. Cel puțin așa cred, nu mai sunt sigur de nimic în clipa asta. Zâmbi trist și mai luă încă o hotărâre proastă. Rămâi acasă mâine la cină și o să-ți pregătesc mâncare adevărată.

Ieșise să mănânce cu verișoara ei în primele seri de când venise aici, dar, dintr-odată, Archer voia să îi vadă expresia când avea să o hrănească și cu altceva în afară de clătita asta dezamăgitoare.

„Gânduri periculoase, Archer. Nu ai voie să gătești pentru ea.”

Dar, când tot restul părea un eșec, zâmbetul lui Iris părea un succes. Voia mai mult.

Zâmbetul lui Iris se lărgi.

– Bine, o să te las să-mi pregătești cina. Sări jos de pe scaun. Noapte bună, Archer!

Abia după ce Iris dispăru, Archer își dădu seama că iar se holba după ea.

CAPITOLUL 12

– Îți pregătește cina? Ce mama naibii se întâmplă acolo, Iris?

– Bex, calmează-te!

Iris era la volan și se îndrepta spre cursul ei de aerobică în timp ce Olive era la școală. Reușiseră să ajungă la timp azi și se simțise foarte mulțumită de sine, până când verișoara ei sunase și îi stricase buna dispoziție. Poate că nu ar fi trebuit să îi spună despre discuția de la miezul nopții și despre degustarea de clătite care fusese urmată de invitația la cină, dar nu era ca și cum ar fi fost o întâlnire.

– Pregătește cina pentru Olive și pentru el și doar s-a oferit să o împartă și cu mine. Are logică. Locuim în aceeași casă, nu am cum să mă evapor de câte ori apare el.

Oftatul din rărunchi al verișoarei ei se auzi clar în difuzor.

– Trebuie să păstrezi limita dintre voi doi foarte clară, Iris. E *șeful* tău.

– Sunt conștientă de asta, mulțumesc! Și nu s-a întâmplat nimic!

Se zgâise doar puțin la el în timp ce gătea, dar, hei, om era! Și, în ciuda părerii lui Bex, era în

stare să se stăpânească. Doar pentru că un bărbat i se părea atrăgător nu însemna că trebuia să sară numaidecât pe el. Înțelegea care erau limitele situației lor, dar nu avea de gând să refuze o masă delicioasă (și gratuită) atunci când i se oferea.

– Lasă asta, vii azi la curs?

– Nu, nu pot azi. Am mai luat niște elevi.

Verișoara lui Iris era o muziciană senzațională, cânta într-o trupă de jazz și dădea lecții de muzică adolescenților. În casa ei se cânta la trompetă nonstop și tocmai de aceea nu voise Iris să se mute acolo.

– Bine, îți trimit un mesaj mai târziu.

– Ai grijă, Iris! Dacă lucrurile merg prost cu tipul ăsta, rămâi și fără serviciu, și nici n-ai unde să stai. Dacă nu cumva te răzgândești și vii la mine...

– Te iubesc, Bex! Trebuie să închid.

Iris închise înainte să i se facă și mai mult morală. În timp ce crescuseră, amândouă fetele văzuseră mulți bărbați venind și plecând din viața mamelor lor și asta o făcuse pe Bex foarte precaută. Pe de altă parte, era posibil ca Iris să semene mai mult cu mama ei decât îi plăcea să o recunoască. Istoricul ei în ceea ce privește relațiile nu reflecta longevitate. Îi plăceau relațiile așa cum îi plăceau aripioarele de pui – picante și iuți.

Dacă învățase ceva de la mama ei era că iubirea e trecătoare, dar sexul poate fi distractiv. Și, deși maică-sa nu păruse niciodată deosebit de afectată când o termina cu un bărbat, Iris era cea care ajungea să simtă lipsa celei mai recente

victime a atenției mamei sale. În cele din urmă, învățase să nu mai spere că fiecare iubit al maică-sii avea să devină tatăl ei vitreg, dar, în mod evident, rămăsese afectată, pentru că, după ce crescuse, Iris nu se mai apropiase de nici un bărbat.

Părea, pur și simplu, mai sigur așa.

În plus, nu era chiar atât de nesăbuită cât să se culce cu șeful ei.

Opri în parcare clubului, își luă geanta de sală și intră. Doamnele erau deja strânse în jurul piscinei când ajunse. Încăperea era încinsă și umedă și mirosea a clor. Și aici se simțea acasă.

Cursul de exerciții pentru persoanele în vârstă era singura slujbă pe care Iris o păstrase de-a lungul anilor. Nu și-ar fi abandonat niciodată elevele.

– Bună dimineața, fetelor! spuse ea, captând atenția tuturor.

– Bună dimineața, Iris! ciripiră doamnele.

Iris zâmbi. Ăștia erau oamenii ei. Oameni complet formați, care îi puteau spune exact ce voiau și de ce aveau nevoie. Nu trebuia să ghicească la ce se gândeau sau să își facă griji că ar fi putut muri de foame. Toate doamnele păreau bine hrănite și vesele în dimineața asta.

– Cum merge slujba cea nouă? întrebă Carol, una dintre cele mai fidele eleve ale lui Iris, în timp ce ea bifa prezența fiecăreia pe un clipboard.

– Merge bine.

– Oh? Ce mai face Olive?

Iris aproape râse. Ca și cum toate aceste femei nu ar fi știut deja ce mai făcea Olive. Ca și cum

nu ar fi trecut pe la ea pe acasă în mod constant, prin rotație, pentru că *se aflau prin zonă*. Congelatorul lui Archer era plin până la refuz cu caserole din seria „Ce mai face Olive?”

– Pe cât de bine ne putem aștepta, presupun.

– Desigur. Mititica de ea!

Iris simțea că femeile ardeau de dorința de a întreba mai multe. Vibrau pur și simplu de curiozitate, dar nu avea de gând să pălăvrăgească despre viața personală a lui Archer, ca să dea subiect de bârfă întregului oraș.

– Și condițiile în care stai... încercă Janet. E totul bine și cu asta?

Estelle pufni.

– Ce vrei, de fapt, să știi este cum e să stai în aceeași casă cu un bucătar-șef foarte chipeș.

Janet se făcu roșie la față, aproape de aceeași culoare cu costumul de baie cu flori tropicale pe care îl purta.

– Nu am spus asta.

– Dar la asta te-ai gândit.

– Doamnelor, ar trebui să începem cursul, spuse Iris, încercând să le facă să schimbe subiectul.

Poate că nu era totuși o binecuvântare să știe întotdeauna ce voiau. Femeile astea voiau detalii.

– Acum, ai devenit secretoasă, Iris? Ne-ai spus despre băiatul ăla pe care l-ai cunoscut la festivalul de muzică vara trecută.

– Și despre cel de la *retreatul* de yoga.

– Și despre bărbatul pe care l-ai cunoscut la supermarket.

– Ei, da, bine, o întrerupse repede Iris, înainte ca Marissa să dezvolte subiectul despre aventura ei de weekend cu Pablo – chiar trebuia să învețe să își mai țină gura! Atunci, a fost altceva. De data asta e vorba despre o slujbă, iar Archer e șeful meu și, momentan, totul merge bine.

Dezamăgirea se simți aproape palpabilă în tot grupul.

– Acum, haideți! Intrați în piscină ca să începem, spuse Iris veselă, conducând drumul spre apă.

– Chiar *este* foarte chipeș, o auzi Iris pe Carol șoptindu-i lui Janet.

– Asta da, dar ați mai trecut pe la restaurant în ultima vreme? A întors tot localul pe dos.

– Cu un corp ca ăla, pe mine poate să mă gătească oricând vrea.

Femeile izbucniră în chicote și Iris sări în piscină, dorindu-și să fi putut rămâne sub apă suficient timp cât să rateze întregul curs cu septuagenarele și octogenarele care comentau visătoare despre brațele musculoase și pieptul lat al lui Archer. Din nefericire, capacitatea ei pulmonară nu era atât de bună. Așa că dădu în schimb muzica la maximum și începu să strige comenzile.

În cele din urmă, se aliniară toate. Mai puțin mintea lui Iris, care îi tot aducea în prim-plan, iar și iar, felul în care brațele lui Archer arătaseră în timp ce posesorul lor gătise în bucătărie.

Nu îi era de nici un ajutor creierul ăsta. Chiar deloc!

★

Olive se întorsese morocănoasă de la școală, așa că se uitau la emisiuni de gătit când Archer sosi târziu în acea seară. Iris fusese destul de sceptică la început, dar acum chiar voia să afle dacă geanta aia de designer era cu adevărat un tort.

– Hei, bun-venit acasă! spuse ea când Archer intră, dar nici ea, nici Olive nu își dezlipiră ochii de la ecran.

– Hei, spuse Archer, scoțându-și haina de bucătar și aruncând-o pe scaun.

– Chiar e un tort! Nu pot să cred!

Iris își lovi genunchii cu palmele. Ar fi putut jura că poșeta aia era adevărată.

– Ți-am spus eu, mormăi fetița, dar victoria nu îi îmbunătățise prea mult starea de spirit.

– Ce mănâncă? întrebă Archer, privind-o pe Olive.

– *Pop tart*, zise Iris.

Se întoarse și îi văzu expresia profund dezamăgită. Doamne, și se mai întreba de ce era fetița tăcută în fața lui. Cu așa o față, cum să nu fie? Părea sculptat dintr-o stâncă a dezamăgirii.

– Ai idee cât de procesate sunt chestiile alea?

– Știu că au gust bun și sunt unul dintre cele două lucruri pe care am convins-o să le mănânce.

Archer se încruntă.

– Care e celălalt?

Aha! Nici el nu reușise să o convingă să mănânce nimic! Domnul snob gastronom mare și tare nu știa nici el ce îi plăcea fetiței să mănânce.

– Căpșuni.

– Hmm.

Se duse în bucătărie.

– Tu mănâncă-ți prăjitura, îi șopti Iris lui Olive. Mă ocup eu de tăticul morocănos.

Olive mușcă din nou, cu o expresie sfidătoare.

– Bravo!

Iris o mângâie pe cap. Încă avea codițele împletite pe care i le făcuse Iris de dimineață, deși fire de păr mai ieșiseră din ele pe parcursul zilei. Arăta mototolită și somnoroasă și Iris trebui să admită că începea să se atașeze de făptura asta mică.

Se duse după Archer în bucătărie.

– O zi proastă?

Archer o privi chiorâș și își turnă ceva de băut.

– A fost în regulă.

– Nu ai specificat niciodată cu ce anume vrei să o hrănesc. Dacă există un meniu aprobat, o să am nevoie de el.

Archer oftă și umerii i se lăsară.

– Nu, iartă-mă! Eu doar...

– Vrei doar să mănânce și mănâncă. Poți s-o înveți să-i placă mâncarea ta sofisticată mai târziu, bine? S-o luăm pas cu pas!

Privirea cu care o fixa nu trăda nimic, până când încuviință scurt din cap.

– Ai dreptate. Atâta vreme cât mănâncă totuși ceva.

– Exact. Eu, pe de altă parte, de-abia aștept să mănânc și altceva.

Observă pungile pe care Archer le pusese pe blatul de bucătărie și din care el începuse să scoată ce cumpărase.

– Ce gătești?

Nu știa dacă era potrivit să pălăvrăgească în bucătărie cu el, dar nu era ca și cum Olive ar fi avut nevoie de supraveghere în timp ce se uita la televizor. Mai ales de când Archer pusese încuietori pentru copii la ușă și fetița nu mai putea ieși din casă.

– Friptură și cartofi prăjiți, spuse el, scoțând cartofii dintr-o pungă, împreună cu o sticlă de vin. Vrei un pahar?

Să bea cu șeful? Limitele începeau să devină neclare. Dar ce ar fi putut să facă? Își petrecuse primele seri de când se mutase aici ieșind să ia cina în oraș tocmai pentru a evita o astfel de situație, dar nu o putea ține așa la nesfârșit. Locuia aici. Cu siguranță putea să bea un pahar de vin cu șeful ei.

– Sigur, mulțumesc!

– Roșu e-n regulă? Se potrivește bine cu friptura.

– Sună bine.

Îl privi turnând vinul și scoțând restul ingredientelor din pungă și își imaginează cum fusese înainte să vină aici.

Competent, talentat. Un bărbat încrezător în capacitățile lui. Și renunțase la tot.

Archer curăța cartofii mai repede decât văzuse Iris pe cineva să curețe vreodată un cartof, când cuvintele îi ieșiră pe gură din proprie voință:

– E fantastic că ai renunțat la asta! Mâinile lui se opriră. Umbra unei încruntări îi traversă chipul, făcând-o să regrete că spusese ceva. Adică, știu că n-ai renunțat pentru totdeauna, dar e fantastic că ți-ai lăsat în urmă vechea viață

ca să vii aici, în Dream Harbor. Localul și tot restul... trebuie să fie... foarte diferit.

Scoase acel pufnet amuzat care la el putea fi considerat râset și se întoarse la cartofi pe care îi tăie în felii de dimensiune exactă. Ca o mașină. Avusese dreptate în legătură cu mâinile lui. Erau foarte capabile.

– *Diferit* e mult prea puțin spus. Atenția lui se îndreptă spre Olive, care stătea pe canapea, și totuși reuși să nu își taie degetele. Dar nu e ca și cum aș putea s-o părăsesc.

– O mulțime de oameni fac asta.

Se opri din tăiat și privirea lui intensă ateriză din nou asupra ei și dintr-odată Iris simți că era prea cald în bucătărie.

Își drese vocea.

– Tatăl meu n-a avut nici o reținere să plece și știa despre mine. Așa că... Ridică din umeri. Spune multe faptul că ai venit după ea.

Iris refuza să se identifice drept o persoană cu probleme emoționale declanșate de abandonul patern. Sub nici o formă nu i-ar fi permis bărbatului care o lăsase însărcinată pe mama ei să aibă atât de mult control asupra vieții ei, dar *era* mare lucru că Archer venise după Olive. Ar fi putut să îi întoarcă spatele și să își vadă mai departe de viața pe care și-o construise. Dar nu făcuse așa. Era aici. Și încerca.

Continua să o privească, dar mai puțin ca și cum ar fi fost dezamăgit și mai degrabă ca și cum poate nu regreta că o angajase.

– Hei, Olive! strigă Iris spre sufragerie, simțind nevoia să întrerupă tensiunea. Ar trebui

să vii aici. Tatăl tău e mai ceva ca o emisiune de gătit.

Îl privi pe Archer în timp ce spuse asta și se bucură când îi văzu zâmbetul luminându-i fața preț de câteva clipe, înainte să se controleze și să continue să toace.

Olive apăru lângă ea înainte ca Iris să încerce să mai obțină încă un zâmbet de la tatăl ei. Mai târziu. Avea să încerce mai târziu, pentru că acum, după ce văzuse unul, voia mai multe.

– Ce face? întrebă Olive, cocoțându-se pe scaunul de lângă ea.

– Cartofi prăjiți.

– Îmi plac cartofii prăjiți.

Archer încă se concentra la ce făcea, dar colțurile buzelor îi zvâcniră.

– Și mie, zise Iris. Sper să nu-i strice, spuse ea cu voce tare și Olive chicoti.

– Pot să fac friptură cu cartofi prăjiți și în somn. N-o să-i stric, replică Archer, cu acel zâmbet increzător pe care i-l adresase și cu o seară înainte, în vreme ce făcea clătite.

Și Iris știa că îl vedea acum pe adevăratul Archer.

– Să gătești în somn! Uau, asta chiar ar fi interesant într-un concurs de gătit, nu crezi, Olive?

Fruntea fetiței se încreți.

– Sună periculos.

Archer râse înfundat.

– Promit să rămân treaz!

Aruncă toți cartofii tăiați într-un bol cu apă rece, apoi începu să scoată friptura din ambalajul de hârtie maro.

– De-asta nu vreau! zise Olive numaidecât, retrăgându-se îngrozită în fața bucății de carne de vită crudă.

– Ai mai mâncat? întrebă Archer, cu voce blândă și calmă, de parcă ar fi încercat să nu o sperie, așa cum îi spusese lui Iris. Poate că o să îți placă dacă încerci.

Olive clătină din cap.

– Bine, spuse el, ridicând din umeri. Rămâne mai multă atunci pentru mine și Iris.

– Iris mănâncă? întrebă Olive, uitându-se la ea.

– Fii sigură că da! Și o să mănânc cu mare plăcere și porția ta.

Olive se încruntă.

– O s-o gătesc mai întâi, îi spuse Archer. Cu unt și rozmarin.

– Ce-i rozmarinul?

– O iarbă aromatică. Poftim, miroase!

Îi întinse o crenguță lui Olive, care o luă între degetelele ei. O ridică la nas și o mirosi cu băgare de seamă. Buzele lui Archer se curbaseră din nou într-un zâmbet micuț și Iris nu știa cine era mai drăguț: Olive, cu rozmarinul sub nas, sau Archer care o privea.

– Miroase bine, spuse ea.

– Ai văzut? Poate o să încerci o gură.

– Una mică de tot, contraatacă ea.

Archer zâmbi larg.

– Cea mai mică. O mușcătură de șoricel.

Oh, îi plăcea asta. Fețișoara i se luminează.

– O mușcătură mititică și drăgălașă de șoricel, intonă ea.

– Hei, stai puțin! Asta înseamnă că nu mai primesc porția ta? întrebă Iris prefăcându-se revoltată și Olive chicoti.

– Tu ai porția ta, spuse Olive, sprijinindu-se în coate pe masă. Acum, ce faci? îl întrebă pe Archer, ignorând pufnetul nervos al lui Iris pentru că i se micșorase porția.

– O să asezonéz friptura. Vrei să mă ajuți?

Ochii lui Olive se măriră.

– Da!

Archer părea pe punctul de a începe să plutească de șoc și fericire, dar se controlă și împinse vasul cu sare spre Olive.

– Ne trebuie o porție zdravănă de sare, între două degete. Poți să ieși?

Olive își apropie degetelele.

– Așa?

– Mai mult.

Archer luă o măsură generoasă de sare și o presără peste friptură.

– Așa. Acum tu!

– Așa?

– Așa e perfect. Foarte bine.

Olive îi zâmbi radios tatălui ei și gropițele lor identice îi topiră inima lui Iris. Mai luă o gură de vin și îi privi pe cei doi pregătind cina împreună, cu Archer explicând totul pe parcurs și Olive ascultându-l cu cea mai mare atenție. Când, în sfârșit, se așezară la masă, Iris era uimită că mâncarea mai putea trece de nodul de emoție care i se ridicase în gât.

Se bucura că avusese încredere în instinctul ei. Oamenii ăștia doi aveau nevoie de ea și aveau nevoie unul de celălalt, iar ea îi ajuta să se

apropie. Și, la fel ca Mary Poppins, când nu aveau să mai aibă nevoie de ea, urma să își deschidă umbrela și să își ia zborul de aici.

Dar, după demonstrația de gătit din seara aceasta, nu mai era sigură că avea să fie atât de ușor pe cât crezuse la început.

CAPITOLUL 13

Câteva nopți mai târziu, Iris se întorcea în camera ei de la baie, când aproape că se izbi de Olive pe holul întunecat.

– Olive! De ce ești trează?

Fetița nu răspunse; continuă să meargă pe coridor, târându-și păturica după ea. Avea o privire pierdută care îi amintea prea mult lui Iris de un film horror. Oare capul avea să înceapă să i se învâртеască pe gât?

– Olive, unde te duci?

Iris o urmă până în livingul din față. Archer strângea în bucătărie și ridică privirea când intrară.

– Ce se întâmplă?

Iris ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. Sper că nu suntem într-un scenariu cu strigoi.

Dumnezeule, avusese perfectă dreptate. Copiii erau înfricoșători. Tocmai când credea că se prinsese cum era cu fetița asta, fusese posedată de diavol. Sau ceva de genul ăsta.

– Ce zici? întrebă Archer, clătinând din cap. Olive, ar trebui să fii în pat.

Fetița nu răspunse, nici nu se uită la el. Se duse la ușa din față și începu să tragă de clanță. Iris și Archer se priviră nedumeriți.

– Ce mama naibii face? șopti Archer.

– Încearcă să evadeze? În somn? sugeră Iris.

– Crezi că e somnambulă?

– Sincer, cred că ar fi cel mai puțin îngrozitor scenariu în clipa de față.

Archer se duse tiptil în spatele lui Olive și Iris veni după el. El era tatăl micuței. Era firesc să fie ucis primul.

– Hei, Olive, spuse el, încet. Hai să ne întoarcem în pat!

Îi puse mâinile pe umeri și încercă să o ia de la ușa.

– Ai grijă! șuieră Iris. Nu se spune că nu e bine să trezești un somnambul?

– Nu știu, șuieră Archer la rândul lui. Ce se întâmplă dacă o faci?

– Nu știu!

Lui Iris i se zbârlise pielea pe brațe. Casa cufundată în întuneric și privirea pierdută a lui Olive o băgau în sperieți.

– E-n regulă, șopti Archer, cu voce fermă și sigură – era un sunet foarte reconfortant în întuneric. Hai, scumpo, hai înapoi în pat! insistă el, mișcând-o încetisor pe Olive înapoi spre camera ei.

Și, din fericire, Olive se duse cu el, târându-și piciorușele adormite înapoi spre pat. Archer intră cu ea și o înveli, în timp ce Iris aștepta în hol. Pentru orice eventualitate.

– E bine? întrebă ea când Archer apăru și închise încet ușa în urma lui.

– Cred că da. Dar m-a speriat de moarte, zise el, sprijinindu-se de peretele din spate.

– Și pe mine. Mi-a dat fiori.

Archer zâmbi ironic.

– Fiori?

– Arăta ca unul dintre copiii ăia din filmele de groază.

– Încep să-mi pun întrebări legate de preferințele tale. Podcasturi despre criminali și filme horror?

O tachina?

– Eram pregătită să chem un preot tânăr și unul bătrân.

Archer râse. Era un sunet jos și plin în casa tăcută. Iris se sprijini de peretele din spatele ei și se lăsă să alunece pe podea. Archer o privi ca și cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în bucătărie și să o lase singură, dar, în schimb, se lăsă și el să alunece pe lângă perete, în fața ei.

– Nu știu cum o să mai pot dormi de acum. O să-mi fac tot timpul griji că ar putea să iasă din casă.

Zâmbetul ironic dispăruse și acum Archer părea din nou obosit și îngrijorat. Și, din nou, pe Iris o uimi la cât de multe renunțase ca să vină aici, câte sacrificase deja pentru fica lui.

– Sunt zdravene încuietorile noi. Nu cred că o să poată ieși.

Archer încuviință din cap, dar nu părea convins, ca și cum partea lui rațională ar fi știut că Olive nu avea ce să pățească, dar altă parte

din el urma să își facă întotdeauna griji pentru ea.

Asta însemna să fii părinte! Ce porcărie!

– Presupun că așa o să fie de acum înainte, zise el încet, ca și cum nu ar mai fi vorbit cu ea.

Talpa lui o atinse pe a ei, căutând confortul contactului.

– Una după alta. Am reușit să o facem să mănânce, dar acum încearcă să evadeze în somn.

Era un moment serios. Archer își făcea griji pentru copilul lui, dar ceva din nebunia întregii situații i se părea amuzant lui Iris.

Un chicot îi scăpă printre buze și ea își acoperi gura cu mâna. Archer ridică brusc capul, surprins.

– Râzi?

Umerii lui Iris se zgâlțâiau din cauza efortului de a se stăpâni.

– Da? chițai ea. Iartă-mă, dar e amuzant. Ne-a băgat în sperieți pe amândoi în seara asta.

Archer clătină din cap, dar zâmbetul începea să i se întoarcă pe față.

– Cred că e unul dintre momentele alea în care, dacă nu râzi, plângi, spuse ea, printre chicoteli. Suntem amândoi cu mult depășiți.

Probabil nu era ceva ce ar fi trebuit să recunoască în fața șefului ei, dar părea mai bine așa, ca și cum erau împreună în povestea asta, ca și cum aveau să găsească împreună o soluție.

Deocamdată.

Aveau să fie implicați împreună până când Iris urma să fie sigură că Archer putea să se descurce singur și atunci ea avea să plece,

pentru că... pentru că nivelul ăsta de îngrijorare și epuizare... și senzația de totală neputință... nu erau ceva la care să vrea să se înhame pe termen lung.

Meseria de părinte nu era pentru ea.

– Și chiar nu ai știut despre ea? puse Iris întrebarea pe care ardea de dorință să o pună din clipa în care acceptase slujba.

– Nu aveam nici cea mai mică idee.

– Tu și mama ei nu ați fost...

– Lucram la același restaurant, ne-am culcat împreună de câteva ori, apoi eu am plecat în Europa. Nu am ținut legătura cu ea după aceea.

– Uau!

– Da, oftă el.

Iris nu își putea imagina cum era să primești din senin o astfel de veste.

– Tu-ți dorești copii? o întreabă el.

– Dumnezeule, nu! răspunse ea numaidecât, apoi se simți groaznic pentru că avusese o astfel de reacție. Scuze! spuse, strâmbându-se. Vreau să zic, copiii sunt minunați, doar că nu m-am gândit niciodată la mine ca mamă. Și, pentru că se simțea mai curajoasă pe întuneric, continuă: Dar tu? Ți-ai dorit dintotdeauna să fii tată?

– Dumnezeule, nu! spuse el, cu un zâmbet trist, privind în ochii lui Iris de pe cealaltă parte a holului. Dar uite că sunt.

Îi zâmbi.

– Presupun că viața pe care o duceai înainte nu prea se potrivea cu rolul de părinte.

– Categorie nu. Multe nopți pierdute, veneam acasă foarte târziu. Nu prea îmi dau seama cum

ai putea să introduci un copil în stilul ăsta de viață.

– Dar ești aici, șopti ea.

Nu era sigură că o recunoscuse încă față de sine, dar Iris știa că Archer era deja complet implicat. Era tatăl lui Olive, nu avea să plece nicăieri. Avea să facă așa cum era mai bine pentru copilul lui. Iris putea să vadă asta chiar și prin întuneric, chiar dacă Archer arăta ca și cum ar fi avut nevoie de cel puțin o săptămână de somn zdravăn. Fie că o știa, fie că nu, Archer era un tată bun.

Talpa lui Archer o atinse din nou pe a ei.

– Mulțumesc! zise el.

– Pentru ce? Pentru că am crezut că fata ta e posedată?

Râsul lui o atinse ca o mângâiere în întuneric.

– Nu. Doar pentru că... m-ai înveselit, presupun.

Se uită la ea, privirea lui i se plimbă pe toată fața, alunecă pe umărul ei gol, apoi urcă iar. Iris știa că flirta cu el de când se mutase aici și mai știa și că nu ar fi trebuit să facă asta.

Între ei nu se putea întâmpla nimic.

Evident.

Era șeful ei și avea nevoie de slujba asta și cu siguranță nu era cazul să se încurce cu un bărbat care avea un copil. Iar el nu putea fi văzut drept genul de bărbat care are o aventură cu bona. Cu siguranță așa ceva nu intra în categoria „ce e mai bine pentru Olive“.

Dacă era doar bona lui, Iris putea pleca oricând dorea, dar, dacă ar fi fost mai mult...

Clătină din cap.

Oricum nu avea să se întâmple nimic, dar ce rău făceau dacă flirtau puțin? Îi plăceau tachinările, discuțiile, atingerile. Era chiar atât de greșit? Nu conduceau întotdeauna spre ceva.

Era, de fapt, ceva inofensiv.

Doar că, atunci când întâlne din nou privirea lui Archer, chiar și pe acest hol întunecat, deși nu li se atingeau decât tălpile, Iris știe că nimic din povestea asta nu avea să fie inofensiv.

Arăta periculos în întuneric. Părul îi era iar răvășit, pentru că și-l ciufulise în felul ăla care o făcea pe Iris să își dorească să fie ea cea care își trece degetele prin părul lui, țepii de barbă îi acopereau maxilarul. Ar fi iritat-o. Dacă ar fi sărutat-o acum, barba i-ar fi iritat pielea. Simți un fior străbătând-o la acest gând.

Se gândi la toată dedicația lui și la sacrificiile pe care le făcuse ca să obțină ce avea. La faptul că era atât de bun în ce făcea. Iris nu se dedicase niciodată cu adevărat unui țel. Sărea de la o slujbă la alta, de la un bărbat la altul.

Nu era constantă.

În mod clar, Archer o găsea atrăgătoare. Și ea pe el. Dar nu ar fi fost potriviți împreună. L-ar fi scos din minți cu lipsa ei de atenție, cu incapacitatea de a rămâne într-un loc.

Și își dădu seama că o încurcase în clipa în care până și această respingere imaginară o răni.

– Ar trebui să mă duc să dorm, spuse ea. Până dimineață, de data asta.

– Da. Desigur.

Se ridică, dar Archer rămase unde era, ca o sentinelă în fața ușii lui Olive.

– O să stai acolo toată noaptea?

Archer clătină din cap.

– Nu. Doar încă puțin.

Iris rămase unde era și îl mai privi preț de câteva clipe, îi văzu îngrijorarea încă întipărită pe față, epuizarea din ochi și simți dorința să ajute. Să facă ceva ca să îi readucă zâmbetul pe buze.

Dar, așa cum îi spusese, se simțea depășită. Nu era calificată să fie bună, nu era calificată să fie nimic altceva decât o angajată a acestui bărbat.

Așa că doar înclină scurt din cap și se duse la culcare.

Adormi greu, întrebându-se dacă el era încă acolo, de veghe.

CAPITOLUL 14

– Hei, Archer! Cum îți mai merge?

– Salut, tată!

Chipul tatălui său umplea ecranul și zâmbetul larg de pe față lui aproape că reușea să îl facă pe Archer să se simtă mai bine. Nu era sigur când anume se întâmplase, dar, la un moment dat, tatăl lui devenise prietenul lui cel mai bun. Și probabil că asta spunea multe despre cât de concentrat fusese Archer asupra carierei lui în ultimii zece ani. Tatăl lui era ultimul prieten care îi rămăsese și asta probabil doar pentru că avea obligația legală să se preocupe de problemele lui Archer.

Iar ziua de azi părea o zi în care avea nevoie de abordarea lui directă asupra vieții, ca să pună lucrurile în perspectivă.

Archer era în spatele localului, așezat pe o bancă veche, despre care își imagina că fusese folosită pentru pauze de fumat în ultimul secol. Soarele strălucea și aerul era încă răcoros, dar Archer avusese nevoie de o pauză. Și de o țigară. Din nefericire, nu mai avea voie să fumeze, așa că se mulțumi cu aerul proaspăt.

Renunțase momentan la clătitele clasice și pusese, în schimb, în meniul de azi clătite cu lămâie, mac și smântână dulce și aproape că pornise o revoltă de dimineață.

Până la urmă, reușise să convingă câțiva clienți să le încerce, iar Tim și Tammy chiar mâncaseră până la ultima firimitură. Încerca să ia asta ca pe o victorie, dar, după o noapte lungă în care dormise sprijinit de peretele holului, îl durea capul și avea nevoie disperată de un pui de somn.

– Arăți ca naiba!

– Mulțumesc, tată! Drăguț din partea ta să observi!

Tatăl lui râse.

– Cum mai merge treaba cu Olive?

Nu voiseră să o copleșească pe Olive cu o mulțime de noi membri de familie care să apară dintr-odată, așa că tatăl lui nu o cunoscuse încă, nici măcar nu vorbise cu ea la telefon, dar Archer îl ținuse la curent cu situația aproape zilnic.

– A umblat în somn noaptea trecută.

– A umblat în somn? Uau, asta-i ceva nou!

Archer își trecu o mână peste față. Barba îi crescuse aproape de tot acum și avea mare nevoie să se bărbierească. Și probabil să se și tundă. Dar nu i se păruse important azi să se preocupe de felul în care arăta, nu după ce își petrecuse întreaga noapte îngrozit de gândul că fata lui ar putea să iasă în stradă.

– Da. Am pus deja încuietori speciale la ușă, dar tot m-am speriat. Am dormit pe hol, recunosc el, cu o strâmbătură.

– Pe hol? Așa făceam și eu când erai tu mic.

Tatăl lui avea acea expresie nostalgică pe care o au mereu părinții când își amintesc de copiii lor pe când erau mici, chiar dacă povestesc cele mai îngrozitoare lucruri, despre nopți nedormite sau scutece inefficiente, de parcă totul ar fi fost deopotrivă magic și oribil. Archer nu înțelesese niciodată până acum zâmbetul ăsta, dar acum aproape că își putea imagina cum avea să povestească într-o zi despre fica lui somnambulă. Dar nu azi. Astăzi se simțea deprimat și epuizat.

– Serios?

– Oh, da. Eram îngrozitor de îngrijorat când te-am adus acasă. Erai atât de mic! Și eram responsabil pentru tine. Mi se părea o povară grea.

O povară. Exact. Totul i se păruse o povară de când aflate despre Olive, dintr-odată viața lui păruse să aibă greutate, de unde până atunci se mișcase nestingherit prin lume. Nu era sigur că o putea duce pe toată.

În minte îi veni imaginea lui Iris, zâmbindu-i pe întuneric, talpa ei lipită de a lui. Ea făcuse ca

totul să pară mai ușor. Preț de o clipă.

Dar Iris nu era plătită ca să îl ajute pe el să își care poverile.

– Și cum te-ai descurcat? întrebă el.

Zâmbetul tatălui său se lărgi.

– Nu sunt sigur că m-am descurcat, spuse el, râzând. Încă îmi fac tot timpul griji pentru tine.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, tată!

Bărbatul mai în vârstă pufni.

– Oh, bine. O să mă opresc acum, după atâta vreme.

– Prin urmare, asta-mi e sortit? Să-mi fac mereu griji?

– În mare.

– Mulțumesc, a fost o discuție de încurajare minunată!

Taică-său râse iar.

– O să devină mai ușor, Arch. N-o să dormi pe hol în fiecare noapte. Asta pot să-ți promit.

– Ei bine, e foarte liniștitor, spuse el și sarcasmul fu intensificat de oboseala pe care o simțea.

Tatăl lui îl ignoră și continuă:

– Cum merge cu bona aia? Cum o cheamă? Lilly? Rose?

– Iris.

– Așa. Știam că-i un nume de floare. Cum merg lucrurile cu Iris?

Archer nu se pricepuse niciodată prea bine să își mintă tatăl, ceea ce făcuse ca relația lor să fie foarte interesantă când Archer fusese adolescent și ajungea aproape întotdeauna să mărturisească tot ce făcuseră el și prietenii lui vinerea seara.

Dar cumva reușise de data asta să nu îi spună că Iris nu era o doamnă în vârstă drăguță, ci o instructoare de yoga absolut superbă, cu un șifonier plin de haine prea strâmte sau prea mici, și că se trezea dimineața mirosindu-i șamponul asemenea unui adolescent îndrăgostit lulea.

– Bine, spuse el, cu glas ușor sugrumat. Lucrurile merg bine.

– Bine?

Ochii tatălui său se micșorară în spatele ochelarilor, semn că nu era convins.

– Da. Bine. Olive o place și asta e tot ce contează.

– Hmm! Și cum funcționează aranjamentul de locuit?

Aranjamentul care făcea ca Iris să se fâțâie prin casă în mijlocul nopții într-un tricou care îi aluneca de pe un umăr, și să îi zâmbească în întuneric, și să îl facă să râdă atunci când nu își dorea? Despre asta era vorba?

Archer înghiți.

– Bine.

– Hmm.

Taică-său îl privea intens, dar, din fericire, Archer fu salvat de mama lui vitregă.

– Vorbești cu Archer? întrebă ea și fața ei apăru peste a bărbatului, pe ecran. Bună, Archie! Ce mai face Olive? Când o să o putem cunoaște?

Părinții lui Archer se despărțiseră când el era în liceu și, când se recăsătorise, tatăl lui alesese o soție care era total opusul celei dintâi. Deși Archer nu o văzuse niciodată pe mama lui să se

dea cu mai mult decât cu un ruj, și asta ocazional, Cathi nu apărea niciodată altfel decât complet machiată, cu părul blond coafat ca și cum s-ar fi dus la un eveniment mult mai simandicos decât la o partidă de golf împreună cu tatăl lui. Mama lui Archer era om de știință, mereu călătorea pe undeva prin lume ca să studieze efectele schimbărilor climatice sau migrația păsărilor, iar Cathi era manichiuristă la salonul din cartier. Maică-sa era mult timp plecată. Cathi era mereu acasă și petrecea timp cu tatăl lui. Fuseseră aproape nedespărțiți din ziua în care se căsătoriseră la tribunal, cu Archer mort.

Archer își iubea mama, dar înțelegea de ce tatăl lui o iubea pe Cathi. Și fusese întotdeauna bună cu Archer, nu încercase niciodată să îi ia locul mamei lui, dar fusese mereu prezentă atunci când mama lui nu putuse.

– Bună, Cathi! Curând. Vreau doar să se obișnuiască mai bine cu situația.

– Desigur. Are sens. Deja ești un tătic atât de bun, Archie! Suntem mândri de tine!

Îi zâmbi prin telefon și poate că din cauza lipsei de somn Archer aproape că își dori să fi fost acolo cu ei, deși detesta golful și îmbrățișările prea strânse ale mamei lui vitrege.

– Mulțumesc!

Nu era sigur că mama lui vitregă avea habar ce vorbea în privința asta, dar tot era plăcut să i se spună.

– Bine, Arch, trebuie să închid, se auzi vocea tatălui de undeva din spatele părului lui Cathi.

– Oh, așa e! Avem meci azi la ora unu! spuse Cathi, trimitându-i un sărut înainte să dispară de pe ecran. Pa, Archie! îi strigă.

– Pa!

– Rezistă, băiete!

– Mulțumesc, tată!

– Și, data viitoare, vreau să-mi povestești despre bona aia.

Avea expresia aia serioasă, cu care nu te puteai pune, și care îl făcuse pe Archer să dea totul pe gură și să îi povestească cum chiulise împreună cu prietenii lui ca să fumeze în pădurea din spatele școlii.

Archer înghiți ca să alunge sentimentul de vinovăție.

– Hmm, da, sigur. Nu-s multe de spus.

Taică-său se încruntă.

Archer se încruntă și el.

– Vorbim mâine. Te iubesc, Arch!

Archer oftă.

– Și eu te iubesc!

Apăsă butonul de închidere și rămase privind telefonul. Nu își putea imagina cum avea să reușească vreodată să se ridice la nivelul exemplului dat de tatăl lui. Parcă omul ăsta se născuse știind ce să facă. Deși Archer fusese prea mic ca să își amintească momentele în care tatăl lui fusese nesigur și dăduse și el cu bâta-n baltă. Oare la cinci ani mai erai prea mic? Sau Olive avea să își amintească fiecare dintre greșelile lui și să i le înșire viitorului terapeut?

Oh, Doamne! Nu putea decât să își imagineze ce povestea acum la terapie.

Scoase un geamăt și strânse telefonul în mâini.

– Hmm, *chef*?

Maribel scosese capul pe ușa din spate și îl privea îngrijorată.

– Da?

Își îndreptă spatele pe zidul de cărămidă, încercând să pară măcar cât de cât competent.

– Cyrus zice că nu mai avem zucchini pentru sendvișuri.

– Cum se poate?

Maribel îi zâmbi timid.

– Am avut multe cereri pentru sendvișul vegetarian la prânz.

– Oh.

Un sentiment de mândrie îi umplu pieptul. Își amintea senzația.

– Spune-i să-l înlocuiască azi cu dovlecel!

– Am înțeles. Se pregătea să se întoarcă în bucătărie, dar îl mai măsură o dată din priviri.

– S-a întâmplat ceva?

Mai că îi venea să clatine din cap și să nege că ar fi avut vreo problemă, dar Maribel avea copii și, cum era vorba aia? E nevoie de-un sat ca să crești un copil?

– Olive a umblat în somn azi-noapte. Mă tem să nu iasă din casă în mijlocul nopții.

– Oh, am avut și eu unul de-ăsta.

– Serios? Te rog, spune-mi că n-a trebuit să dormi la ușa lui până la 13 ani!

Maribel râse.

– Nu, nu. Doar pune-i clopoței la ușă!

– Clopoței?

– Da. Scoate-i de la decorațiunile de Crăciun și leagă-i de clanță. În felul ăsta, o să auzi dacă se deschide ușa.

- Asta e genial!
- Când ești părinte, devii foarte inventiv.
- Măcar e ceva, presupun.

Îi adresa încă un zâmbet înțelegător, dar nu ca și cum i-ar fi fost milă de el, ci doar ca să îi transmită că înțelegea prin ce trecea.

– Dacă te face să te simți mai bine, spuse ea, n-a încercat niciodată să plece nicăieri. Îl găseam doar pe canapea sau, uneori, în cameră la sorăsa. Odată, s-a cuibărit în culcușul câinelui și a dormit acolo.

Archer râse.

– Da, chiar mă face să mă simt mai bine. Mulțumesc!

– Sigur, *chef*. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

Îi mai adresa un zâmbet micuț și se întoarse în bucătărie.

Și, la fel ca noaptea trecută cu Iris, Archer își simți povara ceva mai ușoară.

CAPITOLUL 15

Două zile mai târziu, Archer avea liber, conform unei reguli stabilite de Gladys, care insistase că trebuia să găsească un echilibru între muncă și noua viață de familie. După ce îl privi învârtindu-se fără vreun rost prin casă în prima jumătate a zilei, Iris sugera să se ducă la târgul de primăvară, în principal pentru că o scotea din minți. Archer primise cu entuziasm sugestia și, deși era evident că intenționa să

cumpere ingrediente pentru cină, Iris era de părere că tot se pune ca o zi liberă. Mai ales că o lua și pe Olive cu ei.

Iris o ținea strâns de mână în timp ce se plimbau printre tarabe. Dacă ar fi avut o lesă, fără doar și poate că ar fi folosit-o. Nu avea nici cea mai mică încredere în copilul ăsta. Nu după ce o văzuse umblând în somn.

– Putem să luăm căpșuni? întrebă Olive.

– Nu e încă vremea lor, spuse Archer, iar Olive se încruntă.

– O să luăm altceva, la fel de bun, o asigură Iris, deși, când privi în jur, nu văzu decât salată și legume verzi, pe care era sigură că Olive le-ar fi respins din prima.

– O selecție destul de bună, spuse Archer, examinând fiecare tarabă pe lângă care treceau.

– N-om fi noi ca Parisul, dar știm cum să organizăm un târg de primăvară, spuse sec Iris, iar Archer își dădu ochii peste cap. Iris îl ignoră și continuă: Și? Ce vrei să cumperi?

– Vreau să dau mai întâi o tură, să văd care e oferta.

– Sigur, are sens, spuse Iris, făcându-le cu mâna câtorva dintre elevele ei.

– Rucola arată bine, spuse Archer, cu fruntea încrețită într-o expresie gânditoare.

Era cam la fel ca atunci când îl privea gătind. Intrase în modul Master Chef. Iris își mușcă limba ca să nu zâmbească. Erau mult prea mulți vecini azi aici și ultimul lucru de care avea nevoie era să dea drumul bârfelor uitându-se la șeful ei cu o expresie visătoare și un zâmbet tâmp pe față.

– CĂȚELUȘI!

Țipătul lui Olive o opri în loc pe Iris și aproape că îi provocă un atac de inimă. Ridică privirea și îi văzu pe Kira și pe Bennett și jumătate din haita lor.

– Să mergem să-i vedem!

Olive o trase pe Iris prin mulțime.

– I-ați adus pe Elizabeth și Benny la târgul de primăvară? întrebă Iris, când se apropiară.

Kira zâmbi, mângâindu-și câinii pe cap.

– Sunt niște căței foarte bine-crescuți.

Bennett râse.

– Da! Benny nu a furat decât un singur fursec cu unt de arahide de pe taraba lui Annie.

– A fost o neînțelegere, spuse Kira. Și l-am plătit.

– Pot să mângâi cățeei? întrebă Olive, cu ochii mari.

Elizabeth, câinele cel mai mare al lui Bennett, era cam de aceeași înălțime cu fetița.

– Sigur, zise Kira, lăsându-se pe vine ca să fie la același nivel cu Olive. Îi place când o scarpini aici.

Îi demonstrează scărpinând locul dintre urechile câinelui și Olive făcu la fel și se luminează la față când Elizabeth se trase mai aproape de ea.

Iris zâmbi și ridică privirea ca să se uite la Archer, dar se părea că îl pierduseră.

– Voiam să vi-l prezint pe Archer, spuse ea. Dar nu știu unde s-a dus.

Bennett râse.

– Cum merg lucrurile la slujba cea nouă?

Iris ridică din umeri.

– Bine.

– Oh, și cum e să trăiești cu un maestru bucătar? întrebă Kira, ridicându-se la loc în picioare, cu un zâmbet încărcat de subînțelesuri.

– Tot bine.

Bine în sensul că petrecea mult timp gândindu-se la cât de *bine* era.

Zâmbetul Kirei se adânci.

Din fericire însă, Olive se mutase acum la Benny, care îi lungea toată fața, și chicotelile ei încântate îi distraseră atenția Kirei.

– Oh, te place! spuse ea și o încântare de nedescris se citi pe fața lui Olive.

– Probabil are gust de sirop de arțar, zise Iris, râzând.

– Ei bine, așa-i câștigi inima lui Benny.

– Iris, ne putem lua un câine?

– Asta trebuie să-l întrebi pe tatăl tău.

– Unde e? întrebă Olive. Trebuie să-l întreb chiar acum.

Kira râse.

– Îmi place de tine, puștoaico!

– Rămânem noi aici, cu Olive, și tu poți să te duci să-l cauți, spuse Bennett.

Zâmbetul lui nu tocmai inocent părea a da de înțeles că știa că ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă Iris ar fi fost să petreacă timp singură cu șeful ei cel sexy. Începea să se integreze cam *prea* bine în orașelul ăsta. Și Kira la fel.

– Da! întrerupse Olive orice răspuns ar fi putut să dea Iris. Eu o să rămân cu câinii, tu du-te și găsește-l pe tata și apoi îl întrebăm.

Iris se uită la de la Bennett la Kira, le văzu zâmbetele viclene și capitulă oftând.

- Bine, mă duc să-l caut. Nu durează mult.
- Distracție plăcută! spuse Kira, făcându-i cu ochiul.
- Să n-o scăpați din ochi! zise Iris, ignorând comentariul. Pleacă aiurea.
- Dacă-ți închipui că acest copil o să părăsească de bunăvoie câinii, ești nebună. Dar o să fim foarte atenți. Îți promit!

Kira își puse o mână în dreptul inimii ca într-un jurământ solemn și Iris o privi lung, apoi se duse să îl caute pe Archer.

Nu îi fu greu să îl găsească. Era înconjurat de cel puțin șapte septuagenare și jumătate dintre membrele clubului de lectură.

– Și unul dintre ai mei a mers în somn, îi spunea Marissa când Iris se apropie. Mititelul ajungea mereu în cele mai ciudate locuri. Într-o dimineață, l-am găsit în căsuța din copac din grădină.

Râse ca și cum ar fi fost deosebit de amuzant, dar Archer părea îngrozit.

- Afară? întrebă el, cu voce sugrumată.
- Nu-ți face griji, o să-i treacă până la urmă, când o să mai crească.
- Mda, e foarte... liniștitor.
- Ai gustat paste la cuptor pe care vi le-am adus săptămâna trecută? întrebă Carol, împingându-și cu cotul prietena ca să o dea laoparte și să vină mai aproape de Archer.

Iris abia își stăpâni râsul.

- Mi-ar plăcea tare mult să aflu părerea unui maestru bucătar.
- Îți ies mereu cam prea uscate, dacă măntrebi pe mine, mormăi Estelle.

Și râsul scăpă de această dată printre buzele lui Iris.

– Hmm... făcu Archer, neștiind ce să spună.

Iris știa cu certitudine că cea mai mare parte din mâncarea pe care o aduseseră doamnele bine intenționate din oraș era încă în congelator. Ușurarea inundă chipul lui Archer când o văzu, ca și cum ar fi știut că avea să îl salveze de la a le explica faptul că nu erau decât trei persoane și nu aveau cum să consume atât de multă mâncare. Și că el era un snob culinar.

– Gata, doamnelor, l-ați hărțuit destul pe băiatul nou din oraș! Haideți, plecați acum!

– Oh, Iris, ne strici toată distracția! chicoti Marissa.

– Ne vedem la curs, fetelor!

– Pa, scumpo!

Carol îi dădu un pupic scurt pe obraz, care fu urmat de alte îmbrățișări și bătăi pe umăr în timp ce doamnele își luau rămas-bun.

– Admiratoarele tale? întrebă Archer, când doamnele se îndepărtară.

– Doar câteva, sunt mult mai multe, spuse Iris, zâmbind.

– Unde e Olive?

– A rămas cu Kira și Bennett și câinii lor. Oh, și pregătește-te, pentru că vrea și ea unul.

– Oh, Doamne! Ar trebui să-i iau un câine?

Panica era evidentă în vocea lui.

Iris clătină din cap, râzând.

– Nu *trebuie* să-i iei un câine.

– Oh, bine. Nu cred că ne putem descurca și cu un câine.

Iris ignoră forma de plural, nici măcar nu era sigură că fusese inclusă în el, și începu să scotocească prin sacoșă de pe umărul lui Archer.

– Ce-ai luat?

– În principal, ierburi aromatice proaspete, niște salată, rucola...

– Totul e verde.

– E abia început de primăvară.

Iris se încruntă.

– Vino cu mine!

Își trecu brațul printr-al lui și îl târî prin mulțime.

– Bună, Annie! Bună, George! spuse ea când ajunseră la taraba cu produse de panificație și patiserie. Aceasta, continuă ea, întorcându-se spre Archer, este cea mai bună tarabă din piață. Și produsele astea sunt mereu în sezon.

Archer zâmbi și gropița îi apăru în obraz, iar Iris trebui să întoarcă privirea ca nu care cumva să facă un gest nepotrivit aici, în mijlocul orașului, ce de pildă să îi lingă fața șefului ei.

– Bună, Iris! Bună, Archer! Ce să vă dau? întrebă Annie.

Iris scutură din cap ca să își alunge din minte gândurile necuviincioase și își întoarse atenția spre masa plină de bunătăți.

Fursecuri, biscuiți, turtă dulce, prăjiturele cu glazură de zahăr în formă de iepurași și pușori, gogoși cu ciocolată și pandișpan cu cremă de lămâie, toate aliniate frumos în fața lor.

– Vrem două felii de pandișpan și... Se întoarse spre Archer. Ce crezi că i-ar plăcea lui Olive?

Pe chipul lui apăru o expresie de concentrare în timp ce se gândea la ce i-ar putea plăcea lui Olive și toată această grijă îi topi inima lui Iris. Era atât de atent când venea vorba despre copilul lui.

– Fursecul în formă de iepuraș.

– Excelente alegeri, spuse Annie, punând totul într-o pungă și luând cardul pe care Iris îl întinsese ca să plătească. Ți place târgul nostru? îl întrebă pe Archer.

– Chiar da.

Annie râse.

– Nu-i cazul să fii atât de surprins.

Archer zâmbi.

– Îmi pare rău! N-am vrut să fiu nesuferit.

– Se mai întâmplă uneori, termină Iris în locul lui, bătându-l pe braț. Mulțumim, Annie! strigă ea, trăgându-l pe Archer către următoarea oprire. Încă ceva, înainte să ne întoarcem la Olive.

Își ținea brațul trecut printr-al lui și îi atingea bicepsul cu mâna. Era plăcut să se plimbe așa cu el. Era plăcut că ieșiseră din casă.

Nu că ar fi putut fi altceva decât o plimbare prietenească până la târg, dar avea voie să se simtă bine cu brațul lui Archer sub al ei și cu șoldurile atingându-li-se din când în când. Păi, nu? Sigur că da.

Singurul pericol era că ziua aceasta frumoasă în aer liber risca să o facă să își dorească și altele la fel.

– Am ajuns!

Se opriră la taraba cu flori.

– O mulțime de culori!

Ridică privirea spre el și zâmbetul cu care îi răspunse îi făcu stomacul să i se strângă și îi încălzi obraji.

– Frumos, spuse el fără să își ia ochii de la fața ei și, la naiba, era tare chipeș așa, scăldat în lumina zilei.

Atât aer proaspăt începea să o amețească.

Lupita, care era azi la tarabă, își dresе vocea și Iris își dezlipi cu greu privirea de la chipul lui Archer.

– Hei, Lu!

– Bună, Iris!

Lupita se uită de la Iris la Archer, cu o expresie grăitoare, dar Iris nu putea face față azi încă unei femei care visa cu ochii deschiși.

– Un buchet de lalele galbene și unul de lalele roz, te rog! spuse Iris, înainte ca femeia să apuce să îi pună vreo întrebare despre Archer, sau despre Olive, sau despre condițiile în care locuiau, sau despre istoricul familial al lui Archer.

– Poftim!

Lupita îi întinse lui Iris două buchete învelite în hârtie maro și Archer întinse de data asta cardul înainte să apuce Iris să o facă.

– Mulțumesc, Lu! Ne vedem marți, la atelierul de coroane de primăvară! spuse Iris, înainte să se îndepărteze. Când erau la câțiva pași distanță, îi spuse lui Archer: N-am încercat să te fac să-mi cumperi flori.

Intenționase să o spună ca pe o glumă, dar îl surprinse privind-o din nou intens.

– Nu mă deranjează să-ți cumpăr flori.

– Într-un mod strict profesional, desigur, zise ea, nereușind să își stăpânească pe deplin zâmbetul.

– Desigur, spuse Archer, zâmbind la rândul lui pieziș.

Își coborâse gura spre urechea ei și îi simțea cuvintele ca pe o mângâiere pe obraz. Mâna lui îi alunecă pe mijlocul spatelui, conducând-o prin mulțime. Presiunea degetelor lui pe trupul ei îi trimitea scânteii pe șira spinării.

Dar, mai puternic decât senzația pe care i-o provoca mâna caldă a lui Archer, era sentimentul că întregul oraș îi privea. Și Iris cunoștea bine orașul ăsta. Știa cum gândeau și cum vorbeau oamenii de aici. Și, dacă ar fi bănuir că se petrecea ceva nepotrivit între ea și Archer, ce consecințe ar fi avut asta în deciderea custodiei?

Orașul ar fi fost probabil încântat dacă ei doi ar fi fost în mod oficial împreună, dar Archer nu putea fi văzut ca un bărbat care avea aventuri în dreapta și în stânga. Ce fel de mediu ar fi fost ăsta pentru o fetiță? Nu conta că era fix mediul în care crescuse Iris și că ea ajunsese bine-mersi, chiar dacă avea ceva probleme când venea vorba despre atașament.

Dar asta nu conta. Archer trebuia să fie văzut ca un tată responsabil, așa cum și era.

Iar ea nu putea strica asta.

– Ar trebui să mergem la Olive, spuse ea, cotind brusc la dreapta după ultima tarabă și îndreptându-se spre peluza cu iarbă unde le văzuse ultima oară pe Olive și Kira.

Mâna lui Archer îi părăsi spatele și Iris refuză să se simtă întristată de absența ei. Putea să flirteze cu Archer în intimitatea casei lui, însă aici trebuia să aibă grijă.

Trebuia să aibă grijă când venea vorba despre bărbatul ăsta atent și despre fetița lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să cauzeze probleme vreunuia din ei.

CAPITOLUL 16

– Am o idee grozavă! anunță Iris, pășind în bucătărie.

Avusese un curs de yoga în seara asta, așa că Archer nu o văzuse la cină. Evenimentul fusese tăcut și tensionat, dar Olive mâncase două porții de paste cu mult unt și parmezan pe deasupra, așa că Archer nu insistase să mai și vorbească. Pas cu pas.

– Oh? întrebă el.

– O întâlnire orășenească! spuse ea triumfător, ca și cum Archer ar fi trebuit să înțeleagă ceva din asta.

– Ce-i cu ea?

– Oh, așa-i, uitasem că ești din afară, spuse ea, cu un zâmbet ușor ironic. În Dream Harbor au loc întâlniri orășenești la fiecare două săptămâni, în care oamenii pot aduce în discuție chestiuni ce privesc orașul.

– Bine...

Iris pufăi frustrată și Archer încercă să nu observe cât era de drăguță atunci când era entuziasmată. Dar era imposibil. Era adorabilă. Îi fusese cu neputință să nu observe cu o zi în urmă, când îl plimbase prin târgul de primăvară, și îi era la fel de imposibil acum, când se cocoță pe scaunul ei obișnuit, cu ochii scânteindu-i de entuziasm.

– Mă gândeam să mergem să întrebăm dacă are cineva idee cum era rețeta de clătite.

Archer își șterse mâinile pe prosopul care îi atârna pe umăr și își strânse brațele la piept. Nu stătea așa doar pentru a vedea cum privirea lui Iris aluneca pe bicepșii lui. Pur și simplu se simțea confortabil. Și, dacă Iris îi observa brațele, ei bine, nu era vina lui.

– Stai să văd dacă înțeleg bine! spuse el. Vrei să încerc să ajung la un consens pentru rețeta de clătite?

– Am auzit că ai pus semințe de mac în clătite săptămâna trecută, Archer, zise ea, ridicând acuzator dintr-o sprânceană.

– Da.

– Oamenilor nu le-a plăcut.

– Știu.

– Bun! Eu cred că ar putea fi o metodă bună de a obține mai multe idei pe care să le încerci.

– Nu sunt de aceeași părere.

Mutra lui Iris se pleoști și lui Archer îi venea să își tragă palme, dar nu ar fi trebuit să fie pe lista lui de priorități să îi facă pe plac lui Iris. Prioritățile lui erau să țină localul pe linia de plutire și pe Olive în viață. Nu să își facă bona să zâmbească.

– E localul meu acum și eu mă ocup de meniu. Fac așa cum cred că e mai bine.

Era ceva nou în privirea ei când ridică din nou ochii spre el, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Părea... enervată.

– Cum este? întrebă ea, pe un ton ușor disprețuitor.

– Ce anume?

– Să fii atât de plin de tine, să crezi că știi ce e mai bine în orice situație.

– Dar nu...

– Nu, chiar sunt curioasă, pentru că eu nu m-am simțit niciodată așa. Nu am știut pur și simplu ce voiam să fiu sau ce voiam să fac și m-am lăsat purtată de val, dar tu... Din nou, pufnetul disprețuitor. Tu știi exact ce vrei să faci. Tu ești un maestru bucătar, mare și important, tu ești expert, așa că...

– Nu sunt, zise el, cu voce ascutită, întrerupând-o în mijlocul discursului. Nu *mai* sunt! Pe toți dracii, abia reușesc să mă țin pe linia de plutire, Iris!

Îi susținu privirea și ochii ei verzi păreau să îi vadă toate temerile și toată nesiguranța. Ridică bărbia.

– Eu am trăit aici întreaga mea viață, spuse ea. Și s-au schimbat multe, pentru că așa se întâmplă întotdeauna, dar clătitele alea erau mereu la fel. Există un sentiment de confort în asta, Archer. Oamenilor le place. Au nevoie de el. Eu am nevoie de el.

– Serios?

Ridică din umeri, ca și cum îl lăsase să vadă mai mult decât intenționase atunci când

începuse conversația.

– Localul lui Gladys e unul dintre puținele locuri din oraș de care cei în vârstă își mai amintesc de pe vremea când erau copii. E important pentru ei, așa că e important și pentru mine.

– Nu cred că e adevărat.

– Ce?

– Că nu știi ce vrei să faci în viață, că nu ai încredere în tine. Iris, ești fantastică în ceea ce faci! În tot ce faci!

Încă nu o văzuse să îi fie greu cu ceva. Din punctul lui de vedere, Iris plutea cu lejeritate peste orice situație. Plutea, și dansa, și râdea, și făcea ca viața tuturor să fie *mai bună*. Îi făcea lui viața mai bună. Chiar și atunci când simțea că totul se prăbușea în jur.

– Neah! făcu ea, scuturând din cap. Știi cum se spune, cine se pricepe puțin la toate nu se pricepe, de fapt, la nimic. Sau ceva de genul ăsta.

– Nimeni nu se pricepe complet la ceva. Uită-te la mine! Nu sunt în stare să fac niște clătite.

Arătă spre dezastrul de pe blatul de bucătărie – voia să îl ierte, voia să îl vadă așa cum era.

Iris se îmbună și îi adresă un zâmbet slab în timp ce lumina blândă din bucătărie se reflecta în părul ei auriu. Și era atât de... tentantă.

– De unde ai asta? întrebă ea.

Privirea ei coborâse și arăta acum spre o cicatrice de pe brațul lui, una lungă, care i se întindea pe tot antebrațul, până deasupra încheieturii.

– De la cuptor.

Se mișcase prea repede, dorindu-și cu disperare să își dovedească valoarea în fața profesorului său, și atinsese cu brațul grătarul încins din cuptor în clipa în care scosese o tavă de croasante. Ca și cum nu ar fi fost suficient, croasantele îi ieșiseră oribil și profesorul le scuipase pur și simplu în fața întregii clase. Archer nu mai dormise toată săptămâna. Mâncase și respirase croasante, făcuse tavă după tavă, până când îi ieșiseră perfect. Pentru că Archer nu dădea greș.

Cel puțin nu în fosta lui viață.

Acum, se simțea epuizat și numai gândindu-se la asta.

– Și asta?

Degetul ei se opri deasupra brațului, arătând spre altă cicatrice.

– O tigaie de fontă.

– Și asta?

Își trecu un singur deget peste cicatricea din interiorul încheieturii și Archer simți scântei pe toată pielea. Se uita iar la el, cu capul lăsat pe-o parte, cu ochii curioși.

Și, dintr-odată, fosta lui viață nu mai exista.

Singurul lucru real era bucătăria asta. Bucătăria asta și vârful degetului lui Iris mângâindu-i brațul și făcându-i părul să i se ridice.

Voia să o ducă în pat.

Voia să o învelească.

Voia să...

– Sticlă spartă, zise el, cu voce sugrumată, gândindu-se la tot ce voia să îi facă – la tot ce *nu putea* să îi facă.

Erau prea multe lucruri pe care nu le putea face acum. Îi venea să geamă de frustrare.

– Nu știam că e atât de periculos să gătești.

Degetul ei era încă pe el, plimbându-se în sus și în jos peste cicatrice.

– Atmosfera poate fi intensă în bucătăriile din marile restaurante, mârâi el, făcând eforturi să nu își piardă controlul. Multe chestii care se mișcă repede. Adaugă la asta căldura și obiectele ascuțite și, da, poate fi periculos uneori.

Iris își retrase mâna și Archer își mușcă limba ca să înăbușe suspinul zdruncinător pe care îl simțea ridicându-i-se în piept. Știuse că era o idee proastă să o angajeze pe Iris ca bonă. Știuse că era atras de ea. Știuse cât de periculos era să locuiască sub același acoperiș cu o femeie singură – pentru amândoi.

Dar era mult mai rău decât își imaginase.

Dacă Iris se mai uita așa la el și îl atingeă în felul ăsta...

Ce avea să facă?

Nu mai fumase de când se mutase aici, dar, dintr-odată, își dori să nu fi renunțat.

– Ce rețetă încerci în seara asta?

Archer clipi. Clătite. Ea vorbea despre clătite în timp ce el își imagina cum ar fi fost să o ducă în pat.

– Cu lapte bătut.

– Bun!

Șterse cu degetul marginea vasului și îl ridică apoi la gură. Archer o prinse de încheietură.

– Hei!

– Ce faci? o întreabă, aplecându-se spre ea.

Ce făcea *el*? De ce o atingea? De ce se apleca peste blat, înspre ea? De ce îi era întreaga atenție concentrată pe gura ei apetisantă? În mod clar își pierduse mințile, dar îl ademenea cu ochii ăia afuriți și cu zâmbetul poznaș. Se întorsese și voia să rămână acolo. Nu îi plăcea că o supăraseră, că cedase în fața tendințelor lui de ticălos înfumurat. Își dăduse seama că nu voia să mai fie așa. Cel puțin nu în fața lui Iris.

– Ling aluatul?

Cuvântul îi stârni un foc prin vene și un milion de lucruri necuviincioase îi trecură prin minte.

– Nu-i bine să mănânci aluat crud.

Încă îi ținea încheietura și îi simțea pulsul sub degete. Își trecu limba peste buza de jos și Archer abia își stăpâni un geamăt.

– Am vrut doar să gust.

Aluatul i se scurgea de pe deget.

– Probabil ar trebui să gust eu primul. Să mă asigur că e bun.

Vocea lui era joasă și răgușită, și stăteau mult prea aproape unul de celălalt, și pulsul lui Iris se accelerase, și era o idee proastă, și... peste mintea lui Archer se așază o ceață în clipa în care îi prinse degetul între buze și linse aluatul de pe el. Își trecu limba peste toată lungimea acelui deget care tocmai îi tatonase pielea, zgâriindu-i vârful cu dinții înainte să îi dea drumul cu un pocnet surd.

Iris mări ochii, dar nu își trase mâna. În schimb, un geamăt micuț îi scăpă printre buze. Oh, Doamne! Ar fi vrut să o urce pe blat și să o

lingă toată. Gândul îl izbi cu putere. Era o nevoie viscerală, i-o cerea fiecare parte a trupului.

Nu conta că mintea îi urla să se oprească. Să se întoarcă și să găsească linia pe care nu trebuia să o încalce.

Nu mai auzea acea voce.

Nu mai auzea decât respirația întretăiată a lui Iris, amestecându-se cu a lui, ca și cum ar fi alergat amândoi ca să ajungă acolo. O trase mai aproape, cuprinzându-i talia cu brațul, încă simțind gustul aluatului pe limbă.

Privirea ei alunecă pe gura lui și rămase acolo. Își trecu limba peste buze, ca și cum s-ar fi gândit ce ar fi vrut să facă cu ale lui.

– Archer!

Îi rostise numele ca pe o rugămintă.

– Spune-mi să mă opresc! aproape o imploră el.

Dacă i-ar fi cerut, s-ar fi oprit. S-ar fi tras în spate și ar fi putut să pretindă că nu se întâmplase nimic, că nu îi gustase pielea.

– Spune-mi să mă opresc, Iris, și întoarce-te în camera ta!

Încă un scâncet.

Era suficient de aproape acum încât să își treacă nasul peste pielea moale a obrazului ei. Avea să o sărute. Avea să o sărute pe bună și să distrugă absolut totul, dar nu se putea opri, nu se putea dezlipi de ea. Nu voia.

Până când auzi undeva în depărtare... niște clopoței de Crăciun?

– Ce...

Vocea lui Iris părea pierdută, venind parcă dintr-un vis. Își întorsese fața de la el și el o voia înapoi, dar Iris se trăgea de lângă el și sărea de pe scaunul înalt și se îndrepta spre ușă.

Spre ușă din față pe care, din nou, Olive voia să iasă în somn, făcând clopoței să sune cu fiecare încercare.

Dumnezeule!

Lăsa aerul să îi iasă cu zgomot din plămâni, lăsa bucătăria și livingul să năvălească înapoi în realitate, se scutură ca să scape de senzația trupului lui Iris sub mâinile lui.

Aproape o sărutase.

Aproape stricase totul.

– Haide, puștoaico! șopti Iris, împingând-o pe Olive pe lângă el și apoi pe hol. Să mergem în pat!

O lăsa pe ea să o învelească pe Olive. Așteptă în bucătărie.

Iris nu se întoarce.

CAPITOLUL 17

Câteva zile mai târziu, Iris stătea la masa micuță din bucătăria lui Hazel, sorbind dintr-o cană de ceai.

– Și nu-și amintește nimic? întrebă Hazel, întorcând capul spre Olive, care juca table cu Noah pe măsuța de cafea.

Nepoatele lui Noah, Cece și Ivy, erau întinse pe covor lângă ei și colorau de zor ceva. Hazel

avusese ideea genială de a crea cărți de colorat cu tema Dovleac cu Scorțișoară, pe care să le vândă turiștilor, dar le plăceau foarte mult și localnicilor. Iris cumpărase și ea una și îi trimisese una și mamei ei, cadou de Crăciun. Stocul se epuizase de două ori luna asta. Fetele lucrau momentan la o reprezentare extrem de creativă a cafenelei Dovleac cu Scorțișoară, cu tot cu dovleci mov și un Casper roz la fereastră.

Căsuța lui Hazel era împărțită cam în același fel ca a lui Archer, doar că bucătăria ei avea un perete care o separa de living și Hazel acaparase un colț din sufragerie în care pusese o masă mare. De unde era, Iris o văzu pe Olive sărind peste trei dintre piesele lui Noah. Fetița zâmbi triumfător și Noah scoase un geamăt.

– Nu. Am întrebat-o și s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

– Hmm.

Hazel se încruntă și mai luă o sorbitură de ceai.

– În orice caz, m-am gândit că, dacă venim în vizită în timpul zilei, poate o să înceteze să mai încerce să evadeze noaptea.

– Merită încercat, zise Hazel. Și e un moment perfect, dacă tot le avem pe Ivy și Cece peste weekend.

– Da, ne place de Olive! strigă Ivy de pe covorul din sufragerie și Olive îi răspunse cu un zâmbet timid.

Fetele abia se cunoscuseră cu o oră în urmă, dar verișoarele nu aveau nimic împotriva să o lase pe Olive să se joace și ea cu unchiul lor

preferat. Își făcuseră deja patru brățări de prietenie.

– Da, și nouă ne place de Olive, spuse Hazel.

– Tu și Cate ați fost apropiate? întrebă Iris.

– Nu foarte. Dar venea mereu cu Olive la librărie.

Iris se surprinse dorindu-și să o fi cunoscut mai bine pe Cate. Poate i-ar fi fost mai ușor să o ajute pe Olive să treacă prin toate astea. Deși Dr. Bloomfield, terapeuta lui Olive, o asigurase că la această vârstă copiii sunt foarte adaptabili, Iris nu își putea imagina cum ar fi fost să își piardă atât de mică mama. Nici măcar acum, că veni vorba.

– Noah, spune-mi, te rog, că o lași să câștige! zise Iris, scuturând din cap ca să alunge gândurile melancolice.

Dacă fetița asta încă găsea puterea să râdă de jocul catastrofal al lui Noah, putea s-o facă și ea.

– Aș vrea să fie așa, spuse el. Dar mă omoară.

– Olive e cea mai tare la table, spuse Cece, venind lângă măsuta de cafea.

– Da, cea mai *tare* la table, repetă Ivy și verișoara ei îi aruncă o privire care spunea că nu îi plăcea să fie imitată, dar că îngăduia de data asta de dragul noii lor prietene.

– Bravo ție, Olive! spuse Hazel. Fii fără milă!

– Mulțumesc, iubito!

Hazel rânji spre Noah și acesta îi răspunse făcându-i cu ochiul.

– Ce se mai aude cu excursia aia despre care vorbeați? întrebă Iris.

– Eu încă nu mă simt cu inima împăcată să las magazinul, dar Noah aproape m-a convins să

mergem.

– Cu siguranță o să mergem, strigă Noah și Hazel își dădu ochii peste cap.

– Mai vedem.

Iris zâmbi. Înțelegea de ce încerca Olive mereu să vină aici. Era plăcut. Era un cămin, unde trăiau niște oameni care se iubeau. Se simțea. Casa lui Archer încă mirosea a vopsea proaspătă și a mobilă de la Ikea.

– Hei, Olive! o strigă Iris – îi venise o idee. Care-i culoarea ta preferată?

– Galben, răspunse fetița fără nici o ezitare.

Dacă Iris ar fi avut încrederea unui copil de grădiniță care își declară preferința pentru o culoare, ar fi fost aranjată pe viață.

– Ar trebui să îți zugrăvim camera.

Capul lui Olive se întoarse atât de repede spre ea, încât Iris își aminti iar de faza cu strigoiul.

– Serios? S-o facem galbenă?

Iris ridică din umeri.

– Sigur.

– Iei!

Olive se ridică și începu să danseze și celelalte două fete i se alăturară scandând „Galben! Galben!” și jocul de table fu uitat.

– N-ar trebui să discuți cu Archer? întrebă Hazel, privindu-l cu o expresie amuzată pe Noah, care începuse să danseze cu fetele.

– Probabil. Dar nu cred că o să-l deranjeze.

De fapt, nu avea nici cea mai vagă idee, dar, după ce Archer îi linsese degetul, îl evitase. Nu prea avea chef nici acum să deschidă subiectul redecorării. Nu după ce fusese la un pas să își

toarne tot castronul cu aluat în cap și să îl lase să termine treaba.

Părea mai înțelept să păstreze distanța.

– Ce părere aveți despre persoanele care se culcă cu șefii lor? bolborosi ea, iar Noah înțepeni în mijlocul dansului.

– Hei, fetelor! spuse el, cam prea tare. Ce-ar fi să mutăm petrecerea asta afară?

– Da! strigară toate trei.

Ieși după fetele care năvăliseră afară pe ușă, adresându-i din mers lui Iris un zâmbet amuzat.

Hazel se răsuci cu fața spre ea, cu sprâncenele ridicate.

– Ce se petrece aici, Iris?

Iris oftă, cu tot patosul pe care îl simțea în clipa de față.

– Aproape m-a sărutat.

– Poftim?!

Hazel părea în stare să îl omoare.

– Așa ceva este inadmisibil. Complet deplasat.

– Hazel...

– Cum a îndrăznit? Nu-și dă seama că el are toată puterea în situația asta?

– Hazel...

– Zău așa, să profiți de cineva în felul ăsta?

– Hazel!

Prietena ei clipi, surprinsă.

– Ce?

– Mi-am dorit foarte mult să o facă.

– Oh. Ochii i se măriră în spatele ochelarilor.
Ha!

– Da, știu.

– Și ce-o să faci acum?

Iris gemu.

– Nu știu! Vreau să spun, obiectiv vorbind, știu că e o idee foarte proastă. Am nevoie de slujba asta și a început să-mi placă și de Olive și nu vreau să-i afectez... procesul de vindecare. În plus, e grozav să am un loc în care să stau gratis. Am niște bani în cont pentru prima dată în... Cred că pentru prima dată în viață.

Hazel încuviință din cap.

– Bun, foarte bine. Cred că ăsta e răspunsul tău.

Dar lui Iris nu îi plăcea deloc răspunsul ăsta.

– Pe de altă parte, începu ea și Hazel închise ochii și oftă. Ascultă-mă numai! Pe de altă parte, e foarte, foarte sexy!

Mda, nu prea părea cel mai solid argument.

– Iris, există mulți bărbați sexy pe lume. Du-te și găsește-ți altul!

Iris gemu din nou. Nu voia alt bărbat sexy și poate că asta ar fi trebuit să o alarmeze mai mult decât orice altceva, dar începuse misiunea de a o convinge pe Hazel că era o idee bună, ca și cum Hazel ar fi fost cea responsabilă și, cu permisiunea ei, Iris putea face sex cu bucătarul sexy fără să se simtă vinovată.

– Nu-i doar asta!

Era totodată dedicat, perseverent și sexy și bratele lui îi bântuiau visele și... se abătea de la subiect. Venise aici după fata lui. Era onorabil și dulce, când voia să fie, și talentat, atât de uluitor de talentat! Hazel nu auzise cât de sexy putea fi competența? Iris simțise cum o treceau toate nădușelile când îl privise tăind legumele.

– E o tensiune între noi, spuse ea, în loc să enumere calitățile lui Archer. Poate că ar fi mai

bine să o eliminăm?

Și nimeni nu trebuia să știe. Cu excepția lui Hazel, se părea.

Hazel o privi peste marginea căinii, ca și cum Iris ar fi fost cea mai tolmacă persoană de pe planetă. Și era posibil chiar să fie.

– Chiar crezi că asta a ținut vreodată în toată istoria omenirii? întrebă Hazel. Când i-a fost cuiva vreodată mai ușor să termine o relație după ce a făcut sex?

– Când a fost foarte nasol? sugeră Iris.

– Deci vrei să faci sex cu Archer pentru că bănuiești că o să fie foarte nasol și o să poți să depășești situația și să lucrezi mai departe pentru el fără nici o problemă?

Afurisită fie Hazel cu argumentele ei logice! Iris ar fi trebuit să încerce discuția asta cu altcineva. Unde era Kira azi? Ea făcea tot timpul alegeri îndoielnice.

– Nu, recunosc Iris. Nu cred că o să fie deloc nasol.

Își amintea senzația pe care i-o provocaseră buzele lui Archer pe degetul ei, cu atâta intensitate de parcă s-ar fi întâmplat acum. Nu, nu ar fi fost rău deloc. Dacă buzele lui o făcuseră să se simtă așa doar atingându-i degetul, își putea imagina cum ar fi fost să...

– Bun, cred că ar trebui să scoți sexul din ecuație.

Depinde de ecuație...

Iris clătină din cap.

– Da. Desigur. Ai dreptate sută la sută.

Nu era proastă. Știa ce făcea de fiecare dată când se furișa afară din camera ei ca să stea de

vorbă cu el în lumina difuză a bucătăriei, ca să îi privească brațele, ca să flirteze cu el, când își lăsa tricoul să îi alunece de pe umăr și se fâțâia prin fața lui în pantalonașii minusculi. Îi dă rămase sistemul defensiv.

Și tot ce încerca Archer era să își demonstreze sie însuși, ficei lui și întregului oraș că era potrivit să fie tată. Și probabil nu ar fi dat deloc bine dacă s-ar fi lăsat sedus de bonă.

Dumnezeule, era îngrozitoare!

Noah și fetele veniră în fugă înapoi în casă.

– E sigur? întrebă el, scuturându-și apă din păr. A început să plouă.

Luă un prosop din dulapul de pe hol și îl aruncă în capul lui Olive, care chicoti de dedesubt.

– E sigur, spuse Iris, iar Hazel ridică dintr-o sprânceană. Ai dreptate. O să am grijă ca relația noastră să fie strict profesională de aici înainte.

Hazel încă părea sceptică și Iris încă *se simțea* sceptică, dar era hotărâtă acum. Nu avea să mai flirteze cu șeful. Nu avea să îl mai privească printre gene și nu avea să îi mai zâmbească insinuant. Nu. Strict profesional.

Ha! Nimeni nu o numise vreodată pe Iris *profesionistă*, dar putea s-o facă. Se ridică și se duse să o ajute pe Olive să se usuce. Îi frecă părul cu prosopul, delectându-se cu chicotelile care se auzeau de dedesubt. Dacă o dădea în bară cu Archer, cu siguranță trebuia să plece. Și, în mod ciudat, nu voia să o părăsească pe fetița lui. Nu voia să se gândească la cum s-ar fi simțit Olive dacă ea ar fi plecat.

Nu că ar fi avut impresia că Olive o plăcea prea mult, dar o tolera. Vorbea cu ea și din când în când chiar mânca ce îi dădea Iris și, sincer, asta părea mult în clipa de față. Nu voia să și-o imagineze pe Olive fiind nevoită să se adapteze din nou cu o altă persoană adultă în viața ei. Nu încă.

– Te-ai uscat? întrebă ea, ridicând prosopul.

Părul lui Olive era zburlit tot în jurul capului. Cece și Ivy se învâртеau cu prosoapele încă pe cap, pretinzând că erau fantome sau zombi. Nu era clar. Olive râse de ele, apoi se întoarse spre Iris.

– Putem să mâncăm înghețată la cină? întrebă ea.

– Nu întinde coarda, puștoaico! Trebuie să-i dăm tatălui tău vestea că o să rezugrăvim camera aia îngrozitoare!

Olive se încruntă.

– Oh, încetează! Tatăl tău gătește bine. Poate c-o să te lase iar să-l ajuți în seara asta.

Acest gând o mai înveseli pe Olive.

– Poftim, luați o umbrelă! zise Hazel, venind la ușă, lângă ele. A început să toarne cu găleata.

– Mulțumesc! Și mulțumesc pentru sfaturi.

– Oricând.

– Și mulțumesc pentru jocul de table, Noah!

– Dar vreau să-mi iau revanșa! spuse el, prefăcându-se că se uită urât la Olive.

Olive îi răspunse cu un zâmbet mulțumit de sine.

– O să văd dacă pot să aranjez ceva, spuse Iris, râzând. Dar numai în timpul zilei și după ce ți s-a spus că ai voie, da, Olive?

Iris se alese cu o privire chiorâșă pentru aceste vorbe, dar o ignoră și o împinse pe Olive spre ușă.

– Pa, Olive! strigară Ivy și Cece.

– Pa, fetelor! strigă și Iris, trăgând-o pe Olive sub umbrelă, de unde fetița le făcu cu mâna noilor ei prietene.

Era timpul să se ducă acasă și să îl înfrunte pe Archer.

Și să își aducă aminte că el era șeful ei.

CAPITOLUL 18

– De ce miroase a vopsea proaspătă aici?

Archer se opri consternat în pragul ușii lui Olive, cu o încruntare pe față.

Oh, da! Iris uitase să îi spună că schimbau culoarea camerei. Strâmbă din nas.

– Facem doar o mică schimbare.

– O schimbare?

– Da! O să dorm la Iris în cameră în noaptea asta, până se usucă, îi spuse Olive peste umăr, în timp ce își mișca trafaletul micuț în sus și în jos pe perete.

Iris pregătise încăperea cât timp Olive fusese la școală și zugrăviseră amândouă toată după-amiaza. Deși Olive nu făcuse mare lucru cu trafaletul ei mititel și lui Iris îi obosiseră brațele. Își dădu laoparte cu brațul o șuviță de păr de pe față, fiindcă degetele îi erau pline de vopsea. Nu lucra prea curat. Cea mai mare parte a salopetei

și 75% din piele erau împrășcate cu pete de un galben-deschis.

– Sper că e în regulă, spuse ea cu un zâmbet, parcă cerându-și scuze.

Archer o privi chiorâș din ușa.

– Pot să vorbesc puțin cu tine?

Iris se uită la Olive și micuța doar ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că era pe cont propriu.

– Mersi mult, puștoaico! mormăi Iris.

Îl urmă pe Archer pe coridor, apoi în bucătărie, pregătită să fie luată la rost fiindcă nu discutase mai întâi cu el despre redecorarea camerei. Ar fi trebuit. Știa asta. Dar era greu, ținând cont că îl evita ca pe ciumă. O ciumă foarte sexy.

– Cred că-ți datorez niște scuze, spuse el.

Iris clipi.

– Da?

Ei bine, nu la asta se așteptase.

– Da. În legătură cu seara trecută...

Oh, asta. La asta Iris făcuse mari eforturi să nu se mai gândească. La limba lui Archer pe pielea ei și la energia lui intensă îndreptată spre ea, ca și cum ar fi vrut să o urce pe blat și să își folosească limba în tot felul de moduri interesante. Cu siguranță nu se gândise la asta de dimineață, în timp ce făcuse duș.

Ar fi fost nepotrivit.

– N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. A fost... Eu am fost... Nu știu ce-a fost în capul meu. Îmi cer scuze!

– Oh!

Își trecu nervos o mână prin păr, ca și cum ar fi fost furios pe el însuși.

– Poate că totuși nu merge treaba asta. Nu vreau să te fac să te simți prost și este evident că exact asta am făcut...

– Mă simt bine! Foarte bine. Sincer, nu este nevoie să-ți ceri scuze.

– Iris.

– Sunt bine.

– Iris, ți-am lins degetul.

Oh, Doamne, de ce trebuia să o spună cu voce tare? Suna absolut murdar ieșind din gura lui severă.

– Sincer, n-a fost mare chestie. Sau nu trebuie să fie. Putem să uităm totul.

Suflă ca să își dea laoparte părul de pe față, dorindu-și din tot sufletul să nu fi fost acoperită de vopsea galbenă în timpul acestei conversații.

Protestele ei nu reușiseră decât să îi adâncească și mai mult cuta de pe frunte.

– Ascultă, Archer, n-a fost doar vina ta. Simți cum i se aprind obrazii. Nu avusese intenția să discute pe față despre asta, dar se întâmpla. Și eu am flirtat cu tine. A fost reciproc.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui, ca și cum ar fi strâns din dinți.

– Dar ai dreptate, continuă ea. Trebuie ca relația noastră să fie una strict profesională. Și exact asta am de gând să fac. De acum înainte. Bine?

Chiar nu voia să fie dată afară. Nu acum. Nu când lucrurile începuseră să meargă bine cu Olive și reușise să pună niște bănuți deoparte și

chiar nu voia să își găsească alt loc în care să stea.

Archer se relaxă puțin, fără să își mute însă privirea intensă de la ochii ei. În cele din urmă, cedă.

– Bine, fie.

Iris scoase un oftat de ușurare.

– Super!

– Dar, Iris...

– Da?

– Trebuie să mă întrebi înainte să începi să-mi redecorezi casa.

– Da. Scuze!

Se înmuie și mai mult și fruntea i se netezi.

– Dar mă bucur că faci camera lui Olive mai primitoare pentru ea.

Iris zâmbi.

– Cu plăcere!

Archer încuviință din cap.

– Bun. O să fac un duș înainte de cină, dar poți să rămâi la masă.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Ce gătești?

– Nimic sofisticat în seara asta. Salată franțuzească cu ou și pâine proaspătă.

– Nimic sofisticat? Crede-mă, înainte să mă mut aici, mâncam cereale la cină de cinci ori pe săptămână.

Archer părea absolut îngrozit de această mărturisire și Iris nu își putu stăpâni râsul.

– Cina e la șapte.

Intră în baie și Iris cu siguranță nu și-l imagină scoțându-și hainele ca să intre la duș.

Nu avea timp de asta. Avea un dormitor de zugrăvit.

– Nu ai terminat cât timp am lipsit eu? strigă ea, cu prefăcută uluire, când intră iar în camera lui Olive. Pentru ce te-am angajat?

Olive râse.

– Nu ajung până sus.

– Oh, așa e. Ești pitică. Iris o privi strâmbând din nas și Olive râse iar. Am uitat.

– Sunt copil.

– Asta explică multe. Îi ciufuli părul lui Olive. Haide! Poate terminăm înainte de cină. Tatăl tău ne face ceva bun.

Olive strâmbă din nas.

– Bun pentru tine sau pentru mine?

– Nu poți supraviețui doar cu prăjiturile, puștoaico. Crede-mă! Am încercat.

– Hmf!

Olive nu mai zugrăvea. De fapt, nici măcar nu mai stătea în picioare.

– Îți pică vopsea în păr, spuse Iris.

– Nu-mi pasă.

Iris păși peste ea.

– Cum vrei tu.

– Iris?

– Da?

– Mama poate să mă mai vadă?

Off! Clopoței de alarmă începură numaidecât să îi sune în minte. Nu era calificată pentru o astfel de conversație. Dar Olive se uita la ea cu ochi mari și rotunzi și încărcăți de tristețe. O tristețe pe care un copil de cinci ani nu ar fi trebuit să o simtă. O făcea pe Iris să vrea să o ia

în brațe, să o înfășoare într-o pătură moale și să o țină în siguranță.

Oftă.

– Sincer, nu știu.

– Bunica spune că poate.

– Bunicile sunt foarte înțelepte, așa că probabil are dreptate. Iris se așeză pe folia de plastic, lângă Olive. Nu cred că oamenii pe care-i iubim ne părăsesc vreodată cu adevărat.

– Deci *poate* să mă vadă?

Nu părea momentul potrivit pentru noțiuni abstracte și filosofice legate de ce se întâmplă cu oamenii după moarte. Unei fetițe îi era dor de mama ei. Și, în clipa asta, Iris ar fi spus absolut orice ca să o facă să se simtă mai bine.

– Da, poate să te vadă.

Olive zâmbi.

– Crezi că o să-i placă noua mea cameră?

Iris înghiți nodul mare care i se ridicase în gât.

– Cred că o să-i placă foarte mult.

Olive își trecea o mână în sus și în jos pe piciorul lui Iris și tânăra se întrebă dacă era conștientă de gestul pe care îl făcea. Era pentru prima oară când Olive o atingea din proprie inițiativă.

– Am avut o vecină care a murit când eram eu tânără, îi spuse Iris, gândindu-se la Josie și la după-amiezile liniștite pe care le petreceau împreună. Nu putuse înțelege atunci cum de era posibil ca Josie să înceteze pur și simplu să mai existe. Era încă acolo, în telenovelele ei preferate și în sosul special de duminică. Iris refuza să accepte că *se dusesese*. Dar știu că e cu mine când mănânc un anumit fel de mâncare sau când văd

păsări colibri în grădină. Îi plăceau foarte mult păsările colibri.

Olive rămase tăcută mult timp, continuând să își miște mânuța peste cusătura salopetei lui Iris.

– Și noi aveam grădină, spuse ea, după o vreme.

– Vrei să facem una nouă? Sunt sigură că mamei tale i-ar plăcea tare mult să ai iarăși una.

Olive încuviință din cap și privi în ochii lui Iris cu o expresie solemnă.

– Bun, atunci așa facem, spuse Iris, încă străduindu-se să îndrepte conversația într-o direcție care să nu o facă să plângă.

– Nu am mai avut un tată, spuse Olive, sărind de la un subiect la altul într-un mod despre care Iris aflase că era firesc la vârsta ei.

– Nici eu.

O foșnitură din hol îi atrase atenția lui Iris. Archer se oprise în ușa camerei lui Olive, după duș. Ridică întrebător din sprâncene spre cele două fete așezate pe jos, dar Iris zâmbi ca să îi dea de înțeles că totul era în regulă. În mare parte.

– Dar acum am unul, spuse Olive, observându-și tatăl.

– Da, așa e. Ești norocoasă.

– Sunt?

– Sigur că da! Tatăl tău a apărut exact când aveai nevoie de el. Asta-l face un tată bun.

Privirea ei alunecă spre Archer, spre fața lui, spre zâmbetul care îi zvâcnea în colțurile gurii.

– Serios?

– Sigur! Nu vrei unul dintre tații ăia care să nu apară. Crede-mă pe mine!

Olive se gândea la ce îi spusese Iris, cu năsucul încrețit și gurița strâmbată într-o parte.

– Dar unde a fost înainte?

– A fost...

Iris nu știa ce anume voia Archer ca micuța să știe în legătură cu motivul pentru care nu fusese cu ea de la bun început.

– Ai fost o surpriză, spuse el, făcându-le pe amândouă să tresară.

Olive se ridică în capul oaselor.

– O surpriză?

– Da. Mama ta s-a descurcat atât de bine cu tine, că n-ai avut nevoie de un tătic. Apoi însă mama ta a... ăm...

Se uită la Iris cu o expresie evidentă de panică, ca și cum ar fi regretat că se amestecase în conversație.

– Mămica ta a știut că tăticul tău o să aibă foarte mare grijă de tine când ea nu avea să mai fie, interveni Iris.

Olive se încruntă.

– Ai fost o mare surpriză, Olive, spuse el, cu voce răgușită. Cea mai frumoasă surpriză.

Iris nu știa cât era de sincer, dar cu siguranță era convingător.

Olive se luminează la față.

– Chiar?

– Chiar.

– Și Iris? întrebă ea, întorcându-și atenția înapoi la Iris. Și pentru tine am fost o surpriză?

– Și ce surpriză!

– Serios?

În mod clar, Olive era încântată că luase pe atât de multă lume prin surprindere.

– Serios! Nu mă așteptam să te plac!

– Zău așa, Iris! pufni Archer, dar Olive doar își dădu capul pe spate și râse.

– Sincer, credeam că o să fii îngrozitoare, continuă Iris. Credeam că o să fii lipicioasă și ciudată.

– Nu sunt ciudată.

– Oh, ba categoric ești, dar și eu sunt, așa că-mi place.

Olive se ridicase de tot acum și sărea de pe un picior pe altul.

– Sunt o surpriză pentru toată lumea!

– Cu siguranță! spuse Archer cu un zâmbet larg și gropița i se adânci în obraz.

Iris întoarse capul.

– Gata, puștoaico, nu mai trage de timp! Trebuie să terminăm aici.

– Vă ajut și eu, spuse Archer.

– Tocmai ai făcut duș.

– Nu toată lumea se murdărește când zugrăvește o cameră, zise el cu un zâmbet zeflemitor, plimbându-și privirea peste salopeta ei pătată.

Iris pufni.

– Înseamnă că nu se distrează nici pe jumătate așa bine ca mine.

Scoase limba la el și Archer zâmbi.

Și conversația pe care tocmai o avuseseră în bucătărie părea să fi avut loc cu milioane de ani în urmă și să nu mai fie câtuși de puțin relevantă.

CAPITOLUL 19

Cumva, în timp ce îi bântuia visele și îi zugrăvea camera ficei lui, Iris îl convinsese pe Archer să participe la întâlnirea orășenească din Dream Harbor. Era în continuare convins că nu avea să ajute la nimic, dar era bucătar-șef la localul lui Gladys deja de trei săptămâni și clienții încă se plângeau de clătitele lui. Și, deși unele dintre celelalte sugestii pe care le făcuse în meniu, ca de pildă hamburgerul vegetal și supa franțuzească de ceapă, prinseseră la clienți, nu își putea scoate din minte ce îi spusese Iris. Oamenii veneau la localul ăla pentru confort. Nu pentru mâncare sofisticată. Voiau doar un loc familiar cu mâncare familiară. Și poate că asta era ceva ce nu ar strica să le ofere.

– Nu, nu, nu. Nu putem sta aici.

Iris îi prinse brațul și îl trase de lângă scaunul pe care se pregătea să se așeze.

– De ce nu?

– Aici stau membrii clubului de lectură.

– Și?

Iris îl privi cu o expresie exasperată.

– Nu putem să le luăm, pur și simplu, locurile.

– Dar nici n-au ajuns încă.

– Oh, o să ajungă și n-o să fiu eu aia care s-a așezat pe locurile lor.

– Sunt desemnate dinainte?

Iris oftă și își dădu ochii peste cap.

– Nu. E doar... Pur și simplu, așa este. Acolo stau ei.

Desigur. Așa era totul în orașul ăla. Aceleași locuri. Aceleași clătite. Dintr-odată, Archer se simțea mult mai puțin încrezător în planul lui.

Avea sentimentul că bunii cetățeni din Dream Harbor aveau să îl mănânce de viu.

– Hei!

O femeie brunetă, pe care Archer o recunoscuse de la târgul de primăvară, veni în grabă la Iris și o sărută pe obraz. Nu avuseseră timp să se cunoască atunci, Iris fusese dintr-odată foarte grăbită să se întoarcă acasă.

– Nu știam că veniți și voi, îi spuse ea lui Iris.

– Ne-am hotărât în ultima clipă.

– Oh! Femeia își întoarse privirea vicleană spre Archer. Salutare!

– Kira, el e Archer. Archer, ea e prietena mea, Kira.

– Îmi amintesc. Tu ești motivul pentru care fiica mea își dorește acum un câine.

Un zâmbet se întinse încet pe fața Kirei.

– Îmi pare rău pentru asta, dar mă bucur să te cunosc *oficial*! Am auzit multe despre tine.

– Ba n-a auzit nimic, se grăbi Iris s-o întrerupă. Și, chiar așa, ce cauți tu aici? E și Bennett cu tine?

– E acolo, ne-a păstrat niște locuri. Haideți!

Iris o urmă pe Kira prin mulțime, așa că Archer le urmă și el pe amândouă. Nu și-ar fi imaginat niciodată că la o întâlnire a unui oraș atât de micuț putea veni atât de multă lume, dar probabil ar fi trebuit să se gândească. Dacă le păsa atât de mult ce se servea la local, cu siguranță le păsa la fel de mult de tot restul. Din nou, se întrebă dacă fusese întreg la minte când acceptase să se lase la mila acestei mulțimi.

Erau în joc bucătăria lui, meniul lui, reputația lui. Și, dacă vechile lui visuri apuseseră, nu avea

de gând să renunțe la acesta nou. Niciodată până acum nu mai solicitase o rețetă unei mulțimi de oameni. Dar, de când Iris îi spusese că era un nesuferit arogant, încercase să se adapteze. Crezuse că Cyrus avea să cadă pe spate când îi ceruse părerea în legătură cu noile preparate pe bază de ou la care lucra. Și, mulțumită recomandărilor lui Maribel, angajaseră o studentă la gastronomie care să îi ajute dimineața și de atunci lucrurile mergeau mult mai ușor la micul-dejun.

Cele două femei se opriră în fața unui șir de scaune pliabile aflat pe o laterală a spațiului de întâlnire. Un bărbat brunet care semăna izbitor de mult cu Superman se ridică să le întâmpine.

– Bună, Iris!

– Bună, Bennett! El este Archer.

Arată spre Archer, care stătea în spatele ei.

– Hei, îmi pare bine să te cunosc! Bennett întinse mâna, iar Archer i-o strânse. Bun venit la întâlnirea orășenească!

– Da, mulțumesc! Nu mi-am dat seama că o să fie... o prezență așa numeroasă, spuse Archer, privind în jur pe măsură ce oamenii începeau să își ocupe locurile.

Bennett râse înfundat.

– Oh, și-ncă cum!

– Și? De ce sunteți aici? întrebă Kira, în timp ce își ocupau locurile.

– Archer o să ceară oamenilor sugestii pentru rețeta de clătite.

Sprâncenele Kirei se ridicară până ce se ascunseră sub breton.

– Au!

– Au? întrebă Archer, iar Kira îi răspunse cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun.

– Hmm, sunt sigură că o să aibă multe sugestii.

Iris o privi chiorâș.

– Exact. Asta e și ideea. O să fie bine.

Îl bătu pe genunchi cu un gest care se dorea liniștitor, dar creierul lui nu înregistrează decât că Iris îi atingea piciorul.

– O să te alegi cu multe idei pe care să le încerci și sunt sigură că una dintre ele va fi cea bună.

– Cea veche, mormăi el.

– Cea pe care și-o dorește toată lumea, i-o întoarse ea cu un zâmbet ușor ironic în clipa în care Archer se uită la ea.

Avea părul împletit ca de obicei într-o coadă lungă, roșcată, de culoarea scorțișoarei, care reușea cumva să arate bine chiar și în lumina neprietenoasă a sălii de întâlnire. Câteva fire îi evadaseră și îi încadrau fața, ochii îi scliffeau parcă puși pe șotii și buzele i se ridicau într-un zâmbet jucăuș. Ca și cum l-ar fi tachinat în permanență.

Ultimele zile fuseseră destul de ciudate, nici unul din ei neștiind cum să se poarte în prezența celuilalt. Rutina confortabilă în care începuseră să intre fusese distrusă de gestul lui și de scuzele pe care și le ceruse mai târziu și acum își petreceau cea mai mare parte a timpului cu Olive între ei, ca un fel de barieră.

În clipa de față însă, Olive era acasă, împreună cu Kimmy, și citeau dintr-o carte în cortul pe care îl făcuse ceva mai devreme împreună cu

Iris, dintr-o pătură. Și nu mai era nimic între el și Iris. Nimic între mâna ei și genunchiul lui.

– Să începem! spuse un bărbat într-un microfon și un țiuit înfiorător reverberă în toată sala. Îmi cer scuze pentru asta! zise el, cu o strâmbătură. Dar cel puțin v-am captat atenția.

Zâmbi printre gemetele din jur. Archer îl recunoscuse pe primar. Venise de câteva ori la local de când îl preluase Archer, încercase de fiecare dată ultima variantă de clătite și de fiecare dată le găsisese nesatisfăcătoare.

– Avem un subiect interesant de dezbătut în seara asta, continuă el.

– Despre cum să nu tundem iarba din fața casei? strigă cineva din public. Fiindcă eu nu înțeleg ce-i cu asta.

– Ăm, nu...

– E pentru polenizare! îi răspunse, tot strigând, altcineva din spate, ignorând protestele primarului.

– Trebuie să țin peluza neîngrijită timp de o lună întreagă de dragul albinelor? continuă prima voce, al cărei proprietar în mod clar nu era deloc încântat de idee.

– Da, pentru albine! Fără polenizare nu avem mâncare, contraatacă o doamnă în vârstă cu o bluză înflorată.

– Ei, să nu exagerăm, adăugă un domn în etate și corpolent.

– Dacă am putea reveni la subiect... încercă primarul să stabilească ordinea, dar fără succes.

De jur împrejur începuse o dezbatere intensă pe tema păpădiilor – dacă erau sau nu flori și

dacă ajutai într-adevăr cu ceva planeta dacă nu îți tundeai peluza o lună întreagă.

Iris se aplecă spre el.

– E ceva tipic. Nu-ți face griji, o să se plictisească într-un minut sau două!

– Hmm.

Se încruntă și, spre șocul lui, Iris întinse mâna și își apăsă două degete între sprâncenele lui.

– Ce faci?

– Îți netezesc cutele astea agresive de pe frunte.

– De ce?

– Cred că o să meargă mai bine dacă pari mai puțin dornic să omori pe toată lumea.

Își retrase degetele și numaidecât Archer le dori înapoi. Ar fi vrut să îl tragă de păr, să i se înfigă în spate.

– Așa e fața mea.

Iris clătină din cap.

– Nu, te-am văzut cu mai multe fețe. De exemplu, când te uiți la Olive, te înmoi și te topești tot.

– Nu mă topesc.

– Oh, ba sigur că da. Poate că nu-ți dai seama încă, dar puștoaica aia deja te are la degetul mic.

– Pe mine? Tu îi redecorezi camera și construiești forturi cu ea.

– Intră în fișa postului.

– Da, sigur.

Pe cine păcăleau? Olive îi avea pe amândoi la degetul mic. Cum ar fi putut fi altfel? Avea nevoie de ei. Și Archer nu simțise niciodată până atunci că cineva avea nevoie de el. Nu așa.

Zarva din jurul lor se potolise și gândurile lui Archer se întoarseră la întâlnirea din acea seară.

– Ce voiam eu să spun, zise primarul Kelly, fixând adunarea cu privirea, este că trebuie să discutăm despre noul festival al căpșunilor, pe care-l vom organiza începând din acest an. Nici măcar nu avem încă un nume pentru el.

– Festivalul Căpșunilor nu e un nume bun? îi șopti Archer lui Iris.

Aceasta își dădu ochii peste cap de parcă ar fi spus o mare absurditate.

– Nu și aici. În Dream Harbor ne plac numele mai... elaborate.

– Dar, continuă primarul, înainte să ajungem la asta, îl avem în această seară printre noi pe maestrul nostru bucătar de renume mondial, care are ceva să ne spună.

– Vrea să-și ceară scuze pentru rușinea de clătite pe care mi le-a servit zilele trecute? strigă un bărbat de undeva din față.

– Nu vrei să omori pe nimeni, îi șopti Iris și Archer făcu eforturi să își descrețească măcar o idee fruntea.

– Archer, de ce nu vii aici? îl chemă primarul, făcându-i semne entuziaste să urce pe podium.

– Succes! îi șopti Kira în timp ce Archer ieșea din rândul de scaune.

Judecând după chipurile dezamăgite pe lângă care trecea, știa că urma să aibă nevoie.

– Bun-venit, *chef!* spuse primarul cu un zâmbet, strângându-i mâna. Ai cuvântul!

Archer își trecu privirea peste mulțimea pestriță. Cel puțin câte un reprezentant al fiecărei categorii de vârstă și al fiecărei pături

sociale părea să fie prezent în această seară și toți se uitau la el, așteptând să audă ce avea de spus.

Își trase umerii în spate. Putea să facă asta. Făcuse față valului din timpul cinei la mai multe restaurante decât își mai amintea în momentul ăsta. Cu siguranță o întâlnire orășenească nu putea fi atât de rea.

Dacă trebuia să fie în orașul ăsta, la localul ăsta, atunci avea să dea tot ce putea, la fel ca întotdeauna.

– Așa, începu el. Știu care este părerea oamenilor în legătură cu clătitele.

– Sunt groaznice! strigă o bătrânică din spate – probabil o prietenă de-a lui Iris.

Archer își dresе vocea și continuă:

– Sunt conștient că nu sunt precum cele cu care erați obișnuiți și încă lucrez la rețetă. Și acesta era momentul în care trebuia să își înghită orice instinct, oricât de puternic, de a spune „Mai ducă-se naibii!” și de a face cum credea el că era mai bine. Mă gândeam să verific dacă vreunul dintre voi mi-ar putea explica în detaliu cam ce gust aveau clătitele originale. Orice care m-ar putea ajuta să nimeresc rețeta.

Kaori Kim se ridică iute.

– Bună ziua, *chef*. Sunt Kaori, președinta clubului de lectură.

Se auziră câteva gemete, dar Kaori le potoli numaidecât.

– Ne cunoaștem deja, spuse Archer, așteptând sugestia ei.

– A încercat cineva să o sune pe Martha? întrebă ea, ignorându-i comentariul. N-ar trebui

să știe ea rețeta?

– Eu...

– Nu e de găsit, se amestecă Noah, înclinând cu subînțeles capul spre Archer. Și eu cred că ar trebui să pui afine în clătite.

– Nu-l asculta pe el! se burzului un domn în vârstă. El nici măcar nu-i de pe-aici. Și încercăm să readucem vechile clătite, nu să facem altele, cu fructe în ele.

Noah râse.

– Mulțumesc că m-ai lămurit, Norm!

Bătrânul privi chiorâș în direcția lui.

– Dacă e vorba despre idei noi, eu vreau cu bucăți de ciocolată, adăugă o femeie din rândul al treilea – Archer o recunoscuse drept femeia care îi găsisese casa în care stătea, Barbara numai-știu-cum.

Își trecu frustrat o mână prin păr. Nu avea nevoie să îi spună nimeni că afinele și bucățelele de ciocolată se potriveau foarte bine în clătite! Oare oamenii ăștia chiar nu pricepeau că era *maestru bucătar*? Știa să gătească, pentru Dumnezeu! Trebuia doar să își dea seama ce mama naibii îi scăpa în rețeta aia afurisită de clătite.

– Cred că ar fi bună și scorțișoara, adăugă o altă femeie, Jeanie, de la cafenea.

– Originalele cu siguranță aveau mai multă vanilie, comentă Annie.

– Stați puțin, ne putem întoarce la Martha? întrebă femeia care stătea lângă Kaori. Cum adică nu e de găsit?

– Oh, hei, Isabel, spuse Noah. A fugit cu un pilot de elicopter brazilian. În cea mai mare

parte a timpului, nu are semnal la telefon.

– De unde știi asta? întrebă Kaori.

Noah ridică din umeri.

– Mi-a spus Gladys.

Gladys se ridică undeva în spatele sălii.

– E adevărat. Și nu are decât 45 de ani. Vă puteți imagina? Martha are aproape 70.

– Bravo ei! strigă cineva și Archer îi pierdu din nou.

De data asta, subiectele dezbaterii erau diferența de vârstă acceptabilă într-o relație, cât de sigur era să zbori cu elicopterul și dacă fructele puteau sau nu să fie băgate în clătite.

Archer se simțea copleșit.

O găsi pe Iris în mulțime. Râdea și chipul i se luminase de amuzament. Își simți colțurile gurii ridicându-i-se. Totul era mult prea absurd ca să nu îl umfle râsul. Și, în comparație cu presiunea de a aranja perfect mâncarea pe farfurie, de a impresiona criticii, de a conduce bucătăria seară după seară, era chiar plăcut ca lucrurile să fie... caraghioase... o vreme. Parcă cineva ridicase capacul de pe oala sub presiune care fusese până atunci viața lui și aburul începuse să iasă încetișor. Simțea tensiunea părăsindu-i corpul cu fiecare comentariu absurd, cu fiecare glumă spusă în sală.

În cele din urmă, pălăvrăgeala legată de viața amoroasă a Marthei și de lipsa semnalului mobil se stinse și Archer primi câteva sugestii pentru rețetă. Cei mai mulți dintre rezidenți erau de acord că primele clătite erau mai mult dense decât pufoase, probabil prăjite în ulei, nu în unt, și cu siguranță nu conțineau iaurt grecesc,

brânză ricotta și nimic mai simandicos (nu fusese cuvântul lui) decât niște lapte bătut. Se părea că cel mai mult se apropiase de rețeta originală cu clătitele pe care le făcuse marți, așa că trebuia să își verifice notițele și să vadă ce făcuse atunci.

Când, în cele din urmă, se întoarse la locul lui, cele mai multe persoane din mulțime îi zâmbeau și dădeau aprobator din cap. Chiar dacă nu avea să găsească niciodată rețeta, poate că nu fusese totuși o idee proastă. Cel puțin toată lumea avusese ocazia să își exprime sentimentele vizavi de clătite. Un lucru de care Archer nu crezuse că avea să îi pese vreodată.

Dar iată-l acum, în noua lui viață, în noul lui oraș. Și, pentru prima oară de când sosise, nu se simțea totalmente devastat. Era bucătar și era treaba lui să hrănească oamenii, iar oamenii ăștia voiau clătite.

Se așează pe scaunul de lângă Iris, care îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– Foarte bine! îi șopti ea. Ai îmblânzit gloata. Probabil o să fie mai drăguți cu tine acum.

– Probabil? întrebă el, tot în șoaptă, profitând de ocazie ca să se aplece spre ea.

– Nu pot să-ți promit nimic. Dacă mai servești vreodată clătitele alea cu cătină, cu siguranță o să te linșeze în piața centrală.

Râse mai tare decât intenționa, dar, din fericire, râsetul fu acoperit de subiectul care era dezbătut acum, ceva legat de o Regină a Căpșunilor și dacă erau sau nu concursurile de frumusețe un mod de emancipare sau doar o relicvă dintr-un trecut patriarhal și dacă aveau

într-adevăr nevoie de așa ceva pentru Festivalul Căpșunilor. Iris îi zâmbi și ochii parcă îi dansau.

– Ar trebui să vii să bei ceva cu noi, spuse ea, continuând să-l privească în ochi.

– Nu cred că e o idee bună.

– N-o să mă plâng la HR, promit!

Zâmbetul ei părea pus pe șotii și Archer voia atât de mult să i-l sărute. Cum făcea asta? Cum transforma totul într-o joacă?

– Iris...

– Archer, haide! Trăiești ca un tată exemplar de mai bine de trei săptămâni.

– Patru, mai exact. De când am venit aici.

– Patru! O lună întreagă. Vezi, meriți o seară în oraș!

– Nu putem să ieșim împreună, Iris. Situația o să devină și mai confuză.

Clătină din cap și coada îi alunecă pe umăr. Voia să îi scoată elasticul și să își treacă degetele prin buclele arămii, să și le înfășoare pe mână și să o tragă aproape de el. Și tocmai de aceea ar fi trebuit să se ducă direct acasă și să facă un duș rece.

– Nu, e-n regulă, insistă ea. O să vină multă lume. E doar o ieșire cu niște prieteni. Nu vrei să ai prieteni aici, Archer?

Voia să aibă prieteni aici? Avea prieteni în Paris? Lucra atât de mult, încât singurii oameni pe care îi vedea erau angajații de la restaurant. Sigur, de multe ori ieșeau să bea ceva după închidere și tocmai de aceea ajungeau atât de mulți să se culce unii cu ceilalți, dar tot asta făcea și ca situația să fie puțin toxică.

Cum ar fi fost să aibă prieteni obișnuiți? Prieteni cu care să se întâlnească atunci când voia, nu oameni lângă care să fie forțat să stea într-o bucătărie încinsă paisprezece ore pe zi și cu care să iasă apoi în oraș pentru că pur și simplu nu exista nimeni altcineva în viața lui?

Poate că ar fi fost plăcut.

– Bine, acceptă el, și Iris scoase un fel de chităit.

Kira își întinse gâtul pe după Iris și îi zâmbi.

– O să ne distrăm! spuse ea și Bennett doar clătină din cap.

Era posibil să fi făcut o greșală.

CAPITOLUL 20

Barul lui Mac era ticsit. Cum era în fiecare seară după o întâlnire orășenească. După ce discuțiile se terminau, toată lumea simțea nevoia să bea ceva.

Iris stătea în ușă cu Archer, căutându-i în mulțime pe Kira și Bennett, care promiseseră că aveau să facă rost de o masă. În schimb, îl zări mai întâi pe Noah, pe care înălțimea și părul îl scoteau numaidecât în evidență. Acesta le făcu semn cu mâna și Iris îi răspunse la fel.

– Sunt acolo. Haide!

Îl luă de mână pe Archer și începu să îl tragă prin mulțime. La fel ar fi procedat indiferent cu cine ar fi fost, dar acum, că degetele lui Archer erau trecute printre ale ei, nu se mai putea gândi

la nimic altceva. Erau mari și aspre și palmele îi erau bătătorite. Puternice. Capabile. Erau mâini *talentate*.

Din fericire, ajunseră la separeul din colț pe care reușiseră să îl ocupe prietenii ei înainte să își lase mintea să îi alunece către toate locurile în care Iris și-ar fi dorit să ajungă acele mâini. Îi lăsă mâna înainte ca prietena ei să apuce să comenteze pe seama vreunuia dintre lucrurile pe care Iris își dădea seama că le gândea. Iris îi adresă o privire care spunea „Să nu îndrăznești!” și care nu reuși decât să lărgască zâmbetul Kirei.

– Ați ajuns!

Annie stătea lângă separeu, împreună cu Kira, și îi întâmpină cu câte o îmbrățișare. Expresia speriată a lui Archer o făcu pe Iris să râdă.

– Sigur că da! spuse ea. Ieșirile de după sunt cea mai bună parte din întâlnirile orășenești.

– Asta așa e! zise Logan, care stătea deja în separeu, ridicând halba în direcția lui Iris.

Iris era sigură că Logan nici măcar nu ajunsese la întâlnire.

– A fost încă un exemplu al excentricității din Dream Harbor, spuse Kira.

– Oh, îmi place la nebunie!

Annie o lovi cu șoldul și Iris le zâmbi prietenilor ei. Deja înghesuiți în separeu lângă Logan erau Hazel, Jeanie și George. Noah le ducea comenzile la bar și Iris ceru un cidru, iar Archer – o bere locală.

Membrii clubului de lectură ocupaseră cele mai multe dintre scaunele de la bar, părinții din asociația școlii vorbeau tare în colțul din spate și

câteva dintre elevele preferate ale lui Iris de la cursul de aerobică sorbeau din vin și se luptau cu un coș uriaș de cartofi prăjiți la două dintre mesele din mijlocul cârciumii. Locul era întunecat și plăcut, așa cum trebuie să fie toate cârciumile bune. Podea de culoare închisă, mobilă de culoare închisă, lumină difuză. Locul perfect în care să fii într-o seară ploioasă de aprilie.

În spatele barului, Amber și Isaac zoreau să prepare băuturile, iar Noah ajunse să servească la mai multe mese. Iris îl văzu făcând runde prin salon.

– Carevasăzică, ai venit cu bucătarul, zise Annie, lăsându-și privirea să alunece spre Archer, care se vedea peste umărul lui Iris.

– Da. Avea nevoie de o ieșire.

– Sper că e-n regulă că am venit cu voi, spuse el cu voce adâncă, ale cărei vibrații Iris le simțea pe coloana vertebrală.

Înghesuiala îl forța să stea aproape lipit de ea, respirația lui gâdilându-i urechea când vorbea.

– Dragule, jumătate din oraș e aici, strigă Kira, ca să se facă auzită peste zarva mulțimii și peste muzica tare. Nu deranjezi pe nimeni.

Se aplecă apoi puțin spre Iris.

– Ai băut deja? întrebă Iris, iar Kira îi făcu cu ochiul.

– A trebuit să venim devreme, ca să prindem masa, zise ea. Și poate că am băut câteva shoturi, ca să treacă timpul.

– Bun, unde e Bennett? întrebă Iris, privind în jur.

Când se ametea, Kira avea tendința să uite ce se putea spune și ce nu, iar Iris avea mare nevoie ca prietena ei să se controleze în seara asta.

– La baie. Vine imediat! Kira își îndreaptă din nou atenția spre Archer. Deci, spuse ea, lăsându-și capul într-o parte în timp ce îl examina.

„Oh, Doamne, începe!“

– Archie, continuă Kira și Iris se așteaptă ca Archer să o corecteze, dar îi simți, în schimb, râsul mângâindu-i ceafa. Lămurește-mă și pe mine cu ceva!

– Bine...

– Mămăliga și polenta sunt două chestii diferite, nu?

Iris scoase un oftat de ușurare. O întrebare legată de mâncare? Asta era în regulă. Să fi întrebat cu ce drept linsese Archer degetul angajatei lui ar fi fost cu totul altceva și, firește, Iris îi povestise deja Kirei despre asta. Ea nu avea nevoie să fie amețită ca să își dea liber la gură.

– Sigur. Amândouă se fac din mălai, dar textura este total diferită. Mămăliga este, de obicei, mai groasă. Și se prepară diferit.

– Mulțumesc! Așa am zis și eu! strigă Kira. Unde naiba e Bennett? I-am spus că nu-i același lucru.

Simțindu-se victorioasă, Kira o apucă în direcția băii, lăsându-i pe Archer și Iris în picioare, lângă separeu.

– Vreau să te prezint cuiva, spuse Annie, întrerupând tăcerea jenantă dintre ei și trăgându-l pe Archer de mânecă.

Acesta întoarse capul și ridică din umeri în timp ce Annie îl târa înspre bar, așa că Iris se duse după ei. Nu avea încredere în nici unul dintre oamenii ăștia că nu ar complica și mai mult lucrurile între ea și șeful ei.

– Archer, el e Mac. Mac, Archer, spuse Annie, gesticulând între cei doi bărbați. Mac e practic singura concurență pe care o ai în orașul ăsta.

– Oh? făcu Archer. Concurență la ce?

– La mâncare, răspunse Annie, aplecându-se peste bar.

Mac se uitase fix la ea din clipa în care se apropiaseră.

– Spui că e bună mâncarea mea, Annie? întrebă el.

Annie întoarse privirea spre el și oftă.

– N-aș spune niciodată așa ceva și o știi foarte bine.

Mac clătină din cap și gura i se curbă într-un zâmbet satisfăcut.

– Mac e bucătar, zise ea, în mod clar omițând orice fel de evaluare la adresa produsului final. Așa că m-am gândit că ar trebui să vă cunoașteți.

– Ești sigură că n-ai căutat doar un pretext ca să vii să vorbești cu mine? întrebă Mac, aplecându-se mai aproape de Annie peste bar și, când ochii li se întâlniră, până și Iris simți încărcătura electrică dintre cei doi.

– Încercam să fiu amabilă, gemu Annie.

– Sunt ferm convins, dragă.

– Nu-mi spune *dragă*!

Mac rânji.

Priviră atât de mult timp unul în ochii celuilalt, încât Iris începuse să se gândească să se retragă discret împreună cu Archer, înainte ca Annie și Mac să înceapă fie să se sărute, fie să se împungă reciproc cu cuțitele. În cele din urmă însă, Annie cedă și întoarse capul.

– Aveți nevoie de un minut ca să...

Vă sărutați? Ca să vă omorâți?

– Ca să vorbiți? întrebă Iris.

– Firește că nu! spuse repede Annie, ca și cum nu ar fi fost toți martori la un concurs de săgetări cu privirea. Mă gândeam doar că ei doi ar putea avea ceva în comun.

Mac se ridică pe cât era de înalt și înclină capul spre Archer.

– Da, desigur. Eu nu sunt maestru de renume mondial, spuse Mac, strângându-i mâna lui Archer peste bar. Dar mă bucur să te cunosc!

– Hei, mâncarea bună e mâncare bună, replică Archer. Și, în clipa de față, nu cred că oamenii din orașul ăsta au o părere prea bună despre mâncarea mea.

Mac pufni.

– Nu-ți face prea multe griji! Oamenilor de aici le place să te strângă cu ușa. O să se dea pe brazdă, până la urmă.

– Nu le place să te strângă cu ușa, spuse Annie. Le place să protejeze lucrurile care fac din Dream Harbor un loc special.

– Și niște clătite proaste la un local ieftin făceau Dream Harbor un local special? întrebă Mac.

– Nu vorbi de rău clătitele! suieră Iris. O să te audă!

Privi în jur prin barul aglomerat și Mac râse.

– Scuze, Iris! Și fără supărare, omule!

– Nu m-am supărat. Oricum nu-mi ies sub nici o formă.

– O să-ți iasă, spuse Iris și își plimbă mâna pe brațul lui, dându-și seama că mângâia mușchii pe care îi admira cu atâta plăcere abia când ajunse la încheietură. Își trase repede mâna. Sunt sigură că o să găsești rețeta.

Privirea întunecată a lui Archer era atintită asupra ei și Iris simți cum îi iau foc obraji.

Annie își dresă vocea.

– Aveți nevoie de un minut ca să...

Ridică dintr-o sprânceană blondă într-un gest întrebător, însoțit de un zâmbet cu subînțeles.

– Nu. Nu avem nevoie de un minut pentru nimic, spuse Iris.

Mac doar clătină din cap.

– Trebuie să mă întorc la treabă. Mi-a părut bine să te cunosc, *chef!*

– La fel!

– Oh, ăia sunt Jacob și Darius? Am ceva de împărțit cu ei. Jacob! strigă Annie înspre cealaltă parte a barului, lăsându-i pe Archer și pe Iris singuri.

Sau pe cât de singuri puteau fi doi oameni într-un bar aglomerat, lângă o masă la care stăteau o mulțime de prieteni. Dar totuși!

Cel puțin Noah se întorsese cu băuturile lor. Iris luă o gură de cidru.

– Deci, spuse ea, ridicând privirea spre Archer.

Arăta la fel de chipeș ca de obicei în seara asta, ușor neîngrijit, cu barba puțin crescută și cu părul ondulat și ciufulit căzut pe frunte. Pentru

cineva care conducea o bucătărie imaculată (din câte îi spusese Maribel la cursul de yoga, Iris avea dreptate, Archer cerea perfecțiune de la angajații lui și localul sclipa de curățenie în ultima vreme), înfățișarea lui era mereu puțin răvășită. Ca și cum și-ar fi consumat toată energia la muncă și i-ar fi rămas prea puțină pentru sine.

Probabil că felul în care îi ținea casa îl scotea din minți. Rareori – aproape niciodată – era ordine când se întorcea el de la muncă. Olive era de fiecare dată în viață, dar nu întotdeauna ordonată, drăgălașă sau fericită. În cele mai multe zile, Iris tot nu știa care era exact treaba ei, dar Olive nu lipsise nici măcar o zi de la școală de când venise ea și Iris nu uitase să îi pună mâncarea la pachet decât de două ori (și se dusesse de fiecare dată să i-o ducă, desigur). Dar nimic din ce făcea pentru Archer și Olive nu era imaculat sau impecabil.

Totul era un talmeș-balmeș.

Însă Archer nu spusese absolut nimic despre asta.

– Cred că a mers bine, continuă ea. Întâlnirea, vreau să spun.

Nu interacțiunea ciudată dintre Annie și Mac la care fuseseră martori. Iris avea propriul bucătar care se uita la ea ca și cum ar fi vrut să o savureze, nu era în stare să se ocupe și de problemele lui Annie.

– Pe cât de bine se putea, presupun.

Arătă spre o masă înaltă liberă și se îndreptară spre ea. Scaunele fuseseră duse la o altă masă,

dar cel puțin aveau un loc unde să își pună băuturile și pe care să își sprijine coatele.

– Mă bucur că ai ieșit.

Archer luă o gură de bere.

– Da, și eu. A trecut ceva vreme. De fapt, cred că a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost în oraș la nouă seara.

Preț de-o clipă, Iris crezu că voia să spună că îi plăcea să se ducă devreme la culcare, apoi însă își dădu seama că Archer lucra de obicei la ora asta.

– Erai o persoană nocturnă?

Archer își strânse ușor buzele și Iris simți fiori în tot corpul.

– În cea mai mare parte.

– Și nu-i plăcut să poți vedea soarele?

– N-am de unde să știu. Plouă de când am ajuns aici.

Iris ridică din umeri.

– O să se oprească, la un moment dat.

O studia peste buza paharului și Iris își făcu de lucru cu doza de cidru din fața ei. Barul părea dintr-odată prea încins, prea aglomerat. Își dorea ca măsuța dintre ei să fi fost mai mare.

Cum era de așteptat să păstreze un profesionalism prietenesc când bărbatul ăsta se uita așa la ea? Când își îndrepta spre ea toată intensitatea întunecată? O făcea să vrea să spună „Da, chef!” și să facă orice i-ar fi cerut.

„Oh, oh! Pericol, Iris, pericol!”

Era exact genul de atitudine care condusesese la două nopți fierbinți în cortul unui străin la un festival de muzică și din a cărei cauză mama ei schimba iubiții în fiecare an. Din punctul ăsta

de vedere, ea și maică-sa se asemanau foarte mult, urmăreau scânteia, se îndrăgosteau de bărbați care ardeau, dar care mai apoi se stingeau.

Avea să se stingă și Archer?

– Cum faci asta? o întreabă.

Iris clipi. Ce făcea? Transforma în mintea ei o simplă privire într-o întreagă relație? Simplu. Avea o imaginație foarte activă. Dar probabil nu la asta se referise el.

– Ce anume?

– Ai mereu o atitudine atât de... pozitivă. Vizavi de orice.

– Oh, asta. Ridică din umeri. E o sabie cu două tăișuri. Este totodată motivul pentru care întârzii întotdeauna. Noi, optimiștii, suntem mereu prea încrezători că putem ajunge la timp. Și, de cele mai multe ori, ne înșelăm.

Zâmbetul lui Archer se lărgi și afurisita aia de gropiță apăru iar.

– Tu nu ești o persoană pozitivă? îl întreabă ea.

Zâmbetul lui Archer se transformă în încruntare.

– Nu sunt foarte sigur. Multă vreme, mi-am fixat pur și simplu un obiectiv și apoi l-am atins. Nu am stat să mă gândesc dacă o să reușesc sau nu. Râsul lui era cam aspru, cam amar. O vreme, chiar am crezut că pot să controlez cum merg lucrurile.

Clătină din cap.

– I-ai spus lui Olive că a fost cea mai frumoasă surpriză. Ai fost sincer?

Rămase tăcut o vreme și Iris fu sigură că întrecuse măsura, dar lucrurile păreau diferite

aici, în cârciumă. Erau doar doi oameni care ieșiseră să bea ceva. Nu mai erau șeful și angajata, tatăl și bona. În plus, erau înconjurați de oameni, nu singuri în bucătărie. Ce putea să se întâmple? Nu?

– Am fost sincer. Olive e... Eu... Pufni frustrat. E greu de explicat. La început, m-am simțit prost pentru că nu am simțit instantaneu că o iubesc, nu m-am simțit dintr-odată tată, dar acum, nu știu, când se uită la mine cu ochii ăia mari...

– Te înțeleg. Ochii ăia te omoară.

Archer râse, ca și cum s-ar fi simțit ușurat că Iris îl întrerupsese și că era de acord cu sentimentele derutante, neclare și superbe pe care le avea față de Olive.

– Da. Așa e. Și este atât de... vulnerabilă. Chiar are nevoie de noi, Iris.

Iris înghiți cu greu. Felul în care vorbise despre ei doi împreună declanșa reacții incredibile în ea.

Îi plăcea? Voia ca Archer să se gândească la ei ca la o mică familie sau era un gând nebunesc care o înspăimânta?

Iris se scutură în sinea ei. Oricum, nu asta spusese el. El doar prezentase faptele. Olive, un copil la propriu, incapabilă de a avea singură grijă de sine, avea nevoie deopotrivă de tatăl ei și de femeia angajată să aibă grijă de ea în timpul zilei. Așa. Asta era tot. Nu avea rost să simtă fluturi în stomac.

– Și e și amuzantă, continuă Archer. Și, Dumnezeule, când vrea să gătească cu mine? Îmi topește inima.

Iris zâmbi cu subînțeleles.

– Vezi? Ți-am zis eu că te topești.

Archer râse.

– Presupun că ai dreptate. Ridică din umeri. În orice caz, da, am vorbit serios. A fost cea mai frumoasă surpriză. Deși încă îmi lipsește fosta mea viață. Mult. Și localul ăla în care lucrez mă scoate din minți. Și orașul ăsta...

Iris flutură dintr-o mână, întrerupându-i lista.

– Da, da. Pricep. Copilul începe să-ți placă. Restul, mai puțin.

Archer zâmbi pieziș.

– Și altele încep să-mi placă.

Aha! Avusese dreptate. Începeau iar să flirteze când erau în public. Era mai sigur aici.

– Oh, da? Ca de pildă?

– Ca de pildă părul lung și roșu care-mi înfundă scurgerea de la duș.

Râsul lui Iris o surprinse în asemenea măsură, încât aproape că își vărsă cidrul.

– Hei!

– E atât de mult! spuse el, ca și cum ar fi fost o problemă, dar, din felul în care se uita la coada ei, nu prea părea să conteze.

Iris zâmbi.

– În orice caz, nu e roșu. E blond-roșcat.

– Oh, mă scuzi dacă nu recunosc culoarea exactă a părului care-mi cauzează probleme cu instalația din baie.

– Exagerezi!

Râse.

– Poate doar puțin.

Își plimbă privirea peste ea, înainte să se întoarcă la fața ei.

– Oricum, e interesant să știu că te gândești la mine când ești la duș, îl necăji ea.

– Oh, Iris, nu ai idee!

Vorbise cu voce joasă, un murmur răgușit, rostit printre buze, ca și cum poate că nu ar fi trebuit să îl audă. Dar îl auzise. Și ideea că Archer se gândea la ea la duș îi străbătu trupul ca un fior fierbinte și periculos.

Se aplecă peste masă, așa cum se apropie o molie proastă de flacăra care o atrage.

– Te gândești la mine la duș, Archer?

Îi susținu privirea și simți că nu se mai putea mișca.

– Iris! gemu el.

Mergea prea departe. Discuția asta era extrem de nepotrivită. Dar nu tocmai asta o făcea să fie și mai sexy?

– Povestește-mi! spuse ea și îi văzu mușchii maxilarului încordându-i-se și ochii întunecându-i-se.

Da, cu siguranță era mai sexy. Dar erau în siguranță aici, în mijlocul barului. Era doar un flirt inofensiv. „Repetă-ți tu asta, Iris!”

– În nopțile alea când ai venit în bucătărie...

– Da?

– N-am putut să mi te mai scot din minte după aceea. Gura ta, părul tău și umărul ăla afurisit care e mereu gol. Vreau să-l zgârii cu dinții.

– Și apoi?

Iris uită să mai respire, uită unde erau, uită că erau înconjurați de jumătate din oraș. Își strânse coapsele. Dacă ar fi fost acasă, deja ar fi urcat pe masă și l-ar fi atacat. Dar nu erau acasă.

Vocea îi era subțire, întretăiată și aproape pierdută în gălăgia din jur, dar privirea lui Archer era atintită la buzele ei.

– Apoi intru la dușul ăla în care rămâne mirosul șamponului tău, al loțiunii tale, al... tău. Și mă gândesc că ai fost acolo, goală, mai înainte. Și mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi venit atunci.

Un geamăt involuntar scăpă de pe buzele lui Iris, dar era suficient zgomot în jur cât să nu îl audă nimeni. De fapt, toți cei din jur își vedeau mai departe de treabă, fără să aibă habar că discuția lor se transformase într-un adevărat preludiu.

Archer zâmbi și gropița i se adânci, scoțând-o din minți.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi venit atunci? întrebă ea, nevrând să fie prima care să dea înapoi în jocul ăsta.

Archer ridică din umeri și mai luă o gură de bere.

– Depinde de noapte, spuse el. Uneori, e suficient numai să mă gândesc la tine goală și plină de spumă.

Iris simți cum îi iau foc obrazii.

– În alte nopți...

Ridică iar din umeri și Iris ar fi vrut să țipe: „În alte nopți ce? La ce te gândești în celelalte nopți?”

– În alte nopți, mă gândesc să-ți înfășor părul blond-roșcat în jurul pumnului și...

Și ce? „Dă-mi detalii, *chef!*”

Ar fi vrut să strige, dar realitatea din jur începea să revină încet în conștiința ei. Ce

mama naibii făceau în mijlocul barului?

Se părea că Archer conștientizase același lucru cu o clipă înaintea ei. Povestea asta scăpa rău de sub control.

– Trebuie să încetăm să mai vorbim despre asta, Iris, sau o să-mi fie foarte greu să plec de la masa asta.

Iris răspunse cu un râs maniacal.

– Sigur. Ai dreptate. Scuză-mă, nu știu ce m-a apucat!

„Ba da, știi! Încetează numaidecât!”

– A fost vina mea. Am întrecut măsura, spuse el.

– Ba nu. Eu te-am întărâtat.

Archer pufni și râse.

– Nu ne pricepem la asta, Iris.

– La ce? Să ne purtăm superprofesionist unul cu celălalt?

– Da, la asta.

– Știu. Îmi pare rău, dar, în apărarea mea, ești foarte sexy!

Zâmbetul lui Archer crescuse.

– Chiar așa?

– Nu te prefac că nu știi! Asta-i și mai rău.

– Ei bine, în apărarea mea, și tu ești foarte sexy.

– Mulțumesc! spuse ea, zâmbind șmecherește.

Archer râse din nou și Iris era încântată. Ar fi mâncat râsul ăsta pe pâine.

– Dar chiar nu vreau să stric lucrurile pentru Olive, spuse el, dintr-odată mai serios decât fusese întreaga noapte. A trecut prin atâtea și te place și nu vreau să fac nimic care să strice asta.

M-am culcat cu suficient de multe colege ca să știu că nu se termină niciodată bine.

– Desigur. Ai dreptate. Își termină băutura și simți că avea disperată nevoie de o alta. Nu-ți face griji, o să mă controlez!

– Apreciez tot ce ai făcut pentru ea. A progresat deja atât de mult!

Iris nu considera că faptul că o convinsese pe Olive să mănânce niște prăjiturele procesate și aruncase niște pături pe niște scaune ca să facă un fort era vreun mare progres, dar, dacă Archer voia să o laude, cine era ea să îl oprească?

– Mulțumesc! Mă bucur că ești mulțumit de cum stau lucrurile. Oricât de mult ar fi fost de acord Iris că o aventură cu Archer nu era compatibilă cu poziția pe care o ocupa în momentul de față, faptul că această conversație trecuse de la flirt murdar la o discuție despre performanța la locul de muncă era destul de deprimant. Mă duc să mai iau ceva de băut, spuse ea. Vrei și tu?

Înainte ca Archer să apuce să răspundă, Kira, Annie și Noah aterizară la masa lor cu o tavă de shoturi.

– Voi doi păreți mult prea serioși aici, spuse Annie, cu un zâmbet viclean. Dar avem noi antidotul.

– Shoturi, serios? întrebă Iris.

La ieșirile la un pahar de după întruniri nu se beau în mod normal shoturi, dar se părea că în seara asta erau foarte populare.

– Iris, suntem în a paisprezecea lună consecutivă de iarnă, spuse Kira. Trebuie să bem.

– Mie mi se pare că are sens, zise Archer, luând un shot și dându-l pe gât.

Kira și Annie aclamară.

Iris bău și ea.

Și, din acel punct, seara deveni neclară.

– Poți să gătești când ești beat? întrebă Iris, încântată de perspectivă.

Se întorseseră acasă și niște clătite păreau modul ideal de a încheia seara. Era lihnită după ce dansase până la epuizare cu doamnele de la cursul de aerobică.

– Sigur că pot! spuse Archer, la fel de încrezător chiar și în stare de ebrietate.

Părea și mai răvășit decât de obicei, cu părul căzut pe frunte, cu ochii adormiți. Dar zâmbea mai ușor acum și lui Iris îi plăcea foarte mult acest lucru.

– Ai o gropiță, îi spuse ea, în timp ca amesteca aluatul.

– Știu.

– E foarte drăguță.

Zâmbi și mai larg.

– Știu.

– Doamne, ce încrezut ești!

Râse, prea tare pentru acea oră din noapte. Iris îi făcu semn să tacă.

– Nu o trezi pe Olive! N-ar fi trebuit ca unul din noi să fi rămas treaz? În caz că apare vreo urgență?

Archer se opri din amestecat, analizând ce îi spusese.

– E posibil să fiu un tată îngrozitor.

Din nu știu ce motiv, probabil legat de tequila, Iris găsi răspunsul lui hilar. Archer o privi surprins, dar apoi începu și el să râdă.

– Scuze, zise ea, printre chicoteli. Nu cred deloc că ești un tată rău. Dar eu cu siguranță sunt o bonă execrabilă. Probabil ar trebui să mă dai afară.

– Poate. Atunci, aș putea, în sfârșit, să mă culc cu tine.

Iris îngheță.

Archer îngheță.

Se uitară unul la celălalt până când Iris începu să râdă din nou.

– Dumnezeu, Archer! Chiar ai spus asta?

Roșeața începuse să îi urce pe gât.

– Nu. Să pretindem că n-am spus.

– Bine, o să pretind că nu ești topit după mine.

– Și tu ești topită după mine, spuse el, turnând aluat de clătite în tigaie.

– Atunci, poate că ar trebui să-mi dau eu demisia și să mă culc cu tine.

– Dumnezeu, Iris! Nu spune lucruri de genul ăsta!

Părea că suferea înfiorător și Iris nu își putu opri râsul.

– Îmi pare rău, dar situația asta începe să devină ridicolă!

Archer învârti clătita în aer și Iris scoase un strigăt de încântare.

– Îți iese și când ești beat!

Archer îi făcu cu ochiul și Iris aproape căzu de pe scaun, într-o criză de râs.

– Micul-dejun e servit, spuse el, lăsând două clătite să îi alunece în farfurie cu o mișcare

teatrală.

Iris le atacă numaidecât.

– S-ar putea să fie cele mai bune clătite pe care le-am mâncat vreodată, spuse ea, cu gura plină.

Archer zâmbi cu gura până la urechi și Iris întinse mâna și îi strecură degetul mic în gropița din obraz. El se întoarse spre mâna ei și îi sărută palma. Un fior fierbinte îi străpunse trupul.

– O să-mi lingi iar degetul? încercă ea să îl necăjească, dar vocea îi era întretăiată și joasă.

Archer clătină din cap, apoi își lăsă buzele să îi coboare de pe palmă pe încheietură. Îi sărută pielea sensibilă din acel punct, apoi începu să urce spre cot, sărutându-i întregul braț.

– Ești atât de moale, murmură el. Sărată și dulce. Perfectă.

Iris stătea perfect nemișcată, deși inima îi bătea de să îi spargă pieptul. Se temea că, dacă avea să se miște, să vorbească sau să clipească măcar, Archer urma să se oprească. Și nu voia să se oprească niciodată.

– Iris, gemu el.

Se aplecase peste insulă și o trăgea spre el. Buzele ei erau pe bicepșii lui, îi urmăreau curbura mușchilor.

– Da, șopti ea.

Apăsă un sărut în umărul ei. Îi simțea respirația caldă pe gât. Apropierea lui o amețea, o îmbăta mai rău decât tot alcoolul consumat la bar. Era beată de dorință, de anticipare.

– Ar trebui să ne oprim, spuse el, zgâriindu-i cu dinții pielea de pe gât.

– Sau... spuse ea, cu respirația întretăiată, am putea continua.

Archer gemu.

– Suntem beți amândoi.

– Unii ar spune că asta ar trebui să facă lucrurile să meargă mai ușor.

– Iris.

Vocea îi era răgușită când îi rosti numele. Încă îi săruta gâtul, blând și urgent în același timp. Iris simțea furnicături până în vârful degetelor de la picioare.

– Bine, știu. Ai dreptate.

Archer își depărtă capul și buzele îi erau umflate, pupilele mari, sălbatice. Oh, Doamne, Iris nu se pricepuse niciodată prea bine să reziste tentației și acum avea un bărbat foarte frumos în față. Pe care putea să îl ia, dacă îl voia. Și, în mod normal, l-ar fi luat fără să clipească.

Dar Archer ar fi regretat mai târziu.

Gândul ăsta o izbi cu putere. Archer avea să regrete asta. Ar fi considerat-o o dovadă suplimentară că era un tată rău. Și Iris nu îi putea face așa ceva.

– Hai să mergem la culcare, bine? spuse ea, deși tot trupul îi protesta în agonie.

„Trebuie să-l am!”

Archer clipi.

– Da. Bună idee!

Iris coborî de pe scaunul înalt și îi luă mâna.

– Ai grijă să închizi aragazul! spuse ea, înainte să-l conducă pe coridor.

A doua zi dimineată, avea să dea vina pe tequila pentru că se dusesese în camera lui și nu într-a ei. Dar, dacă era cinstită, și trează, Iris își dorise de la bun început să facă asta.

CAPITOLUL 21

La patru dimineata, când îi sună alarma de pe telefon, Archer se trezi cu o durere îngrozitoare de cap, cu gura incredibil de uscată și cu un braț trecut peste pieptul lui gol. Era un braț foarte feminin, subțire și neted. Avea totodată o semierecție și senzația vagă că gustase pielea asta. Că își trecuse buzele peste încheietura delicată a lui Iris, că îi sărutase partea interioară a brațului, că îi mușcase ușor gâtul.

Oh, la naiba!

Privi spațiul de lângă el și o găsi pe Iris cu fața în perna lui, dormind dusă.

Nu, nu, nu!

Nu se întâmpla asta! *Nu* o adusesese în patul lui pe bona copilului. Pe toți dracii, făcuse eforturi mari și foarte conștiente să nu se ajungă aici încă din prima zi. Cum de se întâmplase? Și *ce* se întâmplase, mai exact?

Se simți mai liniștit când își dădu seama că încă avea pantalonii pe el și, din câte putea vedea, Iris purta și ea cel puțin un tricou. Țsta trebuia să fie un semn bun, nu? Sau cel puțin un semn că lucrurile nu ajunseseră prea departe.

Pe cine păcălea? Deja mersese prea departe când o adusesese pe Iris în dormitorul lui.

La naiba! Strânse cu putere ochii și încercă să își amintească ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Întâlnirea orășenească decursese destul de bine. Apoi Iris îl convinsese să meargă la bar.

Aproape gemu când își aminti ce spusese despre fanteziile pe care le avea la duș. Și asta *înainte* să se îmbete. Ce naiba mai făcuse după ce dăduse pe gât prea multe din shoturile alea pe care le cumpărau întruna prietenii lui Iris?

Fragmente disparate ale serii precedente îi reapărură în minte. Iris zâmbindu-i de pe cealaltă parte a mesei, Iris dansând în mijlocul unui grup de doamne în vârstă, Iris chicotind pe bancheta din spate a Uberului cu care se întorseseră acasă. Bun, așadar, amintirile erau, în mare, o înșiruire de imagini cu Iris irezistibilă.

Își mai amintea cum o plătise pe Kimmy, care îl privise foarte mirată când se întorseseră acasă, apoi... Dumnezeu, îi făcuse clătite lui Iris? Se mișcă lângă el și Archer simți momentul exact în care se trezi. Tot trupul i se încordă.

– O-o! făcu ea în pernă, fără să se obosească să își mai ridice capul.

– Da, o-o.

– La naiba!

– Poți s-o mai spui o dată!

– Archer, ce-am făcut noaptea trecută?

Brațul lui era încă trecut peste trupul ei, mirosul ei de căpșuni era cald încă și îmbietor. Doamne, cât ar fi vrut să poată rămâne acolo! Ar fi vrut să o întoarcă pe spate și să facă tot ce se părea că fusese prea beat – slavă Domnului! – ca să facă noaptea trecută.

Dar nu putea. Nu puteau.

Lui Olive îi mergea bine. Terapeuta spusese că mediul stabil pe care i-l oferea acasă era de mare ajutor în procesul de vindecare. Și ce s-ar fi

întâmplat dacă s-ar fi culcat cu Iris, pentru ca apoi, în mod inevitabil, lucrurile să înceapă să se complice între ei? Ce s-ar fi întâmplat atunci cu Olive? Ar fi pierdut încă o persoană apropiată. Nu îi putea face asta doar ca să își satisfacă el poftele.

Își trecu o mână peste față.

– Sunt destul de sigur că n-am făcut decât să mâncăm clătite în mijlocul nopții și să adormim unul lângă celălalt.

„Și e posibil să fi lins transpirația de pe gâtul tău.“

Iris se rostogoli pe spate, trăgându-și după ea brațul și toată căldura.

– Bun, spuse ea, aproape pentru sine. Asta e bine.

– Uite, Iris...

– Te rog, nu-ți cere scuze! Îți garantez că a fost în egală măsură vina mea. Din nou.

Se ridică în capul oaselor și se sprijini cu un geamăt de tăblia patului. Când ridică privirea spre ea, Archer observă că era ciufulită după somn. Părul i se desfăcuse din coadă și îi stătea încurcat în jurul feței. Pe un obraz avea urme de pernă. Și era foarte, foarte sexy. Era adorabilă. Ar fi vrut să o bage înapoi în pat și să îi aducă o aspirină și un pahar cu apă.

Și, preț de o clipă, o văzu pe Iris nu doar ca pe o aventură trecătoare, ci ca pe cineva care să rămână. Cineva care să fie acolo pentru el și pentru fica lui. Cineva de care să poată avea grijă.

Iar asta era ceva ce nu avusese și nu își dorise să aibă niciodată în viața lui. Dar viața lui era

diferită acum. Poate că acum avea timp pentru o parteneră. Avea o casă, un copil și un program de muncă absolut rezonabil și poate asta însemna că putea să își dorească și altceva. Poate că decesul timpuriu al fostei lui vieți era o ocazie pentru nașterea uneia noi.

Una în care să fie și Iris.

Și își dădu seama că era pentru prima oară când gândul că ar fi putut rămâne aici permanent, cu Olive, nu îi provoca un val de dezamăgire și panică, de regret că își abandona toate țelurile.

– Nu așa se termină de obicei întâlnirile orășenești, spuse ea, întrerupându-i gândurile. Seara trecută a fost o anomalie. Cred că e de vină astenia de primăvară. Lumea o cam ia razna în aprilie.

– Ei bine, slavă Domnului! Nu-mi imaginez cum ar fi supraviețuit orașul ăsta dacă lumea ar bea atât de mult de fiecare dată.

Iris îi zâmbi pieziș.

– Iartă-mă, te-am amețit și m-am băgat în patul tău!

– Nu cred că așa s-a întâmplat.

– Oh, ba cu siguranță!

Își aminti mâna lui într-a lui Iris, cum îl trăgea în josul holului, cum îl ducea în dormitorul lui. Se sărutaseră? O atinsese iar, în afară de momentul acela nepotrivit din bucătărie?

De-asta nu bea el niciodată tequila!

– Nu-ți face griji! continuă ea. Nu am profitat de tine.

– Tu? N-ai profitat de mine? Nu își putu stăpâni zâmbetul. În clipa aceea, simțea că ar fi

lăsat-o să profite de el în orice fel. Credeam că nu-ți amintești ce s-a întâmplat.

– Încep să-mi aduc aminte.

Archer o așteptă să dezvolte subiectul, dar Iris spuse doar:

– Vreau să mă cuibăresc în brațele cuiva când mă îmbăt.

– Cred că e posibil să fii singura persoană de pe planetă care pățește asta.

– Probabil.

– Porți tricoul meu?

Iris zâmbi timidă.

– Pe-al meu l-am murdărit de sirop.

N-avea nici un rost să îi atragă atenția că avea o cameră întreagă plină de haine de cealaltă parte a holului. Era clar că nici unul din ei nu gândise prea limpede cu o seară în urmă.

În plus, arăta atât de bine în tricoul lui, încât simțea cum hotărârea lui de a nu o săruta slăbea cu fiecare secundă. Oare chiar ar fi afectat-o atât de mult pe Olive? Era măcar nevoie ca ea să știe? Părinții aveau mereu secrete față de copiii lor.

Iris căscă dramatic.

– Ce devreme te trezești!

– Știu. Era o vreme când la ora asta abia mă culcam.

Chipul ei era atât de tandru când întoarse privirea spre el. Avea capul încă pe pernă. Întreaga viață i se dăduse peste cap, dar începea să îi pară din ce în ce mai puțin rău că se întâmplase așa.

– Iris?

– Da?

– M-am simțit bine aseară.

Zâmbetul lui Iris crescuse, luminând întreaga încăpere.

– Și eu.

Apoi se aplecă și îl sărută, încet și dulce, pe obraz. Fu nevoie de un efort suprem și numai dorința de a fi un tată bun și de a nu da peste cap viața copilului îl opri să o tragă peste el.

Era chiar *acolo*...

– Tati!

Când auzi vocea lui Olive în ușa dormitorului său, trei gânduri se formară concomitent în mintea lui Archer: 1. Îi spusese *tati*! 2. Se lovise, se speriasse sau îi era rău! Sau poate toate trei la un loc? 3. Ce naiba s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o pe Iris acolo?

Iris, pe de altă parte, încremenise și avea ochii mari și o expresie îngrozită, de parcă ar fi venit FBI-ul să îi ridice.

– Ce facem? șuieră ea.

– Nu știu, îi răspunse Archer în șoaptă.

– Tati? strigă iar Olive.

– Vin imediat, zise el, cu voce răgușită.

– Unde e Iris? întrebă fetița, prin ușă.

Iris se strâmbă toată.

– Oh, Doamne! Știe! Știe! Ce facem?

Sări jos din pat și privi amețită în jur, căutând un loc în care să se ascundă.

Archer se ridică și o prinse de umeri.

– Calmează-te! Nu știe nimic.

Iris încuviință din cap, dar încă arăta ca și cum ar fi vrut să sară pe fereastră. Așa că se părea că gândurile ei nu erau în același loc cu ale lui. Ea

nu se trezise imaginându-și o viață de familie împreună.

Evident că nu! Era doar o slujbă pentru ea.

Și el era șeful ei. Un șef cu care flirta, dar nimic mai mult.

Lăsase întreaga situație să îi scape de sub control și riscase sănătatea mintală a lui Olive pentru asta.

– Du-te și stai acolo, îi spuse lui Olive, înainte să întredeschidă ușa și să scoată capul pe hol.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Olive.

– Iris e acolo, cu tine?

– Ăm...

– Aici era! strigă Iris, luând ceva de pe comoda lui în timp ce trecea pe lângă el. Căutam asta...

Se uită la ce apucase.

– Un deodorant de bărbați. Cele pentru femei nu sunt destul de puternice pentru mine. Oh, Olive, de ce ești trează?

Olive se uită de la unul la celălalt. El nu purta decât o pereche de pantaloni de trening și Iris avea pe ea doar un tricou. Archer își ținu respirația.

– Mi-e sete, spuse ea.

Din fericire, cei cinci ani de viață de până acum nu îi oferiseră vreo explicație cu privire la motivul pentru care tatăl și bona ei ar fi putut fi împreună în dormitorul lui, pe jumătate dezbrăcați.

– Îți aduc niște apă, spuse el, oftând ușurat în timp ce o împingea pe hol.

Privi peste umăr și o văzu pe Iris furișându-se înapoi în camera ei.

Atitudinea ei rușinată îl făcea să se simtă mai prost decât durerea de cap provocată de tequila.

Archer nu era singurul rezident mahmur din Dream Harbor. La ora nouă, localul era deja plin și toată lumea voia cafea și mâncare grasă. Noul sendviș al lui Archer – cu ouă, cârnați de țară și cașcaval într-un croasant – fu un succes uriaș.

– Încă un sendviș și două comenzi de clătite cu lapte bătut, strigă Maribel, intrând în bucătărie.

Archer lăsase în meniu câteva dintre rețetele lui de clătite care avuseseră ceva mai mult succes și lumea începuse să le comande.

Cyrus turnă patru polonice de aluat în tigaie și Archer începu să pregătească sendvișul. În ciuda modului cam prost în care începuse ziua, localul mergea bine. Maribel și Jess duceau comenzile imediat ce Cyrus și Archer apucau să le pregătească și, pentru prima oară, clienții păreau relativ mulțumiți.

Nu fusese chemat din bucătărie decât o singură dată și asta doar ca primarul să îi mulțumească pentru intervenția de la întrunirea orășenească de seara trecută și ca să îi spună că oamenii din oraș erau foarte încântați că aveau un cuvânt de spus în legătură cu ce se întâmpla cu mult iubitul lor local.

Din ce în ce mai mult, Archer era convins că acestor oameni nu le păsa chiar atât de mult de clătite, cât mai degrabă îl torturau ca într-un fel de ritual de inițiere. Dar, dacă trecea testele, cu atât mai bine. Mai ales dacă avea să îl ajute la

evaluarea drepturilor de custodie. Olive îi spusese *tati* în dimineața asta. Sub nici o formă nu avea să renunțe la ea acum.

Cel puțin o parte din viața lui mergea bine. Pe de altă parte, cu cât se gândise mai mult la Iris pe parcursul zilei, la cum se simțise cu ea lângă el, cu atât mai confuz devenise. Aproape că fuseseră prinși și expresia îngrozită de pe chiul lui Iris fusese îndeajuns ca să îi spună că nu o interesa o relație serioasă cu el.

Din fericire, mulțimea de dimineață se contopi fără pauză cu mulțimea de la prânz și Archer nu avu prea mult timp de gândire.

- Două sendvișuri vegetariene, o supă de ceapă și o salată, *chef*.

- Un sendviș cu șuncă, salată și roșii cu pâine cu maia, o porție de cartofi dulci prăjiți și o cafea fierbinte, *chef*.

- Clătite cu afine, un sendviș vegetarian și o supă de roșii cu brânză la gril.

Comenzile veneau una după alta și Archer și Cyrus iuțiră ritmul. Cyrus se ocupa de grătar, în vreme ce Archer prepara sendvișurile și salatele, puneă supa în boluri și avea grijă ca farfuriile să arate prezentabil înainte să le trimită clienților. Era diferit față de bucătăriile în care lucrase înainte, un spațiu mai mic și mai intim. Cu atât de puțini angajați, era nevoie să lucreze bine împreună și Archer trebuia să admită că era plăcut să lucreze într-o bucătărie cu atât de puține melodrame. Pur și simplu, fiecare își făcea treaba.

La sfârșitul zilei, Archer era transpirat și plin de pete de supă și sos de sendviș. Cyrus îi zâmbi

cu gura până la urechi.

– Încă o zi bună, *chef!* spuse bătrânul, mult mai vesel de când Archer începuse să îi ceară părerea.

– Chiar a fost, *chef!*

Archer își șterse transpirația de pe frunte cu brațul. Cyrus se luminează la față. Îi plăcea când Archer îi spunea și lui *chef*. Și, din punctul de vedere al lui Archer, chiar era un bucătar în toată puterea cuvântului. Doar gătea pentru alții de patruzeci de ani. Dacă asta nu te făcea maestru bucătar, Archer nu știa ce altceva te putea face.

– V-ați descurcat bine azi, le spuse Archer lui Maribel, lui Jess și noului chelner, Holden.

– Mulțumim, *chef!* zise Jess, luându-și haina și îndreptându-se spre ieșirea din spate.

– Noapte bună! strigă Maribel, ieșind după ea.

Holden sporovăia cu fata care spăla vasele, Meg, și, judecând după felul în care chicotea aceasta, Archer trăgea nădejde că bucătăria nu avea să fie totuși complet lipsită de melodrame.

Când, în sfârșit, termină de făcut curat și o luă spre casă, era trecut de ora cinci. Ignoră entuziasmul pe care îl simțea la gândul că urma să o vadă din nou pe Iris și îi dădu un telefon lui taică-său. Dacă cineva putea să îi bage mințile în cap lui Archer, acesta era omul potrivit.

Formă numărul și dădu telefonul pe difuzor.

– Hei, Archie!

– Salut, tată!

– Ce mai faci? Cum e vremea la voi?

Archer privi încruntat prin parbriz. Ploaia se oprise în sfârșit, dar astăzi bătuse vântul

suficient de tare cât încă să fie nevoie de haină. Archer se întreba dacă vremea avea să se mai încălzească vreodată aici.

– Nu prea grozavă.

Tatăl lui râse înfundat.

– Aici e foarte frumos. Am jucat golf azi.

Archer crescuse lângă Boston, dar tatăl și mama lui vitregă se mutaseră în Carolina de Sud după ce ieșiseră la pensie și nu se mai săturau să îi spună lui Archer cât de frumoasă era vremea acolo.

– Mă bucur pentru tine, tată!

– Ce? Nu m-ai sunat ca să mă auzi cum mă laud cu vremea de aici? întrebă el, râzând iar.

– Nu chiar.

– Atunci, ce este? Ce mai face Olive? Am pregătit o poveste grozavă pentru data viitoare.

Archer începuse să organizeze conversații video între Olive și tatăl lui, iar acesta din urmă se hotărâse să îi citească povești, ca să spargă gheața. Când Olive îl întrebese dacă era într-adevăr bunicul ei, Archer fusese sigur că taică-său avea să înceapă să plângă. Și ar fi mințit dacă nu ar fi recunoscut că și în ochii lui se strecurase o lacrimă.

– Super, tată! Olive e bine. Chiar foarte bine în ultima vreme.

– Bun, atunci, care-i problema?

Archer își drese vocea.

– Ăm, bona.

– Nu merge treaba?

– Ba merge foarte bine. Olive o iubește. Iris pare să știe cum s-o scoată din carapace și cum s-o înveselească atunci când e tristă.

– Pare perfect. Deci care-i problema?

– Păi... noi...

– Archer, te rog nu-mi spune că te-ai culcat cu bona!

Se simțea ușor jignit că taică-său sărise numaidecât la această concluzie; pe de altă parte, nu se înșela chiar de tot.

– Nu, nu chiar. Vreau să spun, nu. Am dormit împreună, dar nu m-am *culcat* cu ea.

– Treci la subiect, fiule!

Archer oftă. La urma urmei, pentru asta îl sunase, nu? Ca să afle abordarea rațională a tatălui său vizavi de problemă.

– Ne-am îmbătat și am dormit în același pat, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Archer.

– Știu. E rău. Dar se pare că nu pot să...

– Se pare că nu poți să ce? Să te porți ca un gentleman? Așa cum te-am învățat că se poartă un bărbat de onoare?

– Nu e asta. Nu e așa.

Archer își trecu frustrat mâna peste față. Nu era așa, nu? Știa că sentimentele lui nu erau unilaterale, dar asta nu însemna că era o idee bună.

– Atunci, cum este, Arch? Pentru că sunt cum nu se poate mai bucuros că a apărut fetița asta în viața noastră, dar ai lăsat deja o femeie însărcinată și acum nu poți să te ții la distanță de bonă?

Dumnezeule, când o spunea așa, Archer chiar se simțea ca un dobitoc.

Tonul lui taică-său se înmuie.

– Hei, știu că faci ce e corect pentru fiica ta și sunt mândru de tine pentru asta. Dar nu văd cum ar putea să fie o idee bună să te încurci cu bona. Oricât ar fi de drăguță.

Drăguță nici nu se apropia de felul în care o vedea el pe Iris. Era superbă, isteată și amuzantă și... și asta nu ajuta la nimic.

– Ai dreptate, tată. Desigur.

– Firește că am. Să te culci cu bona? Asta ar complica lucrurile. Și apoi?

Ce s-ar întâmpla apoi? Dacă s-ar fi culcat cu Iris, *ea* ce ar fi vrut să se întâmple? Ar fi vrut oare să rămână doar o aventură de-o noapte?

Sau era posibil să își dorească mai mult? Și îl nedumerea extraordinar de mult faptul că asta nu părea să îl sperie. *Mai mult* cu Iris ar fi putut fi chiar minunat. Deja locuiau împreună. Fata lui deja o iubea. Poate că totul avea sens.

Ei bine, avea sens pentru el. Poate că pe Iris ideea ar fi îngrozit-o.

Iris care susținea că nu își dorise niciodată copii și care acceptase poziția asta doar pentru că era pe cale să fie dată afară din apartamentul în care locuia. Și el ce făcea? Se gândea la clopoței de nuntă?

El nu era așa.

Archer nu visa la o soție și la o familie. El visa să fie cel mai bun bucătar din lume, să câștige într-o zi o stea Michelin. Și acum totul era confuz și în mod evident începuse să piardă contactul cu realitatea și cu ceea ce își dorea cu adevărat. Ce își dorise *dintotdeauna*.

– Da, nu știu. Ar fi ciudat, presupun. Și chiar nu vreau să fie nevoie să găsesc pe altcineva

pentru Olive.

– Vezi? Ai răspunsul.

– Da. Mulțumesc!

Avea răspunsul. Un răspuns perfect rezonabil și, în mod evident, corect.

Și nu îi plăcea deloc.

CAPITOLUL 22

A doua zi, Iris era în mijlocul cursului de yoga, în poziția *savansana*, evitând să se gândească la faptul că se trezise în patul lui Archer, când telefonul începu să îi vibreze.

– Întindeți brațele pe lângă corp, spuse ea cu vocea calmă, de yoga, în timp ce se uita la ecran. Simțiți cum podeaua se ridică să vă întâmpine.

Era de la școala lui Olive. Nu putea fi de bine, nu? Nimeni nu te sună de la școală doar ca să îți spună că totul merge bine.

Iris își luă telefonul și se retrase pe vârfuri înspre ușa studioului. Preda cursul ăsta de aproape un an, una dintre cele mai longevive slujbe pe care le avusese, și știa care scânduri scârțâiau. Le evită, în timp ce le vorbea încet elevilor.

– Primiți gândurile care vin și lăsați-le să plutească precum niște nori înspre cer...

Și, cu aceste cuvinte, ieși pe coridor și se opri lângă statuia uriașă aurie a unui Buddha.

– Alo?

– Alo? Sunteți domnișoara Fraser?

– Da, eu sunt.

– Domnișoară Fraser, Olive este bolnavă. Are temperatură. Trebuie să veniți să o luați!

– Oh, ăm...

Iris privi pe fereastra micuță din ușă. Cursanții ei încă stăteau întinși, ascultători, cu ochii închiși. Din fericire, ora aproape se terminase, dar mai avea una de ținut în dimineața asta.

– Trebuie să vin să o iau chiar acum?

Asistenta scoase un sunet pe care Iris îl catalogă cu siguranță drept dezaprobat.

– Da, domnișoară Fraser. Sau să-l sun pe tatăl ei?

O trecuseră pe Iris prima la contacte în caz de urgență, ținând cont că era treaba ei să aibă grijă de Olive în timpul zilei.

– Nu, nu. Nu este nevoie. Vin imediat!

– Foarte bine. Mulțumesc!

Iris deschise gura să îi mulțumească la rândul său, dar interlocutoarea ei închisese deja. Se gândi atunci că probabil meseria de asistentă de școală era una dintre cele mai grele din lume, împreună cu cea de șofer de autobuz școlar, așa că se hotărî să nu se simtă insultată că i se închisese atât de brusc.

Se uită la statuia lui Buddha.

– Ei bine, se pare că trebuie să mă duc să-mi dau seama cum se îngrijește un copil bolnav. Urează-mi noroc!

Se strecură înapoi în clasă și își aduse elevii înapoi din starea de relaxare cât putu mai repede și mai blând.

– Bun, acum readuceți-vă simțurile înapoi în încăpere! Clipiți și deschideți ochii și duceți-vă să vă trăiți viața! Ne vedem săptămâna viitoare!

Ei, poate că nu o făcuse chiar atât de blând, dar trebuia să o ia din loc. Asistenta părăsise foarte categorică și Iris se temea că avea să o încurce dacă întârzia. Nu îi era foarte clar în ce fel, dar nici nu voia să afle.

Jumătate dintre cursanții ei abia dacă apucaseră să se ridice în șezut când ea țâșni pe ușă. În drum spre mașină, trimise repede un mesaj către una dintre celelalte profesoare de la studio, Tara, ca să o roage să îi țină următoarea oră. Primi repede răspunsul – „Sigur!” –, așa că o problemă era rezolvată.

Iris o sună pe Bex și o puse pe difuzor în timp ce urca în mașină.

– Hei, ce s-a întâmplat? N-ar trebui să ai curs?

– Aveam, răspunse Iris, în vreme ce ieșea din parcare micuță din spatele studioului. Dar Olive s-a îmbolnăvit. Trebuie să mă duc s-o iau de la școală.

– Oh, și de ce m-ai sunat?

– Nu știu. M-am gândit că poate ai idee ce-ar trebui să fac cu un copil bolnav.

Bex pufni.

– Și cum de te-ai gândit tocmai la mine?

– Nu știu. Pentru că am cam început să intru în panică.

– Pune-o în fața televizorului și dă-i să bea niște suc! Mama așa făcea.

– Bine, da. Are sens. Mulțumesc!

– Regreți acum că ai acceptat să fii bună?

Iris opri într-o parcare din fața școlii.

– Nu încă, dar mai întreabă-mă peste 24 de ore!

– Mult noroc!

– Mersi!

Iris trebui să sune la uşă şi să fie legitimată la intrare înainte să i se permită accesul pe uşile încuiate. Încercă să nu se gândească la motivul pentru care astfel de proceduri ajunseseră să fie norma în şcolile primare din America. Nu putea face faţă decât unei singure crize şi un copil cu febră părea mai gestionabil decât ideea unui atac armat.

Străbătu coridorul colorat, îndreptându-se spre cabinetul medical. Cel puţin şcolile primare încă miroseau la fel. O combinaţie între unt de arahide şi creioane cerate. O profesoară şi un şir de douăzeci de copii transpiraţi ieşiră din sala de sport şi trecură pe lângă ea. Iris îi făcu semn cu mâna fetei din spate care rămânea mereu în urmă pentru că era prea ocupată să nu calce pe îmbinările dintre plăcile de gresie de pe jos. Fetiţa afişa un zâmbet ştirb.

Asistenta, după cum se aştepta, era o femeie mai în vârstă, cu un aer sever, care părea extrem de uşurată că Iris apăruse. Încă trei copii erau aliniaţi pe scaune, aşteptând să fie şi ei luaţi acasă.

– Vrei s-o ştergem de-aici, Olive?

Olive ridică spre ea ochii sticloşi şi privirea ei nu avu câtuşi de puţin darul de a o linişti vreun pic.

– Hai, puştoaico!

Iris îi luă ghiozdanul şi o conduse pe Olive spre uşă.

– Nu poate să se întoarcă până nu trec 24 de ore în care să nu aibă febră! strigă asistenta în urma ei.

– Ai auzit, Olive? 24 de ore fără școală! Ce norocoasă ești!

Olive doar se uită la ea și tuși jalnic. Aoleu!

Bun, era cazul s-o ducă acasă și să o instaleze comod pe canapea. Asta ar fi făcut Iris dacă nu s-ar fi simțit bine. Ar fi vrut să stea în pijama, în fața televizorului, cu o cană de ceai. Copiii beau ceai? Hmm, ar trebui să caute pe Google. Va trebui să caute multe pe Google.

Telefonul lui Archer începu să sune insistent de îndată ce în local începu să se strângă valul de prânz.

– *Chef*, îți sună telefonul.

– Da, îl aud, Cyrus.

– Poate-ar trebui să răspunzi.

Archer oftă și își șterse transpirația de pe frunte cu antebratul.

– Și atunci cine-o să mai pună mâncarea pe farfurie?

Cyrus ridică din umeri.

– Poate e ceva legat de fata ta.

„La naiba!“ De ce nici măcar nu se gândise la asta? Telefonul se opri și începu din nou și acum Archer era convins că ceva foarte grav se întâmplase cu fata lui. Cu fata de a cărei existență uitase preț de câteva momente. Era un om îngrozitor.

Se îndreptă spre zona din spate a biroului, unde își atârnase haina, și înșfăcă telefonul din buzunar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el de îndată ce văzu numărul lui Iris și apăsă butonul ca să răspundă.

– Olive e bolnavă.

Simți sudoarea înghețându-i spatele și groaza îi ateriză ca un bolovan în stomac.

– Cum adică e bolnavă? Cât de bolnavă? E bine?

Cu fiecare întrebare, simțea cum îi sporea neliniștea. Nu știa cum să aibă grijă de un copil bolnav. Abia dacă știa cum să aibă de-a face cu un copil *sănătos*.

– Nu știu. A sunat asistenta și a trebuit să mă duc să o iau de la școală și m-am gândit că o să ne băgăm în pijamale și o să ne odihnim și o să bem niște suc, dar e foarte fierbinte și moleșită, și pe internet scrie că avem nevoie de Tylenol pentru copii, dar nu avem în casă, și nu știu ce să fac, și îmi pare rău, știu că e treaba mea, dar...

– Iris, respiră! Cumva, panica lui Iris îl forță să iasă dintr-a lui. Măcar unul din adulți trebuia să își păstreze calmul, nu? Părea ceva esențial în procesul creșterii unui copil. Sunt sigur că o să fie bine, continuă el. Copiii se îmbolnăvesc tot timpul.

Era adevărat, nu? Copiii erau scârboși și plini de microbi. Era destul de sigur că toată povestea asta era complet normală, deși avea senzația că o alarmă de incendiu i se declanșase în cap.

– Presupun.

Vocea lui Iris era subțire și speriată și un alt val de îngrijorare îl năpădi.

– Vin acasă! Mă opresc la farmacie să iau medicamentul, bine?

– Bine. Mulțumesc! Și-mi pare sincer rău.

– Nu-ți mai cere scuze! E vina mea. Ar fi trebuit să am în casă așa ceva. Vin cât pot de repede, bine?

– Bine.

De îndată ce închise telefonul, se întoarse în bucătărie. Băiatul cel nou, Manny, trecuse deja în locul lui Cyrus la grătar, iar Cyrus aranja farfuriile.

– Nu-ți face griji, *chef!* spuse Jess, bătându-l pe braț înainte să încarce o tavă cu farfurii. Ne ocupăm noi. Tu du-te și ai grijă de Olive!

Era bine de știut că puteau auzi tot ce se vorbea în birou, dar nu avea timp să se gândească la asta acum. Era doar fericit că putea să plece cu siguranța că restaurantul nu avea să se prăbușească fără el. Doar existase ani buni și înainte de venirea lui. Și cât de eliberator era acest gând!

– Vă mulțumesc tuturor! Ne vedem mâine!

Când Archer ajunsese acasă cu sacoșe pline de supă la cutie, Tylenol pentru copii, spray nazal cu apă de mare, acadele cu miere și arome naturale, un termometru pe care se părea că trebuia să îl pui la subrațul copilului și încă unul pentru gură, fiindcă nu avea încredere în temperatura luată la subraț, o nouă carte de colorat Dovleac cu Scorțișoară, în caz că Olive se plictisea, un flacon de Vicks Vaporub și sirop de tuse cu gust de gumă de mestecat, îngrijorarea i se ridicase ca un nod uriaș în piept.

Dar era tată acum și dacă învățase ceva de la părintele lui absolut fantastic era că un tată își

păstrează cumpătul în situațiile de criză.

Deschise ușa încet, în caz că Olive adormise, dar Iris apăru înainte să apuce să treacă pragul.

– Ești aici! spuse ea și tot trupul i se lăsă de ușurare.

Și Archer simți cum îl afectează această ușurare, ideea că totul era bine acum că venise el, că urma să ajute. Olive avea nevoie de el, și Iris avea nevoie de el, și era altfel decât atunci când e nevoie de tine la muncă. Era altceva decât să fii șeful, să conduci corabia cu mână sigură, să te asiguri că totul merge perfect. Aici, aveau nevoie doar *de el*.

– Sunt aici. Cum e Olive?

Iris privi spre canapea, unde fețișoara lui Olive abia dacă se mai vedea dintr-un munte de păături.

– Spune că-i e frig, dar arde toată și internetul e plin de tot felul de opinii ferme despre ce ar trebui făcut.

Aerul jucăuș al lui Iris dispăruse. Ochiul nu îi mai sclipeau, zâmbetul nu îi mai dansa pe buze. Era îngrijorată. Pentru copilul lui. Și îl afectă și asta, dar nu avea timp acum să analizeze în ce fel.

În schimb, îi prinse bărbia și îi ridică fața spre el.

– O să fie în regulă, bine? O să o rezolvăm. Împreună.

– Împreună, repetă Iris, și cuta de pe fruntea ei se netezi puțin.

Și Archer știa că vorbeau despre cum să o facă bine pe Olive, dar se surprinse dorindu-și ca acest *împreună* să se fi referit la mai mult.

Își dresese vocea, dându-și seama că încă avea mâna pe fața lui Iris. Și-o trase și amândoi reveniră la realitate.

– Așa, bun. Să începem cu începutul!

Se duse la canapea și se așeză cu grijă pe margine. Își puse dosul palmei pe fruntea lui Olive. Era alarmant de fierbinte. Nu era de mirare că Iris intrase în panică.

– Hei, Olive, o să-ți iau temperatura, bine?

– Mă dor ochii, spuse ea.

Ridică privirea spre Iris, care venise lângă ei.

– O dor ochii?

Iris ridică din umeri.

– Tot repetă asta. M-am gândit că poate se referă la o durere de cap, în spatele ochilor?

– Te mai doare și altceva, scumpo?

– Parcă mă zgârie gâtul.

– Gâtul? Te ustură în gât?

Olive se uită la el cu ochi sticloși. Dumnezeu, cum să poți ajuta un om care nu poate nici măcar să îți spună ce îl doare?

– Hai să-ți luăm temperatura!

Scoase termometrul de subsuoară și i-l băgă sub braț în timp ce Iris îl spăla pe cel oral. Le încercară pe amândouă și amândouă indicară că Olive avea febră.

– 39,4. E rău, nu-i așa? șuieră Iris, în timp ce priveau ecranul mic, digital.

– Pe Google zice că temperaturile mari sunt mai frecvente la copii decât la adulți, spuse el, uitându-se în telefon. Hai să-i dăm niște Tylenol! Putem să-i mai punem și o compresă rece pe frunte. A băut lichide? întrebă el, în timp

ce Iris se ducea repede în bucătărie ca să ude o cârpă.

– Oarecum. Nu prea vrea nimic.

– Hei, Olive, spuse Archer, așezându-se iar lângă ea. Trebuie să iei niște medicamente ca să te simți mai bine. Și să bei niște suc, da? Reuși să o ridice în șezut atât cât să poată să ia siropul și o gură de suc de portocale. O să te simți mai bine curând, îi spuse el, dându-i laoparte părul de pe față.

Arăta atât de mică și de sfârșită, iar Archer simțea o durere fizică văzând-o așa. Era groaznic. Și se simțea groaznic pentru că nu putea să facă nimic ca să îi treacă. Nu știuse că o mare parte din viața de părinte constă din a te simți neputincios în timp ce îți privești copilul zbătându-se.

– Stai cu mine? îl rugă Olive.

– Da, sigur!

Mută niște perne și Olive i se ghemui în brațe, cu capul pe genunchii lui. Îi masă spatele încet, în cercuri, sperând că reușea măcar să o facă să se simtă mai bine. Sperând că era de ajuns.

Când ridică privirea, Iris se uita fix la el, cu un zâmbet tandru pe chip. Își controlă repede expresia, dar era prea târziu. Archer văzuse cum se uita la el. Nu, nu *la el*, la el și la fiica lui – ca și cum ceea ce ar fi simțit pentru ei ar fi fost ceva mai mult decât îndatorire profesională.

Și Archer se surprinse dorindu-și să fie așa.

CAPITOLUL 23

– Slavă Domnului pentru medicina modernă! spuse Iris, lovindu-și paharul de vin de al lui Archer.

– Într-adevăr!

Iris oftă ușurată, ocupându-și locul obișnuit la insula din bucătărie. Tylenolul avusese efect și îi scăzuse temperatura lui Olive și, după o după-amiază petrecută în fața televizorului, uitându-se la „Prețul corect“, după ce mâncase niște supă de pui și colorase niște dovleci – fiindcă nu găsise ceva mai asemănător cu căpșunile –, era dată cu Vicks, luase încă o doză de medicamente și dormea acum liniștită în patul ei. Lui Iris aproape că nu îi venea să creadă că supraviețuiseră cu toții.

Fusese o bonă absolut îngrozitoare azi și, dacă Archer n-ar fi venit acasă, sincer, nu avea habar ce ar fi făcut. Se părea că avusese dreptate de la bun început. Copiii erau înfricoșători și derutanți și nu ar fi trebuit să își asume sarcina de a avea grijă de unul.

Iar asta era jumătate din motivul pentru care trebuia să își dea demisia.

Cealaltă jumătate era reprezentată de sentimentele la fel de înspăimântătoare și de derutante pe care le simțise când îl privise pe Archer dând laoparte părul de pe fruntea lui Olive și spunându-i că totul avea să fie bine. Era un tată atât de bun, chiar dacă încă nu credea asta. Venise acasă și avusese grijă de fetița lui, deși nici el nu știuse exact ce să facă. Și asta stârnise ceva înăuntrul lui Iris. Ceva înfricoșător. Ceva total diferit de atracția pe care

o simțise pentru Archer din clipa în care sosise aici.

Sentimente tandre și duioase.

Și nu putea avea sentimente tandre și duioase față de un bărbat cu un copil. Un copil de care hotărâse deja că nu putea să aibă grijă.

Era prin urmare o idee proastă și trebuia să plece naibii de acolo cât mai repede.

– Archer...

– Da?

Ridică privirea din paharul de vin. Părea epuizat. Fusese la înălțime azi, dar și el era îngrijorat.

– Eu... ăm...

Poate că era totuși un moment foarte prost ca să își dea demisia. Ar fi fost prea urât să îl abandoneze acum, nu? Ar fi trebuit să se dea peste cap ca să găsească pe altcineva care să aibă grijă de Olive tocmai când fetița era bolnavă.

Poate reușea să își controleze sentimentele duioase încă vreo câteva săptămâni.

– Îmi pare rău că a trebuit să te sun să vii acasă! Am senzația că am dat-o în bară.

– Iris, știu că nu ai multă experiență cu copiii.

– Păi...

Ridică o mână să o oprească.

– Și tot te-am angajat. Și ai fost exact ce-i trebuie lui Olive. E mai fericită. *Vorbește* cu mine, spuse el, râzând ușor. Ai văzut cum mă ținea de mână azi, când a ațipit?

Chipul i se transforma când vorbea despre ea. Nu mai era epuizat. Strălucea pur și simplu.

Și, la naiba, iar sentimentul ăla tandru!

– Am văzut. Te-ai descurcat grozav azi.

– Mulțumesc! Zâmbetul i se adânci. Sincer, m-am adaptat din mers. Dar nu aş fi reuşit fără tine.

Iris pufni.

– Ai vorbit cu tatăl tău, cu medicul pediatru şi ai accesat şi site-ul ăla de specialitate. Cred că te-ai fi descurcat foarte bine şi fără mine.

Ea nu făcuse azi nimic mai mult decât să intre în panică şi să sune numaidecât după ajutor.

– Bine, spuse el, ridicând din umeri. Nu aş fi vrut să fac asta fără tine.

„Oh, la naiba, la naiba, la naiba! Pericol, Iris!“

Zâmbi în ciuda propriei voinţe şi sentimentul duios se adânci.

– M-am săturat de clătite, spuse el. Mă gândeam să fac nişte mâncare adevărată în seara asta.

– Mâncare adevărată sună foarte bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi îl privi gătind, minunându-se cu câtă abilitate i se mişcau degetele. Se lăsă hipnotizată în timp ce Archer tocă nişte usturoi şi pătrunjel proaspăt. Când puse usturoiul în uleiul de măsline din tigaie, arome îmbietoare plutiră în bucătărie.

– Ce faci? îl întrebă, printre sfârâiturile care se auzeau în jur.

– *Aglio e olio*, răspunse el, cu un accent italianesc care îi înmuie picioarele.

Şi *asta* cu siguranţă nu ajuta la nimic.

– Ai de gând să şi traduci sau mă laşi să ghicesc ce înseamnă?

– Paste cu ulei de măsline şi usturoi. E ceva foarte simplu.

– Totul sună mai bine în italiană.

Iris oftă visătoare. Nu avusese niciodată destui bani ca să călătorească, dar avea o listă cu locuri pe care ar fi vrut să le viziteze într-o zi. Italia se număra printre primele cinci.

Archer zâmbi și gropița i se adânci în obraz.

– De acord.

Apa pentru paste începu să fiarbă și Archer aruncă în ea un pumn de spaghetti și presără destul de multă sare.

– Credeam că nu gătești decât mâncare franțuzească.

– Ultimul restaurant la care am lucrat era în Franța. Dar am lucrat în multe locuri. Am petrecut un an în Italia.

– Trebuie să fi fost fantastic!

– A fost. Printre cele mai bune fructe de mare pe care le-am mâncat vreodată.

– Știi, spuse Iris și nota de tachinare îi reveni în voce, pentru că nu părea în stare să se stăpânească, se fac angajări la Pasta Place din Northville. Ținând cont că ai atât de multă experiență cu mâncarea italienească, sunt convinsă că ar fi încântați să te aibă.

Archer se uită la ea de parcă i-ar fi sugerat să mănânce direct din gunoi și nu să lucreze la un lanț de restaurante foarte popular.

– Aia nu e mâncare italiană.

Iris își mușcă limba ca să își stăpânească râsul, dar făcea eforturi să păstreze o expresie serioasă.

– Ești sigur? *Ei* așa cred.

Expresia lui Archer se întunecă.

– Nu știu *ce fel* de mâncare e aia.

Iris chicoti.

– Trebuie totuși să recunoști, oamenii se dau în vânt după grisinele lor.

– Nu trebuie să recunosc nimic.

Luă o cană mai mică și turnă apă de la paste în tigaia în care pusese usturoiul. Iris îl privea cu interes. Intenționase să îl acuze că era un snob, dar totul arăta și mirosea atât de bine, încât i se părea absurd acum să îl mai ia peste picior. Archer scurse spaghettiile și le aruncă și pe ele în tigaie, amestecând pasteile cu ulei și usturoi. Stomacul lui Iris scoase sunete de anticipare.

Archer luă două boluri albe, simple, din bufet și răsuci un cuib perfect de spaghetti în fiecare, peste care presăra apoi pătrunjel proaspăt și parmezan. Iris ar fi vrut să se ghemuiască în cuibul ăla de paste și să locuiască acolo pentru totdeauna.

– Arată atât de bine! aproape că gemu ea.

Afurisit fie bărbatul ăsta care se pricepea atât de bine să gătească paste! Una era să reziste imaginii lui absolut adorabile de tată, dar cu un bol mare de carbohidrați și brânză era cu totul altceva!

– *Buon appetito!*

– Of, frate! Dă-mi odată mâncarea și încetează!

Archer zâmbi mulțumit de sine și îi împinse bolul.

După cum se așteptase, gustul era incredibil. Înnebunitor de bun. Atât de bun, încât Iris, care cu o oră în urmă se hotărâse să își dea demisia, se gândea acum să își declare dragostea eternă pentru acest bărbat și mâncarea lui. Era îngrijorător.

Dar era sătulă și epuizată după o zi foarte solicitantă și mâncarea, vinul și gropița lui Archer o alinaseră, aducând-o într-o stare de mulțumire pe care nu o mai simțise de foarte mult timp. Poate că de pe vremea zilelor petrecute în bucătăria lui Josie, când își privea prietena gătind în timp ce îi vorbea despre căte-n lună și în stele, de la noul iubit al maică-sii până la bicicleta pe care și-o dorea de ziua ei.

Ăsta era motivul pentru care oamenii își doreau un partener? Pentru acest sentiment de la finalul unei zile grele, că supraviețuiseră unei încercări împreună? Trebuia să admită că era plăcut. Le avusese întotdeauna pe mama, pe mătușa și pe verișoara ei. Își găsea prieteni așa cum își găsea noi locuri de muncă. Dar poate cu un partener ar fi fost diferit.

Să stea aici, să râdă și să bea cu Archer. Să se detensioneze după ce avuseseră grijă de un copil bolnav întreaga zi. Era... era ceva ce nu ar fi fost, poate, exclus să își dorească.

Într-o zi.

Nu azi.

Pentru că azi el încă era șeful ei. Și azi nu voia să o rănească pe Olive. Și încă nu era convinsă că și-ar fi dorit răspunderea asta cu normă întreagă.

Astăzi fusese mai speriată decât în ziua în care Bex se răsturnase peste ghidonul bicicletei, când aveau nouă ani, și se izbise cu fața de asfalt. Iris nu fugise nicicând mai repede până acasă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, țipând după mama ei să îi vină în ajutor.

– Azi a fost o zi grea, spuse ea, împingând laoparte castronul gol.

– Da, dar am scos-o la liman.

Erau în pozițiile lor obișnuite, Iris pe scaunul înalt într-o parte a insulei și Archer în picioare, de cealaltă parte, aplecați peste blatul dintre ei. Ca de obicei, brațele lui erau strânse la piept.

Ar fi vrut să fie mai aproape de ea. Nu ar fi trebuit, dar ar fi vrut. Ar fi vrut să se aplece spre ea, cum făcuse ultima oară, când îi luase între buze degetul murdar de aluat. Ar fi vrut să mai facă și alte astfel de gesturi.

Nu trebuia. Dar voia.

– Ar trebui să mă duc la culcare.

– Bine.

Archer o privea, o studia cu ochi întunecați, ca și cum ar fi știut ce își dorea și și-ar fi dorit și el același lucru. Dar nu se clinti. Rămase nemișcat, doar ochii mișcându-i-se în timp ce o urmărea coborând de pe scaun.

– Mulțumesc pentru masă!

– Oricând.

Vocea lui era joasă și adâncă, trimițându-i vibrații prin tot trupul. Era clar că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea ea, dar tot nu se clinti.

Se proteja. O proteja pe Olive.

O aventură de-o noapte cu bona nu l-ar fi ajutat pe nici unul din ei. Și, până la urmă, nu ar fi ajutat-o nici pe Iris.

„Fii puternică, Iris!”

– Noapte bună, Archer!

Mușchiul îi zvâcni pe maxilar.

– Noapte bună, Iris!

Rămase pe loc, dar Iris îi simți privirea fierbinte tot timpul până intră în cameră.

Olive rămase a doua zi acasă, desigur, fiindcă încă era bolnavă. Era evident că încă avea nevoie de odihnă și Iris nu voia să ignore regula celor 24 de ore fără febră și să o enerveze pe asistenta de la școală. Dar îl convinsese pe Archer că el se putea duce la muncă azi și că urma să aibă ea grijă de copilul bolnav.

Acum, că era înarmată cu tot felul de medicamente pentru reducerea febrei și se familiarizase cu felul în care Olive descria simptomele (când o dureau ochii însemna că o durea capul și că începea febra, când o zgâria gâtul însemna că o ustura în gât), se simțea ceva mai încrezătoare decât cu o zi înainte.

Și Archer o asigurase de mai multe ori înainte să plece în acea dimineață, la înfiorătoarea oră cinci, că era la doar un telefon distanță și că Iris putea să îl sune oricând și el avea să vină acasă, indiferent de ce se întâmpla la restaurant.

Trebuia să admită că asta o făcea să se simtă mai bine.

– Cum te simți în dimineața asta?

Olive era ghemuită pe canapea cu narvalul preferat și o cană plină cu suc de portocale. Se părea că, dacă puneai înăuntru un cub de gheață și îi dădeai un pai, reușeai să o convingi să îl bea.

– Mai bine. Pot să mă duc la școală?

Iris se trânti pe canapea, lângă ea.

– Nu. Nu azi.

– De ce?

– Încă ești bolnavă.

– Nu mă simt bolnavă azi.

Olive era albă la față și avea cearcăne.

– Categoric încă ești bolnavă. Îmi pare rău!

Gurița lui Olive se lăsă într-un botic drăgălaș.

– Dar azi se merge la bibliotecă și acum n-o să mai primesc cărți noi.

Iris se uită la vraful de cărți necitite împrăștiate pe măsuta de cafea.

– Ai o tonă de cărți.

– Dar vreau unele noi.

– Dacă te duc așa la școală, o să te trimită imediat înapoi. Astea sunt regulile, puștoaico. Nu vrei să-ți îmbolnăvești toți prietenii, nu?

Olive ridică din umeri, ca și cum nu i-ar prea fi păsat dacă își îmbolnăvea prietenii. Voia cărți noi.

– Uite ce-ți propun, spuse Iris, făcând eforturi să salveze situația. După ce te faci bine, te duc la biblioteca publică și o să poți lua de acolo câte cărți o să vrei.

Olive se luminează la față la această promisiune.

– Chiar?

– Da.

– Pot să iau 150?

150 era numărul preferat al lui Olive în acel moment.

– Poți să cari 150 de cărți?

Olive stătu câteva clipe pe gânduri, apoi declară:

– Probabil.

Iris zâmbi.

– Îmi place încrederea ta. Acum, bea-ți suc!

Și își începură astfel ziua, uitându-se toată dimineața la emisiunile preferate ale lui Olive, până când micuța adormi cu fața în poala lui Iris. Fața îi era caldă, dar nu fierbinte, iar lui Iris asta i se părea încurajator. Dădu laoparte o șuviță de păr negru de pe fața lui Olive. Era udă de transpirație, dar, cumva, lui Iris acest lucru nu i se mai părea la fel de scârbos pe cât i s-ar fi părut altădată. În clipa de față, era doar fericită că Olive se simțea mai bine și că dormea, deși Iris avea acum nevoie să se ducă la toaletă și trebuia să aștepte până se trezea micuța, pentru că nici în ruptul capului nu ar fi trezit-o ea.

Înainte ca Olive să adoarmă, se uitau la emisiunea de gătit care era în clipa de față preferata ei. Iris urmări trei maestri bucătari care inventau preparate nebunești pe baza unor ingrediente-surpriză. Încercă să se concentreze, dar mintea ei aluneca întruna la Archer și la cât de mult îi plăcea să îl urmărească pe el gătind. La felul în care tăieturile lui precise contrastau cu părul ciufulit și cu barba țepoasă. La cum arăta atunci când își făcea griji pentru Olive.

Bun, Iris încă refuza să admită că avea probleme legate de abandonul patern, dar ar fi mințit cu nerușinare dacă nu ar fi recunoscut că o dădea peste cap să îl vadă pe Archer preocupându-se de fiica lui. Era cu siguranță ceva sexy. Era destul de sigură că era un fel de instinct de evoluție, nu? Ca și cum creierul ei de femeie preistorică ar fi spus: „Oh, uite un bărbat care e în stare să aibă grijă de progenitura lui! Sexy!“

Ah! Propria stupiditate aproape o făcu să geamă de frustrare, dar, pentru fetița care dormea în poala ei, se stăpâni. Vorbind însă despre porniri evolutive, drăgălășenia acestei micuțe creaturi era în mod evident concepută să o ademenească.

Iris nu fusese niciodată genul care să se topească după toți bebelușii pe care îi vedea (era destul de sigură că toți arătau la fel) sau care să se ofere să facă pe babysitterul pentru copiii prietenilor ei. Dar fetița aceasta, Olive, în care ajunsese să recunoască o persoană completă, ei bine, ea începea să i se lipească de suflet.

Toată povestea asta era dată peste cap.

Era aici ca să facă o treabă. Acceptase de la bun început pentru că îi păruse rău de Archer și pentru că avea nevoie de un loc rezonabil în care să locuiască. Trebuia să își amintească asta. Archer începea să se descurce din ce în ce mai bine în rolul de tată, așa că nu urma să fie atât de rău când ea avea să plece, nu?

Olive se mișcă în poala ei și un pârâiaș de salivă se prelinse pe piciorul lui Iris. Bun, asta tot scârbos era.

Întoarse capul și, clipind, deschise ochișorii ăia mari care păreau să spună: „Te rog, nu mă mânca, pentru că sunt adorabilă“. Zâmbetul micuț pe care i-l adresa Olive, ca și cum s-ar fi bucurat să o găsească acolo, îi făcu lui Iris inima să se strângă într-un mod ciudat.

– Bună, Iris!

– Bună, puștoaico! Ai dormit bine?

– N-am dormit.

– Bine, scuze, greșeala mea! Dar aveai ochii închiși și sforăiai, așa...

Iris se strădui să imite un sforăit cât mai zgomotos și Olive râse.

– Ba nu!

– Oh, cu siguranță da.

– Iris?

– Da?

– O să fii mămica mea în curând?

Și senzația care îi cuprinsese inima lui Iris deveni și mai ciudată. O combinație bizară de panică și fericire îi străbătu trupul, amețind-o.

– Sunt bona ta, ai uitat?

Olive se ridică în capul oaselor pe canapea, cu fața spre ea.

– Da, dar ești cam ca mămica mea.

Iris se încruntă. Cum să îi explice?

– Am grijă de tine când tatăl tău e la muncă, dar nu sunt mama ta.

– Dar ai putea să fii.

– Mda... păi...

– Pentru că Addison de la școală a spus că tatăl ei s-a căsătorit din nou și acum are două mame și un tată și eu nu mai am nici măcar o mamă și asta nu e drept. Așa că, dacă tu te-ai căsătorit cu noul meu tată, aș avea o mamă și un tată și atunci ar fi drept.

Oh, Doamne!

– Familia nu e o chestiune de număr.

Olive se încruntă.

– Vreau să spun, continuă Iris, că nu e important câte mame sau câți tați ai. Familia e compusă din oameni care te iubesc. Și, cât timp ai așa ceva, ai o familie. Și tu ai un tată și o

bunică, plus bunicii ăia noi, fantastici, care te iubesc atât de mult, și asta e extraordinar.

– Și tu? Și tu ești în familia mea, nu?

Ochii ăia! Iris înghiți nodul care i se formase în mod inexplicabil în gât.

– Eu sunt...

Ce ar fi trebuit să îi spună? „Sunt doar o angajată? Tatăl tău mă plătește ca să am grijă de tine?” Nimic din toate astea nu suna bine. Nici măcar nu mai era sigură că era adevărat. Nu complet. Ținea cu adevărat la omulețul ăsta.

– Sunt. Și eu țin la tine, Olive.

Gurița îmbufnată a lui Olive se ridică o idee la colțuri.

– Dar nu sunt mama ta. Și nu o să mă căsătoresc cu tatăl tău.

Și zâmbetul dispăru.

– Dar poate o s-o faci.

– Nu, Olive. Cu siguranță, nu.

Trebuia să oprească discuția asta acum. Sigur, era atrasă de Archer, foarte atrasă chiar, dar nu avea nici cea mai mică intenție să se mărite cu el, cu nimeni, adevărul fie spus, și toată conversația asta îi trezea prea multe amintiri despre bărbații cu care se întâlnise mama ei și despre care sperase, de fiecare dată, că aveau să rămână în viața lor. *Ea* nu avea să rămână în viața celor doi și Olive trebuia să înțeleagă asta. Nu avea să îi dea speranțe acestui copil, așa cum își făcuse ea speranțe deșarte de atâtea ori.

– Învățătoarea mea spune să nu zici niciodată „niciodată”.

Iris se ciupi de puntea nasului. Nu îi trecuse febra? Fiindcă puștoaica asta trebuia să se

întoarce la școală cât mai urgent.

– Uite ce e, Olive! Știu că ți-e dor de mămică ta, dar nu pot să fiu eu noua ta mamă. Îmi pare rău!

Așa. Să smulgă bandajul.

La naiba! *Lacrimi!*

Să smulgă bandajul?! Copiii urau treaba asta. Doar cu o săptămână în urmă îi trăsese prea repede lui Olive vechiul bandaj și micuța țipase și apoi plânsese până ce Iris o mituise cu o acadea.

– Vino aici!

O luă pe Olive în brațe și începu să scoată niște sunete vag reconfortante în părul ei până când se mai calmară amândouă o idee. Să se mărite cu tatăl ei?! Să devină noua ei mamă?! Aoleu! Lucrurile escaladaseră alarmant și Iris se temea că, dacă se mai uita mult în ochii mari ai lui Olive, risca să cedeze până la urmă.

Și, cu cât o ținea mai mult pe Olive în brațe, cu atât mai mult se gândea că poate nu ar fi fost chiar cel mai rău lucru din lume.

Ceea ce era o nebunie.

Iris nu voia copii. Nu voia nici măcar să fie bună. Nu ar fi trebuit să fie aici, cu un copil transpirat și lipicios în brațe, și totuși, iat-o, transpirată și lipicioasă, fără să își dorească să fie nicăieri altundeva.

Crezuse că Archer era problema, atracția pe care o simțea față de el, sentimentele tandre pe care le simțea atunci când îl surprindea uitându-se la Olive, ca și cum ar fi fost în același timp îngrozit și încântat de ea. Dar dacă problema era puștoaica? Dacă Iris se îndrăgostea de Olive?

Cum avea să mai plece atunci?

Cum avea să le explice acelor ochi mari nu numai că nu urma să fie niciodată mama ei, dar că nici nu urma să rămână acolo ca să aibă grijă de ea în fiecare zi?

Iris făcuse niște greșeli mari. În mod clar, își făcuse prost calculele. Și acum, se împotmolise. La propriu. Olive se înfășurase în jurul ei, ca un urs koala ușor umed.

Iris zâmbi în părul ei.

– Haide! Am cumpărat înghețată pe băț. O să-ți facă bine la gât. Se ridică iute, cu Olive încă agățată de ea. Ce aromă vrei?

– Vreau una albastră.

– Asta nu e o aromă, încercă Iris să îi explice, în timp ce intrau în bucătărie.

– Ba e cea mai bună aromă! îi spuse Olive, în timp ce Iris o așeza pe unul dintre scaunele înalte și scotea o înghețată din congelator.

Râse fără să vrea.

– Bine. Ia o înghețată cu aromă albastră! Gustul îi vine de la extrem de rara plantă de înghețată albastră, care crește în pădurea tropicală.

Olive zâmbi cu gura până la urechi.

– Mulțumesc! O linse cu poftă. Te iubesc, Iris, spuse ea, continuând să își molfăie inocent înghețata. Fără să își dea seama că îi sfâșia sufletul lui Iris cu aceste cuvinte. Și iubesc înghețata albastră, intonă ea, dând fericită din piciorușe sub scaun.

– Mă bucur că-ți place, spuse Iris, înghițind nodul din gât.

Era doar o slujbă. O slujbă ca atâtea altele pe care le avusese și de la care plecase. Și, în cele din urmă, avea să plece și de aici.

Dar nu încă.

CAPITOLUL 24

Nimeni nu era acasă când Archer se întoarce de la muncă miercuri următoare. Olive se simțise mult mai bine și se dusesse iar la școală săptămâna asta și Archer se întrebă unde erau ea și Iris. Uneori, Iris o ducea la librărie sau la piscină, ca să o învețe să înoate, dar, de obicei, îi trimitea lui Archer un mesaj, ca să îi spună unde erau.

Își lăsa lucrurile lângă ușă și intra în bucătărie, când auzi râsul lui Olive, de-acum familiar, venind din curtea din spatele casei. Încă își simțea inima săltându-i de bucurie când o auzea râzând.

Când ieși în grădină, Olive sări în picioare, de pe pătura întinsă pe jos.

– Surpriză! strigă ea, aruncându-i-se în brațe.

– Uau! Ce-i asta? întrebă el.

– Un picnic.

Olive se desprinsese din brațele lui cu aceeași viteză cu care țâșnise în ele și îl conduse spre pătura întinsă în mijlocul peluzei. După o lună de ploaie, soarele catadicsise în sfârșit să își facă apariția și iarba era de un verde intens în lumina după-amiezii. Totul mirosea a proaspăt și a nou.

Cei care închiriaseră casa înaintea lor plantaseră plante perene și curtea era mărginită de flori, mai întâi narcise și acum lalele. Aveau chiar și niște iriși lângă gard.

Iar fata numită Iris, la fel de frumoasă, îl privea zâmbindu-i.

– Bine-ai venit acasă! îl întâmpină ea.

Și chiar așa era. Se simțea acasă când era aici, cu ele două. Ce gând ciudat din partea unui bărbat care, cu nici două luni în urmă, trebuia să se oprească la ușă și să își adune curajul ca să intre în casă.

– Iris a spus că e o zi perfectă pentru picnic, pentru că e prima zi cu adevărat caldă din primăvara asta, și a găsit la piață căpșuni de la noi și am făcut tarte cu căpșuni.

– Uau! exclamă Archer, râzând, încercând să absoarbă toate informațiile pe care le turuia Olive în timp ce dansa în jurul păturii.

– Da. Azi am gătit noi pentru tine, *chef*, zise Iris, făcându-i cu ochiul și slavă Domnului că era Olive acolo, pentru că dorința să o întindă pe pătura aia și să o sărute era foarte puternică azi.

Iris îi zâmbi cu un aer șiret, de parcă ar fi știut.

– Ei bine, arată delicios!

Nu se putu opri când privirea îi alunecă de la prăjiturile de pe pătura de picnic la picioarele lungi ale lui Iris și la curbele ei dulci. O roșeață la fel de delicioasă începuse să i se ridice pe gât. Rareori o vedea pe Iris îmbrăcată în altceva în afară de pijama sau costumul de yoga, compus din colanți și un maiou.

Astăzi însă, în această zi de mai însorită și superbă, Iris purta o rochie bleumarin cu căpșuni și buline albe. I se prindea în niște bretele subțiri pe umeri și își răsucise părul într-un fel de coc în vârful capului, lăsând să i se vadă linia lungă a gâtului. Șuvițele ei aurii și arămii străluceau în lumina soarelui.

Îți venea pur și simplu să o mănânci.

Dar fika lui era acolo și era foarte nerăbdătoare să îi arate ce făcuse, iar Archer era nespus de recunoscător că îi solicita atenția pentru că nu mai avea încredere în sine însuși că putea lua hotărâri corecte și responsabile în preajma lui Iris Fraser. Probabil nu putuse niciodată.

– O să-mi spui și cum le-ai făcut? întrebă el, luând una din farfuriile cu tarte cu căpșuni.

Era o farfurie albă, foarte delicată, acoperită cu floricele albastre, și Archer se întrebă de unde apăruse.

– Iris mi-a zis să nu-ți spun.

– Oh, serios? Și de ce?

Iris își dădu ochii peste cap.

– Pentru că o să-ți aduci aminte că ești maestru bucătar și o să râzi de eforturile noastre.

– N-aș face așa ceva! Iar tartele astea arată delicios!

Erau multe feluri de a face tarte cu căpșuni, dar Iris și Olive merseseră pe varianta tradițională din New England – biscuiți dulci peste care puseseră frișcă și căpșuni. Tăie cu furculița și obținu o îmbucătură perfectă, cu proporții egale de biscuit, fructe și cremă.

Făcu ochii mari, pentru un efect dramatic.

– Liv, sunt senzaționale!

Începuse să îi scurteze numele și îi plăcea așa – îi crea senzația că deveneau o adevărată familie.

Fiica lui se lumineă pur și simplu.

– Chiar?

– Oh, da! Ai făcut o treabă foarte bună.

– Păi, m-a ajutat și Iris să le bag și să le scot din cuptor.

– Doar mi-am făcut datoria de ajutor de bucătar, spuse Iris, zâmbind larg.

– Și chiar n-o să-mi spui secretul tău? întrebă el.

Olive se uită la Iris și Iris ridică din umeri.

– Presupun că poți să-i spui. Știe deja o multime de rețete secrete.

Archer râse înfundat.

– Mulțumesc că ți s-a făcut milă de mine!

Olive se aplecă spre el.

– Am folosit un premix pentru biscuiți și frișcă din spray.

Archer se aplecă și el spre ea și îi șopti la rândul lui:

– Știi ceva? Sunt mai bune decât tartele mele.

– Chiar?

– Chiar. Îi dădu un pupic pe năsuc. Felicitări, *chef!*

Nu credea că era posibil ca zâmbetul lui Olive să se facă și mai mare, dar cumva se întâmplă. Și, când se uită la Iris, zâmbea și ea. Cu zâmbetul ăla duios pe care nu îl avea decât atunci când credea că nu o vedea el. Zâmbetul lui preferat. Care nu era jucăuș sau pus pe șotii.

Cel despre care el credea, *spera*, că îi trăda adevăratele sentimente.

Iris întoarse capul.

– Uau, Olive! Acum, mor să gust și eu.

La acest semnal, tăbărâra cu toții asupra tartelor și le dădură pe gât cu limonadă roz, băută din ceșcuțe de ceai delicate. Archer îi complimentă rochița lui Olive și întreaga idee cu picnicul și Olive îi povesti cum își petrecuse ziua, cu Iris amestecându-se ca să ofere detaliile necesare, și soarele încălzea pământul sub ei, și florile străluceau, și păsările ciripeau, și Archer simți din nou cum viața lui se dă peste cap.

Pentru că *îi plăcea*.

Îi plăcea să vină devreme acasă. Îi plăcea să stea de vorbă cu Olive. Îi plăcea să stea la picnic, la soare. Îi plăcea mult mai mult decât să se spetească muncind, ținând în permanență spre un țel de carieră aproape imposibil de obținut. Ziua asta, viața asta... părea un cu totul alt fel de realizare. Pentru care nu era nevoie decât de prezența, nu și de perfecțiunea lui.

Și îi plăcea *foarte mult* să o aibă pe Iris așezată lângă el. Îi plăcea felul în care, atunci când soarele începu să apună și se făcu mai răcoare, trupul ei se aplecă în mod inconștient spre al lui. Ar fi vrut să o tragă mai aproape, să o cuprindă în brațele lui. Ar fi vrut să o culce împreună pe Olive și să își povestească apoi ce făcuseră de-a lungul zilei.

Bărbatul care cu puțin timp în urmă nu se gândea decât la obiectivele lui. Care fusese obsedat de ideea de a fi cel mai bun. De perfecțiune. De *el însuși*. Acest bărbat nu își mai

dorea acum decât o după-amiază însorită și un picnic împreună cu fetele lui preferate.

Ce surpriză!

– Bun, foarte bine. Acum, o să exersăm cum să-ți bagi capul în apă, spuse Iris, arătând spre piscină.

Archer plecase mai devreme de la muncă și venise la club ca să vadă o parte din lecția de înot a lui Olive. Totuși, fetele nu îl observaseră încă. Iris și Olive erau singure în piscină și vocea ei răsuna cu ecou în spațiul larg.

Olive se uită la Iris de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Nu vreau!

– Crede-mă, e important.

– Ba nu e! Pot să înot cu fața în sus. Așa, vezi?

Olive înotă ca un cățeluș prin zona cu apă mică, ținându-și fața micuță deasupra apei, și Archer trebui să își muște buza ca să nu râdă.

– Da, e foarte bine. Dar dacă o să vrei să sari?

– O să mă prinzi tu.

Încrederea oarbă pe care Olive o avea în Iris îi înmuie inima.

– Și dacă o să vrei să sari singură?

Olive clătină din cap.

– Nu vreau.

– Cred că ar trebui măcar să încerci...

Cuvintele lui Iris se pierdură în clipa în care ridică privirea și îl zări pe Archer lângă ușă.

– Hei! zise el, ridicând brațul și făcându-i timid cu mâna. Sper că e-n regulă că am venit. Am plecat ceva mai devreme ca să pot să văd o parte din lecția lui Olive.

Plecaser mai devreme de la muncă. Era o afirmație monumentală pentru el și, judecând după expresia de pe chipul lui Iris, și ea era de aceeași părere. Dar totul păruse să se așeze la locul lui în ultimele săptămâni. Era total implicat cu Olive. Așa era bine și acum o știa. Voia să fie tată. Voia viața asta.

– Sigur că e-n regulă, spuse Iris, continuând să îl studieze cu o expresie ușor surprinsă.

Olive veni la scări ca să îl întâmpine.

– Hei, Liv!

Olive îi îmbrățișă picioarele, făcându-i flească pantalonii cu trupușorul ei ud.

– Ai venit să mă vezi cum înot? întrebă ea, privindu-l cu atâta adorație, încât Archer fu convins că Iris avea dreptate când spunea că se înmuia tot când se uita la copilul lui – era în clipa asta o baltă umană.

– Da, arată-mi ce ai învățat! spuse el, desprinzând-o de genunchii lui.

– Bine, dar trebuie să mă prindă Iris, spuse ea, venind la marginea piscinei și aranjându-și degetele de la picioare pe linie.

Iris se apropie și partea de sus a corpului îi ieși din apă și Archer se temu că o să fie nevoit să se scuze de urgență. Era superbă. Firește că era. Întotdeauna era. Dar acum era în costum de baie și trupul lui ignora complet faptul că nu ar fi trebuit să observe asta acum.

Privirea îi alunecă pe brațele ei goale, pe curbura sânelor în costumul acela, care devenise al naibii de sexy doar pentru că îl purta ea. Rămase cu privirea pierdută asupra ei până când Iris își dresă vocea și atenția i se reîntoarse

la Olive. Da. Nu erau nici momentul, nici locul potrivite pentru așa ceva. Încercă să își aranjeze discret pantalonii, dar Iris îl văzuse și avea un zâmbet zeflemitor pe buze.

Clătină din cap și se întoarse spre Olive.

– Hai, Olive! 1... 2... 3...

Fetița se lansă în aer și Iris o prinse, având grijă să nu îi lase capul să ajungă sub apă. Archer simți cum i se taie respirația când ateriză în piscină, dar și el avea încredere în Iris. Deplină. Știa că Olive era în siguranță cu ea.

– Ai văzut? strigă ea, întorcându-se la scări în stilul cățel.

– Am văzut. Ești grozavă!

– O să mai sar o dată.

Sări iar și iar și Iris o prinse de fiecare dată, iar Archer aclamă, având sentimentul că poate Olive avea să fie bine, că poate reușise până la urmă să îi repare inimioara.

– Hei, Liv! Cred că ești pregătită să bagi capul sub apă, spuse el, ghemuindu-se la marginea piscinei.

Olive își încreți năsucul.

– Nu prea cred.

– Poți s-o faci, îi spuse Iris. Și eu sunt aici. O să te scot imediat dacă o să fie nevoie.

– Și eu o să vă scot pe amândouă dacă o să aveți nevoie, spuse și Archer, surprinzând zâmbetul pe care Iris încerca să îl ascundă.

Olive se uită de la unul la celălalt și Archer putu simți schimbarea, momentul în care fetița își dădu seama că putea avea încredere în ei.

– Bine, spuse ea încet. Dar trebuie să stai chiar acolo.

Arătă spre marginea piscinei.

– Nu o să mă mișc nici dacă o să faci un *pleosc* uriaș și o să mă uzi learcă, o asigură Archer.

– O, ce idee bună! spuse Iris. Să vedem dacă putem să-l stropim pe tatăl tău.

Chipul lui Olive se luminează la gândul acestei idei șugubețe.

Uitând de numărătoare, se lansă în apă înainte ca Archer să apuce să se dea înapoi și îl udă flească.

Ieși din apă cu un zâmbet triumfător pe față.

– Te-am udat?

Archer își scutură apa din păr.

– Cu siguranță.

– Ura! O să mai sar o dată.

– Minunat! mormăi Archer, dar o surprinse pe Iris și zâmbetul uriaș de pe fața ei, identic cu cel al lui Olive, făcu dintr-odată ca totul să merite să se ude flească.

După ce terminară lecția, fetele se schimbă în haine uscate și se întâlniră cu Archer la recepția clubului.

– Mă bucur foarte mult că am venit, spuse el, împungându-i umărul lui Iris în timp ce se îndreptau spre mașină. Ești o profesoară fantastică.

– Ei bine, tu ai oferit motivația, replică ea, râzând.

– Vii și data viitoare, tati? întrebă Olive, luându-i mâna în timp ce ieșeau în parcare.

„Tati.“

Îl ținea de mână.

Voia să vină la lecția următoare.

Cum ar fi putut să o refuze?

Ca să nu mai vorbim că ar fi fost un prost dacă ar fi ratat ocazia să o vadă din nou pe Iris în costum de baie.

CAPITOLUL 25

– Ce avem în meniul de clătite în seara asta, *chef*? întrebă Iris, venind în bucătărie după ce o băgase pe Olive în pat și îi citise vreo câteva povești suplimentare și prinsese, după care eliberase, un păianjen care locuia în colțul dormitorului ei și îi adusese fetei apă.

Era o rutină întreagă. Uneori insista să o facă Iris, uneori îl voia pe Archer și alteori îi plăcea să fie amândoi, într-un fel care era inconfortabil de domestic pentru Iris. Începuseră procedura de mers la culcare cu mai bine de o oră în urmă și Iris nu era decât pe jumătate convinsă că Olive avea să rămână la locul ei.

Archer era în poziția lui obișnuită din spatele insulei din bucătărie și în ținuta lui obișnuită de după serviciu – un tricou mulat și o pereche de pantaloni gri –, care o înnebunea pur și simplu pe Iris, dar, în loc să gătească, citea notițele pe care și le luase cu două săptămâni în urmă, la întrunirea orășenească.

– Încerc să mă hotărăsc ce să mai încerc. Se încruntă. Deși jumătate din ideile astea sunt doar chestii noi pe care oamenii vor să le vadă în meniu. Ridică privirea spre ea când se cocoță pe scaun. Spune-mi cinstit, orașul ăsta își bate

joc de mine? Măcar există o rețetă originală pentru clătitele alea sau totul e doar o glumă proastă, cu intenția de a scăpa de mine?

Iris ridică din umeri.

– E greu de spus cu ei. Probabil câte puțin din amândouă.

Încruntarea se adânci.

– Nu mă înțelege greșit! continuă Iris. Cu siguranță există pe undeva o rețetă a mult iubitelor clătite, dar probabil și partea în care își bat puținel joc de tine e la fel de adevărată, adăugă ea, cu un zâmbet.

– Minunat! mârâi el.

– Ești morocănos în seara asta.

Se întrebă dacă tensiunea sexuală care se aduna în ea era motivul stării lui proaste de spirit. Judecând după felul în care se uita la ea, era posibil să aibă dreptate. Ochii îi erau întunecați și obrajii i se îmbujoraseră o idee. Privirea îi tot aluneca spre umărul ei, de pe care tricoul mult prea larg cădea întruna.

Își amintea ce spusese despre asta. Despre cum ar fi vrut să își treacă dinții peste pielea de acolo. Și, Doamne, cât ar fi vrut să o facă!

Realist vorbind, dacă l-ar fi întâlnit pe Archer în alte circumstanțe, era sigură că s-ar fi culcat cu el și ar fi mers de mult mai departe. Își sfidau propria natură evitând inevitabilul în tot acest timp și, sincer, nu era sigură că mai putea rezista mult.

Poate că exagerase în mintea ei toată povestea. Nu era obligatoriu să devină un cuplu oficial și să facă paradă cu relația lor în fața întregului oraș și a avocatului care hotăra custodia. Ce se

întâmpla în bucătăria asta rămânea în bucătăria asta.

Nimeni nu trebuia să știe.

Mai ales nu Olive.

Nu însemna neapărat că era ceva serios dacă se prostea puțin cu Archer.

Sări de pe scaun și veni de cealaltă parte a insulei, lângă el, ceea ce, desigur, era o idee foarte proastă, dar Iris nu mai gândea limpede. De fapt, nu mai gândea deloc. Tot ce voia era să fie mai aproape de el.

– O să fiu ajutorul tău, spuse ea, cu un zâmbet încărcat de subînțelesuri. Învăță-mă ce să fac!

O privi adânc, ca și cum ar fi fost pe deplin conștient de tot ce făcea și la fel de conștient că era o idee proastă. Dar nu o refuză.

– Vrei să te învăț să faci clătite? întrebă el.

Îi simțea trupul lângă al ei, cald și solid. Întotdeauna făcea duș când se întorcea de la muncă și mirosea a săpun și a detergentul de rufe pe care îl folosea pentru tricourile alea atât de moi. Probabil ea avea să îl păstreze pe cel în care dormise când se îmbătaseră.

– Da, *chef*, spuse ea și ochii îi scânteiau de încântare.

– Bine, Iris. O să te învăț.

Nici unul din ei nu se mișcă. Stăteau față în față, așteptând să vadă cine avea să cedeze primul. Nici unul nu era beat în seara asta. Orice s-ar fi întâmplat acum s-ar fi întâmplat pentru că alegeau amândoi să se întâmple.

Archer întinse mâna și îi dădu o șuviță de păr după ureche, atingându-i obrazul cu

încheieturile degetelor, și Iris clipi și închise ochii.

„Slavă Domnului!”

– Părul ăsta mă scoate din minți.

– Pentru că este o încălcare a codului sanitar să nu-l țin prins când gătesc? întrebă ea, deschizând ochii și găsindu-l pe Archer privind-o cu o expresie flămândă.

Clătină din cap.

– Nu, Iris. Nu de-asta.

– Atunci, de ce?

Vocea îi era abia o suflare.

Archer clătină iar din cap, ca și cum nu avea de gând să răspundă, dar închise ochii și spuse:

– Pentru că vreau să-l văd întins pe perna mea. Vreau să-l strâng în pumn. Dumnezeu, Iris! Te doresc atât de mult, că nu știu ce să mai fac.

Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și își lipi trupul de-al lui. Archer scoase un geamăt încet.

– Nu te mai împotrivi! șopti ea.

Ochii lui erau încă închiși. Mușchiul din maxilar îi zvâcni. Iris își ținu respirația.

Apoi mâinile lui erau pe talia ei, degetele lui îi intrau în carne și o ridica pe blatul insulei de bucătărie. Icnetul ei de surprindere fu înghițit de gura lui, lacomă și fierbinte peste a ei. O sărută așa cum făcea totul în bucătărie – cu pasiune și dăruire totală.

Adânci sărutul, își lăsă limba să alunece pe lângă a ei, degetele să îi pătrundă în păr.

Și Iris nu putea decât să se țină de el. Își înfășură picioarele pe după talia lui, trăgându-l

mai aproape în timp ce cu mâinile îi trasa mușchii de pe spate.

„Tricoul ăsta trebuie să dispară.“

Prinse tivul și îi trase tricoul în sus, întrerupând sărutul doar atât cât să i-l scoată peste cap și să îl arunce cât colo. Își trecu mâinile peste mușchii și părul moale care se combinau atât de minunat ca să îl creeze pe Archer. Doamne, cât era de sexy! Ce făceau acum era sexy. Iris se topea. Sau ardea. Era posibil să ai orgasm doar sărutându-te? Poate că da, dacă te săruta Archer Baer. Pentru că Iris nu mai fusese niciodată sărutată așa, ca și cum ar fi fost ultima masă a lui Archer. Sau prima, după ani în care se înfometase.

Senzația era mistuitoare, urgentă și insistentă. Nu era doar un sărut. Era un asalt, o eliberare a tensiunii care se adunase de săptămâni între ei.

– Iris, gemu el, retragându-se și lipindu-și fruntea de a ei.

– Nu o spune!

– E o idee proastă.

Era o idee proastă. Iris știa că era o idee proastă, doar că, în clipa asta, îi era greu să își amintească *de ce* era o idee proastă.

Pentru că era șeful ei? Asta îl făcea cu atât mai sexy.

Din cauza lui Olive? Câtă vreme ea nu afla, câtă vreme Iris nu făcea promisiuni pe care să nu le poată ține, totul avea să fie bine. Iris putea să îl sărute pe Archer noaptea și să aibă grijă de Olive ziua. Nici o problemă. Nu era nevoie ca lucrurile să se complice. Puteau să rămână așa –

doi oameni care se sărutau ca și cum viața lor ar fi depins de asta.

Din cauza acelei părți mai tandre a inimii ei, care se înduioșa ori de câte ori îi vedea pe Olive și pe Archer împreună? Asta era ușor de ignorat.

Mai ales acum, când degetele lui Archer erau încă în părul ei și trupul lui pe jumătate gol era lipit de al ei. Da, cu siguranță putea să își ignore inima tandră.

Îl sărută iar, mușcându-l ușor de buza de jos.

– Știu, dar să nu ne oprim totuși.

Râsul lui îi gădilă fața.

– Ce se întâmplă când treaba asta nu merge?

– Când nu merge asta? Partea asta în care ne sărutăm? Fiindcă mie mi se pare că merge foarte bine.

Archer se trase ceva mai mult, examinându-i fața.

– Doar ne sărutăm?

Iris zâmbi.

– Ne sărutăm puțin, așa, ca între prieteni. Nu-i mare lucru.

Cătuși de puțin. Era doar un moment în care erau nevoiți să se sărute, ca să nu explodeze, și puteau să îl gestioneze ca niște adulți. Nu trebuia să fie nimic altceva.

– Nu-i mare lucru, repetă Archer, în timp ce îl trăgea înapoi spre ea.

– Exact.

Zâmbi peste gura lui și Archer își lăsă mâna să alunece pe fundul ei, trăgând-o mai aproape până ajunse cuibărit între picioarele ei. Ignoră nota ușor dezamăgită din vocea lui, expresia de pe chipul lui care spunea că poate el nu voia să

fie doar niște sărutări între prieteni. Puse toate astea în aceeași cutiuță în care își băgase sentimentele tandre și o ascunse undeva în spatele splinei, unde să nu se mai gândească niciodată la ea.

Probabil și Archer făcuse la fel, pentru că o săruta iar, temeinic și cu entuziasm, trecându-și mâinile peste trupul ei.

– La naiba, Iris! murmură el, peste buzele ei. Ești atât de... totul e... Începea câte o propoziție doar ca să o întrerupă cu un sărut, fără să își termine ideile, dar arătându-i destul de clar ce gândea. Mă lași să te ating?

Mâna lui era acum interiorul coapsei ei, atât de aproape de marginea pantalonilor ei scurți, încât Iris simțea că avea să explodeze dacă nu o atingea.

– Da, *chef*, toarse ea peste urechea lui și zâmbi când îi auzi geamătul cu care îi răspunse.

– Trebuie să încetezi să mai faci asta! Sau o să mă fac de râs.

Râsul lui Iris fu întrerupt de senzația degetelor lui Archer strecurându-i-se pe sub lenjerie. Nu pierdu timpul. Îi găsi clitorisul și îl apăsă cu degetul mare și Iris își pierdu cunoștința preț de o clipă.

– La naiba, Archer! șopti ea și fu rândul lui să zâmbească superior.

– Așa?

– Da, așa și... Vocea i se stinse. Și mai mult și...

Își mișcă ușor coapsele dintr-o parte în alta și Archer se prinse numaidecât și își mișcă degetul dintr-o parte în alta, apăsând și mai tare și, pe

toți dracii, ce bine era! Bărbatul ăsta știa ce făcea.

Geamătul lui Iris era mult prea puternic ținând cont că erau în mijlocul bucătăriei și că exista un copil care – se ruga la toți sfinții – încă dormea în camera de alături. Oh, Doamne, era o idee foarte proastă, dar simțea plăcerea inundându-i tot trupul și nu se mai putea opri acum.

Archer îi acoperi gura cu a lui, înghițindu-i gemetele și oftaturile, continuând să o atingă, mai tare și mai repede, până când Iris nu mai putu să respire, sau să gândească, sau să îi pese că era cu siguranță o idee îngrozitoare.

– Dă-ți drumul, Iris! șuieră el cu fruntea lipită de a ei și Iris scânci și plăcerea crescuseră în ea atât de brusc, încât, dacă Archer nu ar fi sărutat-o iar, ar fi țipat suficient de tare cât să trezească vecinii.

– Știam eu, spuse ea, trăgându-se de lângă el, gâfâind și tremurând.

– Ce știai? întrebă Archer, continuând să o mângâie, încet acum, leneș, și Iris tremură sub atingerea lui.

– Știam că mâinile astea sunt capabile de tot felul de lucruri.

Archer zâmbi și mai larg și își apăsă iar degetul și trimise un al doilea val de plăcere prin trupul lui Iris, care își astupă gura cu mâna ca să nu țipe în timp ce picioarele îi tremurau.

Când Archer își retrase mâna și își linse degetele, gemând aproape la fel de tare ca ea, Iris aproape că se topi și alunecă de pe insulă.

– A fost o idee proastă, spuse el, uitându-se la ea.

Iris știa că era adevărat, dar tot nu îi plăcea să o audă, nu în starea în care se afla.

– Chiar?

– Da!

Vocea lui era sugrumată.

– Acum, că te-am gustat, vreau mai mult.

Căldura îi inundă trupul lui Iris.

– Oh.

Archer scutură din cap și făcu un pas în spate și Iris simți pe dată lipsa căldurii lui.

– A fost totuși prea riscant, spuse el. Olive ar fi putut ieși oricând din cameră.

– E ca în adolescență, dar invers.

Archer părea nedumerit.

– Adolescenții se tem să nu îi prindă părinții sărutându-se pe canapea, dar noi ne temem să nu ne prindă copilul tău.

Și probabil i-ar fi fost mult mai greu să îi explice cum *n-o să ne căsătorim niciodată* dacă Olive o prindea sărutându-l pe tatăl ei în bucătărie.

– Da. Archer pufni într-un fel de râset îndurerat. Și nu cred că-mi permit să-i dublez sesiunile de terapie dacă ne prinde.

– Da, spuse Iris, sărind jos de blat pe picioare nesigure.

Archer o prinse cu o mână de cot.

– Iartă-mă, ar fi trebuit...

– Nu-ți cere scuze!

Cuvintele lui erau severe, categorice.

– Dar tu?

Iris arată spre partea din față a pantalonilor lui de trening, care erau acum și mai indecenți decât de obicei din cauza erecției proeminente de sub ei. Foarte proeminente. „Nu te mai uita, Iris!”

Archer îi răspunse cu un rânjet.

– O să am la ce să mă gândesc la duș.

Iris făcu ochii mari.

– Noapte bună, Iris! spuse el, plasând încă un sărut arzător pe buze, înainte să se răsucească pe călcâie și să se îndrepte spre coridor.

Când intră în baie și nu în dormitorul lui, Iris trebui să se sprijine de insulă. Simțea că i se înmuiaseră picioarele.

Cumva, orgasmul intens pe care îl avusese pe blatul de bucătărie nu era suficient și acum, când se gândea la Archer la duș gândindu-se la ea...

Era prea mult.

Du-te la culcare, Iris!

Și să vedem cum o să mai dormi.

CAPITOLUL 26

– E totul bine, *chef*?

Întrebarea lui Cyrus îl trezi pe Archer din visare. O visare foarte nepotrivită pentru locul de muncă.

Își drese vocea.

– Da, bine.

Cyrus zâmbi ironic.

– Serios? Pentru că ai acoperit farfuria aia de clătite cu sos de salată.

Archer se uită la dezastrul din fața lui.

– La naiba!

Aruncă tot ce era în farfurie la gunoi.

– Îmi aduci altele, te rog?

– Da, *chef!* răspunse Cyrus, râzând înfundat. La ce-ți stă mintea?

Nu la ce, la *cine*. Trecuseră două zile de la cele petrecute în bucătărie și, de atunci, Archer se gândise întruna la Iris. La gura ei, la căldura ei, la sunetele pe care le scosese. Dumnezeu, gemetele alea mici se învârtteau prin cap. Ca muzica dintr-un film. Abia dacă mai vorbise cu ea de atunci, ținând-o pe Olive ca pe un tampon între ei în timpul zilei și renunțând la clătitele din timpul nopții de teamă să nu apară lângă el. Nu știa ce ar fi făcut dacă s-ar fi întâmplat asta.

O dorea pe Iris în prea multe feluri acum.

– La nimic, mormăi el – cu siguranță nu avea să îi explice toate astea ajutorului de bucătar!

– Ah, făcu Cyrus, încuviințând din cap cu subînțeles în timp ce turna iar aluat de clătite pe plită. E o femeie.

– Nu e... Nu-i asta.

Bărbatul mai în vârstă râse înfundat.

– Bine, sigur. Ai stricat trei farfurii în dimineața asta pentru că te gândești la vremea de afară.

– Tu fă clătitele alea, *chef!*

Cyrus clătină din cap și râse iar.

– Sigur, *chef.*

– Hei, *chef!* Primarul e la masa numărul trei. Vrea să vorbească cu tine, spuse Jess, intrând

prin ușile duble din bucătărie.

– Mai încet! lătră Archer, trecând pe lângă ea. Cyrus, clătitele! strigă, în timp ce ieșea din bucătărie, știind că își descărca nervii pe subalterni, dar nefiind în stare să se oprească.

Și acum primarul voia să discute cu el. Dacă îi mai spunea ceva legat de ultima lui încercare de a reproduce clătitele sacre, era sigur că avea să explodeze.

O *dorea* pe Iris. Foarte mult. Și în mult mai multe feluri decât ar fi trebuit. Și nu știa ce să facă în legătură cu asta, iar frustrarea îi scotea la înaintare impulsurile de mârlan.

Primarul Kelly îl întâmpină cu un zâmbet.

– Salut, Archer! spuse Hazel de pe cealaltă parte a mesei. Cum se mai simte Olive?

– Bună, Hazel! Mult mai bine, mulțumesc!

– Ne plac noile clătite, Archie, spuse primarul și Archer aproape că nu se supără că îi scurta numele, dat fiind că prescurtarea însoțea un compliment.

– Minunat!

– Și lista cu produsele speciale a fost o idee grozavă.

Archer aruncă o privire spre lista pe care trecuse: „Clătitele cu afine ale lui Noah” ca specialitate a zilei. O făcuse dintr-o toană, amintindu-și că Noah fusese cel care ceruse clătitele cu afine la întâlnirea orășenească.

– Mă bucur că vă place, domnule.

Primarul flutură dintr-o mână, în semn că nu era nevoie de atâta politețe.

– Spune-mi Pete! În orice caz, sunt sigur că orașul va fi încântat de ideea asta cea nouă.

Groaza începu să se strecoare în sufletul lui Archer. Ideea cea nouă?

– Oamenii vor fi încântați să își vadă numele pe tăbliță și să încerce clătitele cele noi.

Asta era noua lui idee? Să încerce sugestiile tuturor și să denumească modelul de clătite după fiecare în parte...

Nu era chiar cea mai proastă idee, de fapt. Și poate avea să scape de toată lumea care îl bătea la cap să găsească rețeta originală.

– Știi, continuă Pete, am visat că localul ăsta era, de fapt, o clătitărie.

– Ai visat despre localul ăsta?

Hazel pufni în râs.

– Tata visează tot felul de chestii.

Pete ridică din umeri.

– Și, de cele mai multe ori, ce visez eu se întâmplă.

Archer se uită de la tată la fiică, încercând să se prindă dacă vorbeau serios sau glumeau. Îi era imposibil să își dea seama, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap.

– O să țin minte.

Pete zâmbi.

– Minunat! Și cum mai merg lucrurile cu Iris?

Căldura îi inundă fața lui Archer. Primarul aflate cumva ce făcuseră el și bona pe blatul insulei din bucătărie?

– Este o bonă potrivită pentru Olive? continuă Pete, când Archer rămase privind-l ca un idiot.

– Oh... ăm... da. Da. E o bonă nemaipomenită.

– Mă bucur să aud. Și mă bucur foarte mult că începi să te adaptezi aici, în Dream Harbor.

Archer încuviință din cap prostit. Se adapta. Aici. În Dream Harbor. Asta făcea, firește. Se adapta și voia ca Iris să se adapteze cu el.

– Da.

Își dresese din nou vocea și Hazel îi zâmbi ca și cum ar fi știut tot ce îi trecea prin minte, ceea ce era alarmant.

– Ar trebui să mă întorc în bucătărie.

– Desigur. Ai mulți oameni de hrănit.

– Ne vedem mai târziu!

– La revedere, Archer! strigă Hazel după el.

Archer se răsuci pe călcâie și își făcu loc prin localul aglomerat înapoi spre bucătărie.

Trebuia să facă ceva în legătură cu Iris – și asta cât mai repede. Nici măcar nu se mai recunoștea. Era atât de dat peste cap de o femeie, încât ajunsese să strice comenzile, să viseze cu ochii deschiși la lucruri pe care nu și le dorise niciodată în viață.

Ce nu știa însă era dacă ar fi trebuit să o alunge sau să o apropie.

Iris ținea un curs de aerobică acvatică și era destul de sigură că executa corect mișcările, și că striga suficient de tare instrucțiunile, și că reușea să păcălească pe toată lumea că nu se gândea la mâinile și la buzele lui Archer și la ce putea face el cu buzele și cu mâinile alea și...

– Iris?

Numele ei răsună cu ecou în sală. Se terminase muzica.

Clipi și văzu un grup de șase doamne în vârstă uitându-se fix la ea. Da, bine... Poate că nu se descurca totuși chiar atât de bine pe cât credea.

– Îmi pare rău, doamnelor! Hmm, haideți să ne relaxăm!

– S-o crezi tu! sări Marissa. La ce visezi cu ochii deschiși, Iris?

Ooo! Doamnele mirosiseră o melodramă. Și doamnele adorau melodramele. Și, de-a lungul anilor, Iris își formase prostul obicei de a da totul pe gură în fața elevelor ei. Dar de data asta nu mai era vorba despre o simplă aventură. De data asta, melodrama era despre Archer.

Și, dintr-un milion de motive îngrijorătoare, i se părea diferit.

– La nimic, sincer.

Iris își scufundă umerii și își ridică picioarele afară din apă, folosindu-se de mâini ca să plutească.

– Mmhmm, sigur, spuse Carol, venind înot spre ea. Și de-asta ai încetat să ne mai spui ce să facem acum zece minute și ne-am învârtit ca niște pești prin apă până s-a oprit muzica.

Iris simți cum i se înroșesc obraji.

– Bun, uitați care-i treaba, începu Iris, iar doamnele se strânseră în jurul ei. Ați întâlnit vreodată pe cineva care să vă facă să reconsiderați în mod serios tot ce ați crezut vreodată că vreți de la viață?

Doamnele făcură ochii mari. Janet fluieră.

– Vai, e-ndrăgostită rău!

– Ba nu. Nu sunt îndrăgostită rău.

Estelle ridică din sprâncene.

– Iris?

– Bine, poate că m-am îndrăgostit puțin. Dar uitați care-i chestia, bărbatul ăsta mă face să... să

vreau lucruri pe care n-am crezut c-o să le vreau vreodată. Și acum nu știu ce să mai cred.

– Cam ce fel de lucruri? Să fii legată sau ceva de genul ăsta? întrebă Marissa.

Iris o stropi cu apă.

– Nu! Nu, nu chestii legate de sex. Legate de viața adevărată. Voi mă cunoașteți, doamnelor. Știți că nu am obiceiul să păstrez prea mult timp un bărbat.

– Dar vrei să-l păstrezi pe ăsta? întrebă Janet.

– Nu știu. E complicat. Mai sunt și alți factori...

Dacă le-ar fi spus totul, cum era faptul că bărbatul în cauză avea un copil, s-ar fi prins imediat despre cine vorbea (deși poate că se prinseseră deja, dar încă nu era pregătită să o recunoască).

– Probabil că trebuie doar să facem sex, după care nu o să mă mai simt atât de ciudat.

– Nu ați făcut sex încă?

Șocul de pe chipul Marissei ilustra perfect cum mergeau cele mai multe dintre relațiile lui Iris. Erau intense, dar trecătoare.

– Să spunem doar că știe să-și folosească mâinile.

Cu aceste cuvinte, însoțite de un rânjet până la urechi, Iris se scufundă sub apă, urmărită de râsetele și strigătele femeilor.

Poate că avea dreptate. Poate că trebuia să se culce cu Archer și să scape de toată frustrarea sexuală acumulată și atunci avea să poată gândi limpede. Atunci avea să își aducă aminte că nu își dorea o relație serioasă sau un copil și nimic altceva pe termen lung.

Chestia asta dintre ei ar fi putut fi strict fizică, fără să o afecteze în vreun fel pe Olive.

Acum, mai trebuia doar să îl convingă pe Archer.

CAPITOLUL 27

La o săptămână după povestea din bucătărie, stăteau împreună pe canapea, uitându-se la un film. Olive nu era între ei. Olive nici măcar nu era acasă. Dormea în noaptea asta la bunica ei. Așa că se hotărâseră să profite de faptul că aveau televizorul pentru ei și să se uite la un film. Și iată-i acum, în semiîntinericul intim al sufrageriei, fără copil acasă și doar cu o pernă de canapea între ei, și Archer nu avea habar despre ce era vorba în film.

Se uita la ecran de patruzeci și cinci de minute, dar, dacă l-ar fi întrebat cineva, nu ar fi putut să îi spună absolut nimic despre nenorocitul ăsta de film. *Ar fi putut* să îi spună că Iris era îmbrăcată într-un maiou strâmt și pantaloni de yoga, și că își prinsese părul în vârful capului într-un coc ciufuit, și că mirosea a vanilie, și că scosese mici sunete fericite în timp ce mâncase cina pe care i-o pregătise, și că, de câte ori râdea la ceva din film, Archer simțea cum i se strângea inima. Și cum își pierdea complet mințile fiindcă stătea atât de aproape de ea fără să o atingă.

Era ridicol.

Era bărbat în toată firea și, pe toți dracii, asta era casa lui și, dacă voia un lucru, trebuia să facă ceva în sensul ăsta. Nu? Doar pentru că era tată nu însemna că trebuia să fie celibatar. Și Olive nici măcar nu era aici. Treaba asta nu trebuia să o afecteze câtuși de puțin. Nu trebuia să iasă urât.

– Iris?

– Da?

Se întoarse spre el cu un zâmbet ștrengăresc. Parcă ar fi știut exact ce gânduri îl mistuiseră întreaga seară. Întreaga săptămână, mai bine zis.

– Vreau să te sărut.

Zâmbetul se lărgi.

– Atunci, sărută-mă!

Încălecăse canapeaua și o trăsese pe Iris pe genunchii lui înainte să apuce să termine de vorbit. Iris își trecu degetele prin părul lui, trăgând încet de capete. Îi zâmbi.

– Am turnat sos de salată pe clătite din cauza ta.

– Ce?

Iris râse și Archer sărută clinchetul de clopoței care îi ieșea de pe buze.

– Mă gândesc numai la tine, Iris, murmură peste gura ei și îi putu simți zâmbetul. Începe să devină o problemă.

– Și pentru mine, recunosc eu. Am uitat să mai dau instrucțiuni în mijlocul cursului.

Îi mușcă buza de jos, iar Archer gemu.

– Și atunci? Ce facem în legătură cu asta? întrebă el.

Iris se lăsă mai jos în poala lui, apăsându-și fundul peste erecția lui.

- Am câteva idei.
- Și când lucrurile o să devină urâte?
- N-o să devină, îi promise ea, frecându-se de el, făcându-l să uite să mai respire. Și, dacă totuși se întâmplă, îți promit că o să am grijă să o protejez pe Olive!

Archer oftă ușurat. Aveau să o protejeze pe Olive. Împreună. Povestea asta dintre ei nu trebuia să o afecteze pe fica lui.

- Bine, atunci.

Degetele lui i se afundară în coapse și Iris se legănă în față.

- Dar va trebui să încetezi să mai faci asta, altfel lucrurile o să se complice foarte repede.

Iris râse și el îi simți respirația caldă pe fața lui.

- Vreau să se complice foarte repede. Nu vreau să mai aștept.

- Dumnezeu, Iris! gemu el.

- De data asta, spuse ea, deja scoțându-și pantalonii de yoga, atât de repede, încât Archer abia apucă să îi vadă picioarele goale și fundul gol. Data viitoare, putem s-o luăm mai încet.

„Data viitoare.” Gândurile lui se agățară de această promisiune.

- Te rog, Archer!

Vocea disperată a lui Iris îl readuse la realitate. Era în brațele lui, pe jumătate goală, cu obrajii îmbujorați, rugându-l să facă exact ce își dorise să facă din clipa în care ea se mutase în casa lui.

- Da.

Era un răspuns la rugămintea ei, la tot. Apoi mâinile ei erau pe el, îi trăgeau în jos pantalonii de trening, se înfășurau în jurul lui cu atâta hotărâre, încât Archer aproape că râse, dar

sunetul îi muri în gât. Iris îl mângâie o dată, de două ori, de trei ori, apoi se ridică pe genunchi și îl ghidă înăuntrul ei.

Îl privi în ochi. Avea o expresie flămândă.

– Iau pastile anticoncepționale, spuse ea și Archer încuviință din cap. E-n regulă, Archer?

Știa ce îl întreba.

– Da, e-n regulă. M-am testat.

– Și eu.

O sărută adânc și disperat și Iris se lăsă să alunece și amândoi gemură în clipa în care ajunse la capăt. Dumnezeule! Era prea bine. Nu avea să reziste. Dar Iris se mișca deja, gemea, dându-i de înțeles că poate nici ea nu avea să reziste prea mult.

Își legănă șoldurile tare și repede și Archer își dorea să nu fi avut încă maioul pe ea, și să fi apucat să o guste, și să-i fi văzut corpul, dar ea se legăna iar și iar, și cuvintele „data viitoare, data viitoare“ i se învâртеau în minte.

Se ținea strâns de coapsele ei și o săruta în timp ce ea se mișca peste el.

– Sunt aproape, gemu ea. Atât de aproape!

Archer strânse din dinți. La fel și el.

Iris își mai mișcă o dată șoldurile, degetele ei i se afundară în umeri și un geamăt gutural ieși de pe buzele ei. Nu avusese timp să fie atent, să înregistreze totul, Iris în poala lui, Iris oftând și gemând. Era prea rapid, prea scurt, prea fulgerător, dar nu se putea opri. Nu o putea opri pe Iris, care se mișca peste el, nu își putea opri propria plăcere pe care i-o provocau mișcările ei.

– Dă-ți drumul odată cu mine, Archer! spuse ea și el o ascultă, împingându-se în ea în timp ce Iris se strângea în jurul lui.

Aveau noroc că nu era nimeni acasă, fiindcă nici unul din ei nu fusese tăcut. Momentul era zgomotos, epuizant și frenetic, săptămâni întregi de tensiune eliberată în sfârșit. Dar nu era suficient.

– Pe toți dracii! spuse Iris, încetinind și odihnindu-și fruntea pe a lui Archer.

– Da! oftă el. A fost...

Fantastic de intens! Insuficient pentru a-i elibera trupul de nevoia pe care o simțea pentru Iris.

– Da, spuse Iris zâmbind. A fost.

Plăcerea abia dacă se mai potolise când Archer simți un fior de panică la gândul că, acum, că Iris obținuse ce voia, poate că nu avea să mai existe o dată viitoare.

Și nu ar fi trebuit să îi pese. O aventură de-o noapte nu era ceva nou pentru el. Aventurile de-o noapte erau perfecte pentru vechiul Archer. Îl ajutaseră aproape întotdeauna în trecut să scape de gândurile la câte o colegă atrăgătoare, ca să se poată concentra la ceea ce conta cu adevărat pentru el – munca lui.

Dar nu mai voia asta. Nu cu Iris. Munca nu mai era cel mai important lucru din viața lui. Ba chiar, în clipa de față, se clasa pe un îndepărtat loc trei. Tensiunea fusese eliberată, dar tot o voia. O voia în viața lui. Punct. Fie că făceau sex sau nu, o voia pe Iris Fraser în preajmă.

La naiba! *El* era cel care avea să complice lucrurile. *El* avea să iasă rănit din povestea asta.

Cumva, nu își dăduse seama cum de ajunsese aici.

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Mă duc să mă spăl.

– Da, desigur.

Archer începea încet să își revină, să conștientizeze ce făcuseră și cât de mult îl afectase.

– Dar nu m-ar deranja să mi te alături mai târziu, spuse Iris. Știi unde mă găsești.

– Da, bine.

Nici măcar nu era sigur că Iris îl auzise; era deja la jumătatea holului când îi răspunsese. Ce mama naibii se întâmplase?

După ce se curăță cu un prosop din bucătărie, se așează înapoi pe canapea și încercă să pună cap la cap cele petrecute în ultima jumătate de oră. Ar fi trebuit să se simtă ușurat, nu? Satisfăcut că în sfârșit obținuse ce își dorea de săptămâni.

Dar nu era suficient. Nu era vorba doar despre sex.

Cel puțin nu pentru el. Nu mai era. Dar Iris fugise imediat ce terminaseră, așa că poate fusese doar despre sex pentru ea?

Îi spusese că nu intenționa să aibă vreodată copii. Și, dacă ar fi fost împreună în orice fel, ar fi existat un copil la mijloc. Așa că unde îi lăsa asta?

Archer își lăsa capul să cadă pe pernele de pe canapea. Crezuse că își putea compartimenta sentimentele pentru Iris. Crezuse că putea trăi cu ea în aceeași casă. Crezuse că avea să poată

controla totul, așa cum era obișnuit să facă. Dar nimic nu mergea cum crezuse el.

Și acum avea o alegere de făcut.

Asta putea fi totul. Scăpaseră de obsesia sexului interzis și puteau uita acum toată povestea. Puteau merge mai departe. Și probabil ar trebui să înceapă să își caute altă bună. Și copiii erau rezistenți, nu? Olive avea să fie bine. Îl avea pe el. Și Archer era mândru de asta. Mândru că era aici pentru ea. Aveau să depășească împreună pierderea lui Iris.

Sau...

Putea să profite de oferta lui Iris și să îi țină companie mai târziu.

Avu nevoie de fix trei secunde ca să aleagă opțiunea numărul doi. Nu știa ce voia Iris pe termen lung, dar, dacă exista cea mai mică șansă să îl vrea pe el, trebuia să profite de ea.

Iris stătea sub apa caldă a dușului, încercând să nu intre în panică. Bun, se culcase, în sfârșit, cu șeful ei. Și fusese fantastic. După care fugise la propriu de lângă el, nu înainte de a-i lansa o invitație să se distreze și mai târziu.

Dumnezeule mare, ce era cu ea? Era catastrofală! Oare Archer era la fel de zăpăcit ca ea în momentul de față? Poate că nu ar fi trebuit să plece atât de repede, dar fusese atât de rapid și atât de bine, că nu știuse cum să reacționeze.

Probabil că Archer credea că doar îl folosea, ceea ce era, în parte, adevărat, dar parcă Iris voia totuși ceva mai mult și îl *plăcea*. Îl plăcea sincer, de-adevăratelea, și sentimentul o cuprinsese

treptat, pe nesimțite, până când îl conștientizase brusc și intrase în panică.

Trecuse foarte mult timp de când Iris plăcuse un bărbat și își dorise să fie în preajma lui altfel decât cu hainele scoase. Și nu prea știa ce să facă acum.

„Hai, respiră, Iris! În primul rând, trebuie să ieși de la duș, pentru că stai de o veșnicie aici și lui Archer o să înceapă să i se pară ciudat.“

Opri apa și ieși, doar ca să își dea seama că nu-și adusese haine de schimb, nici măcar pe cele de care se dezbrăcase în sufragerie. Avea maioul și bustiera, dar absolut nimic pentru partea de jos. Perfect.

Nu se mai obosi să își pună înapoi maioul, ci se înfășură în prosop, sperând să poată ieși din baie fără să fie prinsă.

Deschise ușa și se izbi de pieptul lui Archer.

– Oof.

– Scuze! Îi prinse brațele ca să o echilibreze. Începusem să-mi fac griji. Mă gândeam că poate ai alunecat și te-ai lovit la cap.

Iris râse.

– Nu. Doar... mă gândeam.

– Da, și eu.

Privirea lui Archer era fixată într-a ei, întunecată și serioasă în lumina slabă din hol. Iris era acut de conștientă de lipsa ei de haine. Pielea i se înfioră sub prosop și fiecare nerv prinse viață.

– Și tu la ce te-ai gândit? întrebă ea.

Privirea lui Archer alunecă pe pielea ei goală de deasupra marginii prosopului, apoi urcă spre fața ei.

– Mă gândeam că nu a fost nici pe departe destul.

– Serios?

Vocea îi era jenant de afectată, dar Archer încă își ținea mâinile pe brațele ei și era atât de aproape, încât Iris simțea că o lua ameteala.

– A fost felul tău de a încerca să termini lucrurile între noi, Iris? Una repede și gata, putem să ne vedem mai departe de viața noastră? Pentru că, dacă-i așa...

– Nu, răspunse ea, înainte să gândească. Nu, nu asta vreau.

Buzele lui Archer se curbară într-un zâmbet ce îi trăda ușurarea. Se apropie de ea, până ce o lipi cu spatele de perete.

– Atunci, ce vrei?

– Nu sunt sigură.

Archer se încruntă și se trase în spate, dar Iris îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl lipi iar de ea.

– Iris, dacă vrei să ne oprim, ne oprim. N-am vrut nici o clipă să pun presiune asupra ta.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze.

– Vreau *asta*. Vreau legătura asta fizică dintre noi. O vreau mult. Crede-mă!

Archer râse ușor, înfundat, dar o aștepta să continue.

– Dar nu știu ce altceva mai vreau și nu vreau să vă rănesc pe tine și pe Olive. Nu pot să-ți promit nimic, așa că, dacă *tu* vrei să ne oprim, ne oprim.

Îl privi în ochi și în acea clipă își dori să îi poată face o promisiune, dar încă nu se simțea

sigură pe nimic, nu știa nici ce simțea. Nu știa dacă asta era o viață pe care și-o dorea.

– Îți mulțumesc că ești sinceră cu mine! spuse el și buzele le mângâiau pe ale ei în timp ce vorbea. Nu am nimic împotriva să avem o relație strict fizică.

Buzele lui îi coborâseră pe gât și sorbeau picăturile de apă de pe piele.

– Ești sigur? murmură Iris.

– Foarte sigur.

Își trecu degetele peste marginea prosopului. Ridică întrebător dintr-o sprânceană și Iris încuviință din cap, fericită să se îndepărteze de conversația asta și să pătrundă pe un teritoriu mai sigur.

Archer trase ușor de prosopul care îi alunecă de pe corp și căzu grămadă la picioarele ei. Gemu, trecându-și mâinile peste talia și șoldurile ei. Ochii lui întunecați o sorbeau.

– Data trecută a fost mult prea repede. O ridică în brațe și Iris scoase un țipăt ușor, surprinsă. De data asta, am de gând să te savurez.

Iris se ținea strâns de umerii lui, neștiind dacă avea să supraviețuiască intențiilor lui Archer, dar foarte dornică să afle despre ce era vorba.

CAPITOLUL 28

Archer o întinse pe pat. Prosopul rămăsese pe undeva pe hol.

– De săptămâni întregi mi te imaginez așa.
Iris zâmbi.

– Sper că mă ridic la nivelul fanteziilor tale.
– Le depășești de departe.

Archer își scoase tricoul, presărându-i o serie de sărutări fierbinți pe buze.

– Ești atât de tentantă, Iris. Ca un fel de sirenă.
Iris își încreți nasul.

– Sirenele nu conduceau mateloții spre moarte?

Gura lui Archer era acum pe gâtul ei, mușcându-i ușor pielea delicată.

– Ceva de genul ăsta, parcă.

– Ei bine, eu nu intru în ocean, așa că s-ar putea să fie nevoie să găsești altă creatură mitică.
Archer ridică brusc capul.

– Nu intri în ocean?

– Nu.

– Locuiești într-un oraș de pe țărm.

– Da, așa că am aflat despre toate lighioanele care trăiesc în apă. Nu, mulțumesc!

Archer îi sărută încruntarea de pe buze.

– Bun, deci nu ești sirenă.

Iris se foi sub el și își trecu picioarele pe după șoldurile lui. Archer gemu.

– Nu sunt sirenă, aprobă ea. Doar o femeie extrem de sexy.

Archer râse și Iris se cufundă în sunetul pe care îl producea râsul lui. Îi plăcea tare mult când râdea. Îi plăcea că se simțea bine cu ea, că nu era stresat, nu se gândea la muncă sau la fica lui în acest moment. *Vezi?* Lucrurile puteau fi simple între ei. Putea să îl facă să zâmbească și el

putea să o facă să uite de toate și totul ar fi fost minunat. Și normal. Perfect normal pentru Iris.

Apoi însă își aminti cât de stresată și de îngrijorată fusese când Olive se îmbolnăvisese și cum Archer fusese acolo pentru amândouă. Cum preluase controlul, cum ținuse în frâu emoțiile tuturor până ce criza trecuse.

Poate că Archer era diferit.

Poate că își putea dori ceva diferit cu el.

– Ești extrem de sexy, fu el de acord, sărutându-o de la maxilar până la ureche. Și amuzantă, jucăușă și dedicată.

– Dedicată?

Pe asta nu o mai auzise.

– Da. Elevelor tale și lui Olive. Prietenilor tăi. Orașului ăstuia.

O săruta pe gât în timp ce enumera lucrurile cărora Iris li se dedicase și, preț de o clipă, simți că poate nu își petrecuse întreaga viață adultă plutind în neștire, poate că făcuse totuși ceva care conta pentru oameni.

Emoția i se ridică într-un nod inconfortabil în gât. Oh, nu... Înghiți cu greu, dar lacrimile începuseră deja să i se prelingă pe față. La naiba! Ea nu plângea niciodată. Doar atunci când se uita la reclamele alea nenorocite din timpul Olimpiadei sau când întâlnea un veteran bătrân – în absolut orice situație.

Și acum plângea în timp ce făcea sex?

Probabil că limbajul trupului o trădase în ciuda eforturilor ei de a se ascunde, pentru că Archer ridică iar capul. Ochi i se măriră când îi văzu chipul brăzdat de lacrimi.

– Nu e nimic, spuse ea, încercând frenetic să își șteargă fața. A fost doar o zi lungă și ciudată.

Ochii lui Archer erau blânzi și gura dulce când spuse:

– Și pentru mine.

Și îi sărută vârful nasului. Se ridică din pat, lăsând-o goală, și plângând, și vulnerabilă, iar Iris se pregătea să se ducă în camera ei, pentru că cine vrea să se culce cu cineva care plânge? *Ea* cu siguranță nu ar fi vrut.

Dar Archer luă un tricou curat dintr-un sertar și i-l întinse.

– Poți să dormi în ăsta, spuse el, ca și cum nu ar fi avut nici cea mai mică intenție să o trimită în camera ei, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles că urma să doarmă acolo, cu el, chiar dacă nu făceau sex.

Și tricoul era atât de moale și mirosea atât de bine, și zâmbetul lui Archer era atât de blând, și *el* mirosea atât de bine, încât Iris cedă. Cedă tentației de a dormi acolo, de a lăsa ca tot ce se întâmplase între ei să fie mai mult decât sex, cel puțin pentru moment, de a lăsa duioșia pe care o simțea pentru Archer să crească doar puțin mai mult.

Pentru că fusese o zi lungă și ciudată. Fuseseră câteva luni lungi și ciudate. Și nu rezolvase absolut nimic fiindcă făcuse sex cu Archer. Ce surpriză!

– Mulțumesc!

Luă tricoul și îl trase peste cap. Archer împături cearșaful și urcă pe partea lui de pat. Iris se băgă și ea în pat după el și numaidecât

Archer o cuprinse în brațe și o lipi cu spatele de pieptul lui.

– Vrei să vorbești despre asta? întrebă el, gâdilându-i cu respirația părul de pe ceafă.

Iris își lăsa degetele să i se plimbe pe mușchii prelungi de pe brațele lui, cu care o ținea blând pe după talie.

– Nu e mare lucru, doar... Mi-a plăcut să aud asta despre mine, presupun. De obicei, mă gândesc la mine ca la o persoană superficială. „Dedicată“ a fost... ceva nou.

Archer își apăsă încet buzele pe gâtul ei. Abia o atinsese, dar tot simți un fior până în degetele de la picioare.

– Eu cred că ești fantastică, Iris. Deși am făcut mari eforturi să nu gândesc așa.

Iris râse.

– Oh, da?

– Desigur.

Mâna lui Archer era întinsă pe abdomenul ei și îi mângâia absent pielea de sub sân. Iris se forță să se concentreze la ce îi spunea.

– Să te culci cu bona e o greșală gravă, dar să-ți pice cu tronc cred că-i și mai grav.

– Ți-am picat cu tronc?

Întrebarea părea mult prea inocentă pentru situația în care se găseau, cu degetul lui urcând tot mai mult și cu erecția lui Archer apăsând în fundul ei încă gol.

– Rău de tot.

– E posibil să-mi fi picat și tu cu tronc mie, mărturisi ea.

Îi putu simți zâmbetul pe ceafă.

– Oh, da?

– Evident! pufni ea. M-ai hrănit cu mâncare la care doar visasem, ai avut grijă de fata ta într-un fel care mi-a dat toată lumea interioară peste cap și, dacă mă gândesc la felul în care arată brațele tale când tai chestii prin bucătărie... ei bine, îmi vine să le mănânc.

Archer îi răspunse cu un râset surprins și o trase mai aproape.

– Crezi că fac o treabă bună cu Olive? întrebă el și Iris îi sesiză ezitarea din voce, teama că poate nu făcea deloc o treabă bună.

– Este uimitor că ești *aici*. Că faci un efort, că *încerci*, că... *o iubești*. Totul e perfect, Archer. Crede-mă!

Se bucura că nu era cu fața spre el, pentru că încă vreo câteva lacrimi îi alunecară pe obraji, dar Archer probabil le simți oricum. Își strânse și mai mult brațele în jurul ei.

– Între noi poate să fie orice vrei tu, Iris, spuse el. Dar, ca să știi, sunt aici și pentru tine. Dacă vrei să fiu.

Iris oftă.

– M-ai cucerit deja cu brațele alea, nu trebuie să mai fii și atât de dulce.

Gura lui era din nou pe gâtul ei.

– Nu pot să mă bazez doar pe felul în care arăt.

– Tot nu-ți promit nimic, spuse ea și vocea i se frânse când Archer supse pielea delicată din punctul în care gâtul i se întâlnea cu umărul.

– Nici nu-ți cer. O strânse și mai tare în brațe. Își ridică mâna mai mult, până când îi prinse sânul prin tricou. E bine așa?

– Mmhmm, murmură Iris, lăsându-și trupul să răspundă în locul ei.

Mișcările lui Archer erau încete și leneșe acum, mâinile lui îi explorau pielea, o savura așa cum spusese că avea să facă. Își strecură o mână pe sub tricoul ei, mângâindu-i curbura sânelui și atingându-i ușor sfârcul. Iris trase aer în piept și Archer râse în urechea ei și repetă gestul.

Celălalt braț îi era încă înfășurat pe după talia ei, cu palma apăsată pe abdomenul ei, lipind-o de el. Iris se simți din nou fierbinte și agitată – atingerea lui era prea lentă, prea ușoară.

– Archer, murmură ea. *Fă ceva!*

Archer râse iar și sunetul îi vibră pe piele.

– Fac ceva, Iris. Ating, în sfârșit, trupul ăsta dulce al tău. Și, de data asta, n-o să mă mai grăbesc.

Iris scoase un geamăt de frustrare, se zvârcoli lângă el, simțindu-l solid și țeapăn în spate.

Archer își stăpâni un geamăt.

– Iris, murmură el, lăsându-și mâna să i se strecoare între picioarele ei.

Iris își ridică piciorul de sus peste al lui și i-l puse pe coapsă. Degetele lui o găsiră udă, așteptând, dar, în loc să îi apese direct clitorisul, cum făcuse prima oară, de data asta folosi atingeri ușoare, pe care abia le simțea, dar care o făceau să o ia razna.

– Archer! gemu ea. Te rog!

– Întotdeauna vrei să fie dur și rapid? întrebă el, continuând să o ațâțe, continuând să își plimbe degetele acolo unde voia ea, dar fără să aplice suficientă presiune.

– De obicei, da.

– Nimeni nu a stat vreodată mult timp cu tine?

– Nu am vrut, mărturisi ea.

– Vrei s-o fac eu? șopti el, folosindu-și cealaltă mână ca să îi cuprindă sânii, rulându-i sfârcul între degete.

Plăcerea țâșni în trupul ei, fierbinte și ascuțită. Ce voia? Era lipită de trupul lui Archer, mâinile lui o torturau încet, delicios. Voia să stea mult timp cu ea? Voia să fie savurată? Nu era periculos? Sexul servise unui singur scop în viața ei, unui singur scop – să elibereze o tensiune și să meargă mai departe.

Dar acum nu i se părea deloc așa. Acum, nu își dorea decât să se cufunde și mai mult în tot ce se petrecea între ea și Archer. Voia asta?

– Da, spuse ea. Și, doar pentru că îi plăcea să îl tachineze, chiar și când era goală și vulnerabilă în brațele lui, adăugă: Da, *chef*.

Archer gemu și își frecă soldurile de ea într-un mod care sugera că poate se răzgândise și nu mai voia să o ia atât de încet.

– Dumnezeule, Iris! Cum o să mă mai pot duce la muncă, dacă, de câte ori o să aud „*Da, chef!*“, o să mă gândesc la tine?

Râsul lui Iris fu întrerupt de un geamăt în clipa în care Archer își apăsă, în sfârșit, mai tare degetele și începu să le miște în cercuri strâmte.

– Așa! gânguri ea în timp ce mâna lui Archer se mișca între picioarele ei.

Iris își lăsă capul să cadă pe pieptul lui și se lăsă pradă atingerii lui Archer, plăcerii pe care o stârnea în ea cu o încetineală chinuitoare. O aduse aproape, apoi dădu înapoi, atingerea lui

deveni iar ușoară ca fulgul, apoi iar dură, până ce Iris rămase moale, gemând în brațele lui. Întoarse capul, încercând să îi găsească gura, apoi era acolo, pe a ei, sărutând, mușcând și umplându-i trupul de plăcere. Se simțea grea și înceată, fierbinte, languroasă și frenetică și dorindu-și cu disperare să primească mai mult. Se lăsă să alunece în această senzație. Timpul încetini. Nu mai existau decât trupul tare al lui Archer în spatele ei, și gura lui moale și caldă peste a ei, și mâinile lui, mâinile pe care le admirase în atâtea seri lucrând, lucrând. Uită de orgasm. Uită de ce era o idee proastă. Uită de tot, mai puțin de trupul ei lipit de al lui.

Când, în sfârșit, Archer își scoase pantalonii și intră în ea pe la spate, era atât de încinsă, încât aproape atinse orgasmul în clipa în care îl simți umplând-o.

– Iris! gemu el în părul ei și Iris nu îi putu răspunde decât cu un scâncet.

Împingerile erau superficiale din unghiul ăsta, dar atingea un punct perfect și intens înăuntrul ei și degetele lui încă îi apăseau clitorisul, iar Iris nu se mai putu stăpâni.

Plăcerea explodează în ea și un geamăt adânc îi evadă de pe buze. Se cutremură și tremură în brațele lui Archer, care încă o împresurau. Artificii, stele, cutremur – nici una dintre descrierile obișnuite nu ar fi putut reda pe deplin senzația pe care o încerca Iris în timp ce Archer continua să îi asalteze corpul. Era încordată la maximum și parcă fiecare nerv din trup îi luase foc.

– Gata! gemu ea, prinzându-i brațul.

Nu mai putea. Era prea mult. Niciodată în toate aventurile ei trecătoare nu se simțise așa în timpul unei partide de sex. Parcă și-ar fi petrecut întreaga viață sexuală jucând în liga de juniori și acum fusese convocată la profesioniști. Și nu era sigură că era pregătită pentru asta.

Archer se opri și își lăsă mâna să îi alunece dintre picioarele ei.

– Bine, scumpo, ne oprim, îi șopti în ureche. Te-ai descurcat atât de bine!

Căldura o învălui iar, din cap până în picioare. Și uite iar și afurisitele alea de lacrimi! Ce era cu ea azi?

El era încă în ea și dintr-odată i se păru foarte important să se simtă și el măcar pe jumătate la fel de bine pe cât se simțise ea.

Se împinse cu spatele în el, primindu-l mai adânc, și Archer gemu.

– Iris, ai spus gata. Pot să rezolv singur...

– Nu!

Se strânse în jurul lui, făcând un nou geamăt să îi evadeze de pe buze.

– Am spus că *eu* sunt gata. E rândul tău. Vreau să îți dai drumul, Archer. Te rog!

Părea disperată și pe jumătate înnebunită și poate că așa și era. Poate că o luase razna până la urmă, dar trupul încă îi vibra după tot ce îi făcuse și voia să se simtă și el la fel. Voia să se simtă bine.

– N-o să fie prea greu, zise el, împingându-se din nou în ea.

Plăcerea începu numaidecât să se acumuleze iar, cu fiecare mișcare, și gâfâielile lui Iris se amestecau cu ale lui. Îi simțea ritmul nebunesc

al inimii pe spatele ei și, când își dădu drumul, gemând adânc în părul ei, avu și ea încă un orgasm, rapid, puternic și perfect.

Rămaseră întinși, topiți unul în celălalt, cu mâinile și picioarele unele peste altele, și Iris simțea sângele curgându-i prin tot trupul, își simțea fiecare bătaie a inimii. În cele din urmă, Archer se trase din ea și Iris se răsuci pe spate. Archer îi sărută umărul care ieșea de sub tricoul lui. Nu îl mai dăduse jos.

– Ești bine? o întrebă.

– Mmhmm, murmură ea. Tu?

O privea acum ridicat într-un cot și în expresia lui era ceva cald, tandru și periculos. Și toate motivele pentru care asta era o idee proastă o năpădiră din nou. Avea să îl facă să sufere – și pe fetița lui la fel.

– Sunt bine, zise el cu zâmbetul ăla care îi atingea coarda duioasă a inimii și Iris știu că era în foarte mare pericol. Mai vrei să faci un duș?

Și Iris îi fu nespus de recunoscătoare în acel moment că îi oferea un element practic asupra căruia să se concentreze și să uite de sentimentele nebunești care se învârteau ca o tornadă în ea.

– Da, categoric.

Se ridică și îl lăsă pe Archer să îi tragă tricoul peste cap, îl lăsă să intre în duș cu ea, să îi spele părul, să îi maseze scalpul cu degetele lui magice. Îl lăsă să o ajute să iasă din cadă, să o înfășoare într-un prosop pufos și să o ducă înapoi în pat. Îl lăsă să o învelească și să o cuprindă iar cu brațele lui.

Dar nu își dădu voie să se gândească la nimic din toate astea.

La ce însemna.

La motivul pentru care îi plăcea atât de mult.

La ce avea să facă mai departe.

Era dimineată și razele vesele ale soarelui pătrundeau prin ferestre și Iris era încă în patul lui. Și de data asta nu ajunsese aici din greșeală.

Sforăia încă ușor, cu părul împrăștiat pe perna lui. Inima lui Archer se strânse când o privi. Îi plăcea fata asta. Mult. Și noaptea trecută fusese incredibilă.

Dar Iris fusese sinceră cu el. Nu era sigură că își dorea mai mult decât o relație fizică. Așa că Archer trebuia să se mulțumească cu asta, pentru moment.

Iris era goală încă, moale și caldă lângă el. Nu ar fi fost chiar atât de greu să se rezume la o relație strict fizică. De fapt, ar fi trebuit să fie ideal. Archer ignoră vocea din mintea lui care îi striga că nu era deloc ideal. Vocea aia trebuia să se calmeze. Iris nu era o stea Michelin, nu era o poziție de bucătar-șef într-un mare restaurant, nu era o bucătărie imaculată. De data asta, nu putea să își stabilească un obiectiv și să îl atingă. Nu putea decât să fie acolo și să spera că avea să îl aleagă.

Dar între timp...

O sărută și Iris se mișcă în somn.

– Iris, șopti el. Trezește-te!

Iris se încruntă și o cută mică îi apăru între sprâncene, dar nu deschise ochii.

– De ce? Nu ai liber azi?

– Ba da. Dar trebuie să-mi dai voie să te sărut acolo jos.

Încruntarea i se transformă într-un zâmbet leneș.

– Bun, m-am trezit. Și, da, îți dau.

Avea încă ochii închiși, dar nu conta.

Încă nu apucase să se sature de ea noaptea trecută. Și era superbă în lumina dimineții.

Coborî încet pe trupul ei, sărutându-i pe parcurs zonele sensibile, așa cum nu apucase să o facă cu o seară în urmă. Era superbă în lumina dimineții, cu brațele și picioarele atât de suple, lungi și pliabile. Își învârti limba peste sfârcul ei, apoi îl trase în gură, și strigătul lui Iris avu un efect instantaneu asupra erecției lui. Coborî mai departe pe abdomenul ei, mângâindu-i curbura coapselor.

Îi împinse ușor picioarele și Iris le depărtă ascultătoare, înfigându-și mâna în părul lui. Archer scoase un murmur aprobator.

Archer călătorise prin lume, lucrase în cele mai bune bucătării, cu cei mai buni maeștri bucătari, așa că avusese ocazia să guste ce era mai bun din cel mai bun, dar niciodată în viața lui nu simțise un gust atât de bun ca al lui Iris.

Coapsele ei se ridicau în timp ce lingea și sugea, degetele ei îi intrau în scalp și, Dumnezeule, cât era de bine! Atât de bine încât, fără se vrea, se împingea în saltea. Gustul lui Iris, oftaturile și gemetele ei, mâinile ei pe capul lui... avea să își dea drumul așa. Avea să își dea drumul cu gura pe Iris, cu limba alunecându-i peste clitorisul ei, cu picioarele tremurându-i pe umerii lui. Îl înconjură și trase în piept mirosul

ei, convins că putea să moară așa, că nu i-ar fi păsat și, când o simți aproape să atingă orgasmul, când degetele ei i se strânseseră mai tare în păr, când coapsele i se mișcară pe limbă, se împunse mai tare în pat și simți fiorul de plăcere străbătându-i șira spinării.

– Archer!

Îi strigă numele când își dădu drumul și fu suficient ca să îl termine. Își dădu drumul pe cearșafuri, prea fericit și prea plin de Iris ca să se rușineze vreun pic.

Când veni înapoi lângă ea, Iris avea ochii deschiși și îi zâmbea.

– Da' știi că te pricepi să trezești o fată.

– Mai ceva ca un ceas deșteptător.

Iris râse.

– Vrei să fac și eu la fel pentru tine?

– Ăm... nu. Eu... ăm...

Iris făcu ochii mari.

– Ți-ai dat drumul numai făcându-i asta?

Își simți obraji înroșindu-i-se, dar îi susținu privirea.

– Da.

– Atât de mult ți-a plăcut?

– Evident.

Se hotărî să nu îi spună și că era acum masa lui preferată, dar, la cum îi zâmbea, se gândi că poate nu ar fi deranjat-o.

Rânji cu gura până la urechi și se prăbuși peste ea, sărutându-i gâtul, și Iris chițăi.

– Archer! râse ea.

Îi plăcea cum suna numele lui pe buzele ei. Se ridică în șezut și își trecu o mână prin păr, savurând felul în care arăta în patul lui, goală și

îmbujorată, și se gândi că așa ar fi putut fi viața lui în fiecare dimineață.

Voia ca viața lui să fie așa în fiecare dimineață.

Își făcuse griji la început în legătură cu zilele libere, dar Gladys insistase la una pe săptămână, ca să aibă timp de stat cu familia. Un echilibru între muncă și viață, așa îi spusese, și Archer înțelegea, în sfârșit. În sfârșit își dorea așa ceva. Nu mai simțea nevoia să fie în bucătărie în fiecare zi a vieții lui. Nu trebuia să se spetească în fiecare secundă a vieții lui.

Putea să stea acasă, să gătească pentru cei pe care îi iubea.

Îi iubea. Cuvântul bubui ca un tunet.

– Vrei niște clătite? întrebă el, refuzând să înfrunte realitatea.

Nu putea să o iubească încă. Asta cu siguranță ar fi pus-o pe fugă. Chiar dacă era adevărat.

Iris își dădu ochii peste cap.

– Archer, dacă mai mănânc o singură clătită, jur că o să mă transform într-una!

Archer râse.

– Am înțeles. Atunci, ce zici de-o omletă?

– O omletă sună perfect, zise ea, zâmbind.

După ce făcură duș și schimbă cearșafurile și Iris se așeză la locul ei obișnuit de la insulă, iar Archer începu să gătească, încă simțea că i-ar fi plăcut să facă asta în fiecare zi.

– La ce oră trebuie să ne ducem să o luăm pe Olive? întrebă Iris, în timp ce Archer amesteca ouăle pentru omletă.

– Pe la prânz.

Olive, da. Ce avea să facă cu ea în toată povestea asta?

– Nu cred c-ar trebui să-i spunem. Despre noi, vreau să zic... despre asta, spuse Iris, atacând direct problema – și, sigur, avea sens.

De ce să îi spună unui copil de cinci ani că se prostiseră și ei puțin, dar că era probabil o relație strict fizică? Ar fi fost ciudat. Însă o parte din el ar fi vrut să îi poată spune ceva.

– Categoric. Nu vrem să-nceapă să creadă...

„Să creadă că o să rămâi cu noi. Că suntem împreună. Că o să fii mai mult decât doar bona ei...”

Iris scoase un pufnet.

– Nu vrem să-nceapă să creadă că o să fiu noua ei mămică doar pentru că noi doi...

„Noua ei mămică.”

– Sigur, da, asta ar fi prea mult, pentru că noi doar...

Expresia jucăușă cu care se trezise în acea dimineață dispăru de pe chipul ei.

– Archer.

– N-o spune, Iris!

– Știi că n-ar trebui să facem asta.

– Ce anume? N-am făcut nimic încă.

– Am încercat să fiu sinceră cu tine. Ți-am spus...

Era de cealaltă parte a insulei înainte ca Iris să apuce să termine ce avea de zis.

– Mi-ai spus și te-am auzit. Doar fizic. Știu. Și n-o să-i spunem lui Olive. E-n regulă, Iris.

Avea dreptate, desigur. Olive nu putea ști despre asta și nimeni altcineva. Oare Kaori și tribunalul de custodie i-ar fi dat voie să își păstreze fiica dacă era prins făcându-și de cap cu bona? Oare ar fi pus la îndoială mediul în

care o creștea? Sincer, nu știa, dar nu putea să riște. Nu acum. Nu când își dăduse seama că voia să o păstreze pe Olive pentru totdeauna.

Iris se încruntă.

– Nu vreau să te rănesc.

Archer se forță să râdă.

– N-o să mă rănești. Știu exact cum stau lucrurile, bine? Trebuie să avem grijă să o protejăm pe Olive. Ai avut dreptate. N-o să-i spunem și viața o să continue ca de obicei.

– Doar că din când în când o să ne mai facem de cap?

Zâmbetul zeflemitor de pe chipul lui era fals, dar poate că Iris nu avea să își dea seama.

– E scenariul perfect ca să ne facem de cap. Stai de cealaltă parte a holului. Mai simplu nu se poate.

Iris încă îl privea cu ochii mijiți, așa că Archer se forță să zâmbească și mai larg.

– E planul perfect.

Iris oftă ușor și Archer profită de ocazie să o sărute, încet și dulce, până îi simți trupul relaxându-se peste al lui.

– Bine, atâta timp cât ești OK cu asta.

– Foarte OK, minți el, întorcându-se la locul lui de pe cealaltă parte a insulei.

– Acum, spune, vrei ciuperci sau ardei în omletă?

– Și, și.

– S-a făcut.

Ciuperci, ardei, la naiba, toată inima lui! Putea să le aibă pe toate.

CAPITOLUL 29

Trecuse aproape o săptămână de la noaptea de SEX. Apărea întotdeauna cu litere mari în mintea lui Iris, ori de câte ori se gândea la asta. SEXUL fusese incredibil, de cinci stele. Dar nu mai făcuseră nimic de atunci. Și nu era sigură de ce. Și nu mai era sigură dacă voia sau nu ca povestea să se repete. Sau dacă el mai voia. Sau dacă o mințise când îi spusese că totul era în regulă, că relația lor putea fi una pur fizică. Sau dacă ea voia ca lucrurile între ei să fie doar fizice.

Sau dacă nu cumva își pierduse complet mințile!

Așa că îl evitase pe cât era omeneste posibil să eviți un om cu care locuiești în aceeași casă. Ceea ce era al naibii de greu. Luni, se izbise direct de pieptul lui gol în clipa în care Archer ieșea din baie și ea traversa în grabă holul, îndreptându-se spre camera ei. O prinsese de braț ca să nu cadă și Iris rămăsese înmărmurită, ca o căprioară surprinsă de farurile mașinii.

– Bună dimineața, Iris! mormăise el, cu vocea răgușită după somn, și Iris bolborosise ceva cum că trebuia să se ducă la Olive – evident o minciună, fiindcă Olive încă dormea dusă –, apoi o ștersese.

Mărți, reușise să îl evite până când se întorsese de la muncă și atunci îl văzuse în toată splendoarea lui, cu haina de bucătar-șef și părul ciufulit. Fusese politicos, o întrebase cum mersese ziua lor. Nu insistase cu nimic. Nu îi ceruse nimic. Aproape că își dorea să o fi făcut, să fi hotărât el pentru ea.

Miercuri fusese un adevărat coșmar. Trăsese cu ochiul în camera lui Olive și îl văzuse pe Archer ghemuit în pat lângă ea, citindu-i povestea preferată de dinainte de culcare, interpretând toate rolurile cu voci caraghioase. Și atunci fusese la un pas să cedeze, când îi văzuse pe amândoi unul lângă altul, cu capetele atingându-li-se. Era prea mult. Se bucura foarte mult pentru el, pentru ei, pentru cât de departe ajunseseră. Archer și Olive erau o familie acum. Și de ce o durea asta? De ce voia să se imagineze acolo, lângă ei? Își simțea creierul făcut terci, această imagine care ar fi putut fi viața ei i se repeta la nesfârșit în minte.

Reușise joi să fugă afară din casă de îndată ce Archer se întorsese de la muncă și se ascunsese acasă la Kira până după ora de culcare a lui Olive. Deși nu îi scăpase faptul că fusese dezamăgită să găsească bucătăria goală când se întorsese acasă. Voia să îl vadă acolo, amestecând o nouă combinație de aluat de clătite. Voia să stea lângă el și să îl necăjească. Voia să discute cu el despre cea mai recentă ședință de terapie a lui Olive și despre tot progresul pe care îl făcuse.

Voia să facă parte din viața lui. Cu adevărat. Nu să fie doar o angajată sau femeia cu care își făcea din când în când de cap. Era foarte îngrijorător.

Și acum era vineri și erau la restaurantul lui Gladys, fiindcă Olive avea zi scurtă la școală și voise să îl vadă pe tatăl ei. Și Iris se temea puțin de ce ar fi putut să se întâmple când Archer ieșea din bucătărie. Avea să o ia la fugă? Avea să

îl ceară de bărbat? Avea să se urce pe masă și să își strige în gura mare dragostea neașteptată pe care o simțea pentru el?

– Iris! Pământul către Iris!

Bex își flutură mâna prin fața ei, trăgând-o înapoi din nebunia în care se cufunda încet.

– Scuze, ce?

– Olive vorbea cu tine.

Olive se băgă lângă ea, în separeu.

– Scuze, puștoaico! Cred că am adormit cu ochii deschiși.

Olive își încreți năsucul, ca și cum n-ar fi crezut-o nici o clipă. Iris se bucura doar că micuța detectoare de minciuni nu își putea da seama că nutrea niște gânduri total nepotrivite față de tatăl ei.

– Ce spuneai?

Olive oftă, cu acel oftat prelung și suferind al copiilor de cinci ani înconjurați de adulți incompetenți.

– Te-am întrebat când o să începem grădina.

– Curând.

Iris întinse mâna și deschise pachetulul de creioane cerate care venea gratuit la meniul pentru copii. Olive îl înhăță și se puse pe colorat.

Cuta dintre sprâncenele lui Olive se adânci. Iris învățase că *poate* și *curând* erau două cuvinte pe care Olive nu le putea suferi. Nu îi plăcea când cineva trăgea de timp.

– Ți-am spus că așteptăm până o să fim sigure că nu mai dă înghețul. Dar o s-o plantăm în curând. Îți promit, bine?

Olive încuviință din cap.

- Și când o să mă înveți să fac scufundări?
- Trebuie mai întâi să înveți să înoți foarte bine.

Lecțiile de înot ale lui Olive deveniseră repede partea preferată din săptămână a lui Iris. În doar câteva ore, Olive progresase de la a da alandala din mâini prin apă la a face corect pluta și la a se deplasa destul de eficient înotând câinește. Iris fusese surprinsă de mândria pe care o simțise când burtica lui Olive se ridicase deasupra apei, cu capul dat pe spate, cu brațele și picioarele întinse asemenea unei stele-de-mare, și reușise. Plutise! Chiar și acum, Iris simțea o bulă de entuziasm înăuntrul ei când își amintea.

Dar Olive nu era mulțumită cu promisiunea că avea să aranjeze grădina și să învețe să se scufunde. Voia mai mult.

- Ne putem uita la *Narnia* în seara asta? întrebă ea.

- Poate.
- Iriiiiis....

Prelungi ultima jumătate a numelui într-o văicăreală.

Bex se zburli, dar Iris doar clătină din cap.

- Ce-i cu toate pretențiile astea azi?

Dădu laoparte părul de pe fața lui Olive.

Olive își puse capul pe masă, cu obrazul lipit peste meniul de copii pe care mâzgălise.

- Vreau să fac toate astea.
- Știu. Avem suficient timp, scumpo.

Îi spunea așa, dar era adevărat? Era deja luna mai. Dacă se ținea de planul original, avea să își dea preavizul în iunie. Oare Olive simțise cumva

că plănuia să o șteargă mai devreme? Știa că Iris urma să o dezamăgească?

– Dar dacă n-avem?

– Avem.

O lună și jumătate însemna mult timp. Chiar dacă pleca până la urmă la sfârșitul lui iunie, tot urma să aibă suficient timp ca să facă tot ce își dorea Olive. Dacă nu cumva lungea lista. Sau dacă Iris înceta să mai fie lașă și își valida sentimentele nou descoperite.

Olive se încruntă.

Bex rosti pe mutește un „Aoleu!” de pe cealaltă parte a mesei. Și chiar că aoleu. Copilul ăsta avea multe planuri și Iris îi făcuse multe promisiuni și chestia era că voia să și le țină. Voia să planteze o grădină cu Olive, și să o învețe să se scufunde, și să se uite la *Narnia*, și să facă toate celelalte milioane de lucruri despre care vorbiseră. Iar asta nu făcea decât să îi complice și mai mult sentimentele.

În acel moment însă, Archer apăru în salon, ieșind din bucătărie, cu o tavă încărcată cu mâncare. De îndată ce ochii lui îi găsiră pe ai ei, chipul i se luminează într-un zâmbet. Iris nu putu să nu îi răspundă la fel și simți cum se topește toată pe dinăuntru.

– A-o-leu! suieră Bex.

Iris o lovi cu piciorul pe sub masă. Nu era acum momentul să o pună la curent pe prietena ei cu privire la progresul relației ei cu șeful, dar se părea că Iris nu își imagina felul în care Archer se uita la ea. De fapt, săreau amândoi de-a dreptul în ochii celor din jur.

– Uite-l pe tata! spuse Iris, dându-i un ghiont lui Olive, care ridică privirea.

– Iei!

Olive ridică mâna și îi făcu semn lui Archer, ca și cum acesta nu le-ar fi găsit la masa lor obișnuită.

– Tati! Aici suntem!

Când o auzi pe Olive strigând nerăbdătoare „Tati!” în tot restaurantul, zâmbetul lui Archer se lărgi mai mult și inima lui Iris se topi văzându-l cât de dulce se uită la fiica lui.

– Bună ziua, doamnelor! spuse Archer, punând farfuriile pe masă.

Îi surprinse privirea lui Iris și i-o susținu o clipă mai mult decât ar fi fost firesc. Iris simți cum i se încing obrajii.

– Să vedem, avem comanda specială Olive.

Puse farfuria cu clătitele cu căpșuni și frișcă în fața fetei. Iris începu să taie clătitele în bucăți pentru Olive.

– O comandă specială Noah.

Clătite cu afine în fața lui Iris.

– Și, pentru Bex, clătite *cât pot mai aproape de cele originale*.

Puse ultima farfurie pe masă cu un gest teatral. Ideea cu clătitele numite după cei care propuseseră rețetele avusese mare succes. Firește că oamenilor din orașul ăsta le plăcea la nebunie să își vadă numele în meniu. Aproape că uitaseră de clătitele originale. Aproape. Iris știa cu certitudine că Archer încă încerca să găsească rețeta, nu că ar mai fi avut în ultimele seri curaj să se aventureze în bucătărie.

Archer îi ciufuli părul lui Olive.

– Hei, puștoaico! Cum a fost la școală?

Olive ridică din umeri.

– Bine, zise ea, cu gura plină de clătite.

– Doar bine?

Cuta de îngrijorare îi apăru între sprâncene. Cuta care spunea că ar fi fost în stare să se ducă glonț la școală și să facă tot ce îi stătea în putință ca să se asigure că fetița lui avea o zi bună.

Olive își înghiți clătitele și dădu pe gât jumătate din ciocolata cu lapte.

– Poate Iris să vină la micul-dejun pentru Ziua Mamei? întrebă ea de îndată ce gura i se goli și Iris ar fi vrut să mai îndese imediat alte clătite în ea.

Evident că așteptase să lanseze bomba asta când era și Archer de față. Privirea ei se pironi într-a lui, peste capul lui Olive. Copilul ăsta voia atât de multe de la ea. Voia totul. Voia ca Iris să facă parte din familia ei și Iris încă nu știa dacă îi putea promite asta. Dacă era în stare. Panica îi făcu stomacul să se strângă.

– Eu... ăm... mă duc să mă spăl pe mâini înainte să mâncăm, zise Bex, ieșind din separeu și îndreptându-se glonț spre baie.

Iris ar fi vrut cu disperare să se ducă după ea, dar Olive o privea cu ochii ăia mari și negri.

Deschise gura, sperând că aveau să vină de la sine cuvintele, odată ce începea să vorbească, dar fu salvată de răspunsul lui Archer.

Acesta își dresе vocea și își dezlipi privirea de la Iris, îndreptându-și atenția spre Olive.

– Activitățile pentru Ziua Mamei nu intră în obligațiile lui Iris, Liv. Dar pot să vin eu. Sau bunica, dacă preferi.

Olive se încruntă și sentimentul că era dezamăgită atârna mai greu în inima lui Iris decât ar fi vrut să admită.

– O să ne distrăm! continuă Archer, trecându-și degetul prin frișca de pe farfuria lui Olive și mânjind-o pe nas.

Fetița râse și încercă să își întindă limba suficient cât să ajungă la frișcă și să o lingă.

Bex se întoarse de la baie și se uită pe rând de la Iris la Archer.

– Să mă duc să le mai spăl o dată? întrebă ea.

– Tata o să vină la micul-dejun de Ziua Mamei, o anunță Olive.

– Oh, super! zise Bex, cu un ușor oftat de ușurare.

Iris ar fi vrut să se simtă la fel, dar panica pe care o simțise mai devreme se transformase în altceva. În ceva ce semăna a regret. Sau dorință.

Încercă să îi surprindă din nou privirea lui Archer, dar acesta rămăsese concentrat asupra lui Olive.

– Poftă bună și s-o asculți pe Iris, bine?

– Bine, zise Olive.

Își trecu un deget prin frișcă și ridică mâna spre nasul lui Archer. Acesta se lăsă în jos ca să i se aplice frișcă pe nas. Zâmbi și gropița îi apăru în obraz.

– Mulțumesc, Liv!

Olive zâmbi satisfăcută.

– Ne vedem mai târziu! spuse el.

Iris încercă cu puterea voinței să îl facă să se uite la ea, dar, când o făcu, regretă pe dată. Pe fața lui se citea clar tot ce voia.

O voia pe Iris. Și pe fica lui. Voia o familie.

– Ne vedem acasă, Iris! spuse el și Iris abia reuși să schițeze un semn cu mâna.

De îndată ce Archer dispăru, Bex se aplecă peste masă.

– Trebuie să vorbim! șuieră ea. Ce dr... Draga mea, ce se întâmplă aici?

– Ai vrut să zici *naiba*? întrebă Olive.

– Ăm... nu. Sigur că nu.

– Tata spune că am voie să zic *naiba*, dar să nu zic la biserică sau la școală. Sau de față cu bunica, adăugă Olive, continuând să își treacă degetul prin frișcă.

– Mi se pare rezonabil, spuse Bex, atacându-și propria porție de clătite. Tot nu-s la fel ca alea originale.

– Știu, zise Iris. Dar încearcă.

– A încercat Bisquick?

– E foarte jignit când sugerez să folosească un amestec gata preparat.

Bex ridică dintr-o sprânceană.

– Un domn foarte sofisticat. Ești sigură că vrei să te bagi în toate astea?

– Ce toate astea? întrebă Olive, ciulind urechile.

Iris îi adresează lui Bex o privire care spunea: „Taci naibii în fața copilului!” Cel puțin spera că transmitea mesajul dorit.

– Nimic. Mă gândeam să deschid și eu un local și să vând propriile clătite, dar nu cred c-o s-o fac.

Olive o privi lung.

Iris încercă să zâmbească.

Olive se încruntă, ca și cum ar fi fost dezamăgită de ea.

– Hei, ăia nu sunt Hazel și Noah? îi atrase Iris atenția, făcându-i cu mâna lui Hazel. Ce-ar fi să te duci să-i saluți?

– Bine.

Olive se lăsă să alunece încet de pe bancheta separeului, ca și cum ar fi știut că încercau să scape de ea, dar, odată ce ajunse la Hazel și la Noah, începu să râdă și să danseze în jurul mesei lor.

– Serios acum, Iris. Ce naiba se întâmplă?

Iris rămase cu ochii la Olive, ca să fie sigură că fetița nu avea să o tulească pe undeva. Nu mai încercase de ceva vreme să evadeze din casă, dar Iris nu avea încredere că nu avea să vadă vreun iepuraș sau cine știe ce altceva pe afară și nu urma să se ducă după el.

– E posibil să mă fi culcat cu el.

– Poftim?!

– Bex! șuieră Iris. Vorbește mai încet!

– Scuze! Poftim?! strigă Bex, de data asta în șoaptă.

– M-am culcat cu el și a fost fantastic. Parcă s-ar fi zguduit pământul. Și acum nu știu ce să fac.

– Fă ce faci întotdeauna!

– Ce vrea să-nsemne asta?

Verișoara ei stătea de cealaltă parte a mesei, cu brațele strânse la piept. Nu semănau deloc. Se părea că Bex semăna cu tatăl ei, era înaltă și puternică și avea niște cărlionți blonzi sălbatici și vocea rezonantă. Iris semăna cu al ei și nici una nu aducea deloc cu mama ei.

– Ești regina aventurilor de-o noapte, Iris. Când a fost ultima oară când ai avut un iubit constant?

Iris oftă.

– Într-a unsprezecea.

– Exact.

– Dar Archer are un copil, Bex. Asta e treabă serioasă.

– Un copil pe care deja îl iubești și de care ai grijă toată ziua.

Iris se uită la Olive, care recita sau cânta acum o poezie sau un cântec pentru Hazel și Noah. Își aminti cum era când începuse să lucreze pentru Archer, cât de închisă fusese Olive, cât de singură și de tristă. Ajunsese atât de departe!

Și poate că și Iris.

Până să o întâlnească pe Olive, fusese îngrozită de copii, convinsă că nu avea să își dorească niciodată să fie mamă. Iar acum poate că își putea imagina o viață cu Olive în ea.

– Ascultă, Iris, e ca orice altă relație. Poate că o să meargă sau poate că nu, dar, judecând după felul în care vă uitați unul la celălalt, eu zic că merită să încerci.

– Și dacă n-o să meargă?

– Atunci, n-o să meargă.

– Și Olive? Bex, îți amintești cum era când eram noi mici. Știi câți bărbați au trecut prin viața mamei mele. Și de fiecare dată îmi făceam speranțe. Și de fiecare dată plecau. Nu vreau să-i fac asta lui Olive.

– Iris Lyn Fraser, ești nebună!

– Mulțumesc! Mă simt nebună. Mă bucur de confirmare.

Bex zâmbi.

– Tu nu ești ca bărbații ăia. Ascultă, o iubesc pe mama ta, dar a făcut alegeri foarte proaste în

materie de bărbați. Multe alegeri proaste.

– Dar bărbații ăia nu erau răi. Erau drăguți și amuzanți. Și îmi plăceau! După care mama... se plictisea de ei.

– Bun, nu mai înțeleg. Te temi să nu fi ca mama ta sau ca bărbații pe care-i aducea acasă?

– Ambele?

– Iris.

– Ajută-mă! Nu știu ce să fac.

– Ba cred că știi. Cred că știi exact ce să faci, dar ți-e frică să recunoști.

Iris se încruntă. De asta nu vorbea cu Bex. Verișoara ei o cunoștea mult prea bine. Și Iris nu avea chef de asta acum. Simțea că o durea totul pe dinăuntru.

Din fericire pentru ea, Olive revenea ȗopăind la masa lor.

– M-am întors!

– Ce bine!

Iris îi adresă un zâmbet superior lui Bex și verișoara ei îi răspunse scoțând limba.

– Ce mai fac Hazel și Noah?

– Bine. Le-am arătat dansul meu cel nou.

– Sunt sigură că le-a plăcut foarte mult.

– Da! Se duc într-o excursie pe o insulă și o să-mi aducă un suvenir.

– Vai, ce noroc pe tine!

Cu un rânjet prevestitor de rele, Olive își trecu degetul prin frișca rămasă pe farfurie și îi mânji nasul lui Iris.

– Așa! Acum, te potrivești cu mine și cu tata! chițai ea, încântată.

Și, din nu știu ce motiv nebunesc, Iris simți că îi venea să plângă.

CAPITOLUL 30

– Bună, tată!

– Bună, Arch! Cum îți mai merge?

Archer oftă.

– Merge bine.

Se rezemă de tăblia patului. Olive tocmai își terminase conversația săptămânală cu noul ei bunic și Iris o dusesese la culcare. Când Iris o ridicase în brațe pe fetița care râdea și țipa, Archer simțise că se topea.

Erau atât de potriviți împreună. Iris nu vedea asta?

Simțise că își pierde mințile în ultima săptămână. Încercase să îi lase spațiu. Nu voia să o preseze, să o forțeze să facă ceva ce nu își dorea, însă acum nu avea idee ce se petrecea în mintea ei. Abia dacă vorbise cu el, în afară de conversațiile strict necesare legate de Olive, și asta îl scotea din minți.

– În mod evident nu ești bine, așa că ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă?

– Situația cu Iris a... escaladat.

Sprânceana căruntă a tatălui său se arcui.

– A escaladat? În ce sens?

În ce sens? În sensul că se culcase cu ea și experiența schimbase întreaga compoziție chimică a minții lui Archer și acum era prins într-un iad chinuitor, forțat să meargă pe vârfuri în propria lui casă.

– Cred că, fără să vreau, m-am îndrăgostit de ea.

Expresia șocată de pe chipul tatălui său pe ecranul laptopului ar fi fost comică dacă Archer nu s-ar fi simțit distrus pe dinăuntru.

– Te-ai îndrăgostit de ea?

– Da.

Da. Era îndrăgostit de Iris.

Nu fusese îndrăgostit de nimeni niciodată, dar iată-l acum, îndrăgostit de femeia pe care o angajase să aibă grijă de fiica lui, de o femeie care se părea că avea alergie la relații pe termen lung și la ideea de a fi mamă, și Archer nu mai știa ce să facă.

Tatăl său se lăsă pe spătarul scaunului de birou, legănându-se încet dintr-o parte în alta. Archer reușise să îl dea pe spate. Taică-său nu se foia niciodată. Și avea întotdeauna o părere, în legătură cu orice. Nu era niciodată reținut. Și acum se uita la Archer ca și cum nu ar fi avut idee ce să îi spună sau cum să reacționeze.

Că nu era tocmai reconfortant ar fi fost prea puțin spus.

Chipul mamei lui vitrege apăru pe ecran.

– Scuză-mă că mă amestec, spuse ea, dar am auzit fără să vreau problema ta, Archie.

Probabil fiindcă fusese în aceeași cameră cu tatăl lui, lucrând la ultimul ei proiect pe etamină. Archer primise atât de multe perne cu versete din Biblie cusute pe ele, că nu știa pe unde să le mai pună. Erau momentan înghesuite toate în dulapul din hol.

– Iris ce părere are despre treaba asta? întrebă Cathi, vocea ei eclipsând-o total pe a soțului ei.

– Păi... ea...

Cathi se încruntă.

– Ei bine, asta e.

– Adică ce? se rățoi Archer.

– Trebuie să vorbești cu ea, Archie. Să vorbești foarte serios cu ea. Să afli ce-și dorește.

Asta era problema. Vorbise cu ea și Iris îi spusese ce voia. Voia o relație strict fizică. Fusesse clară de la bun început. El era cel care își dorea mai mult. El era cel care spera să o facă să se răzgândească.

El era un idiot.

– Mulțumesc, Cathi! Ai dreptate.

Mama lui vitregă zâmbi.

– Bun. Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

Și, treaba odată terminată, dispăru de pe ecran.

Reapăru tatăl lui, cu o cută încă nedumerită între sprâncene.

– Ce e, tată? De ce te uiți așa la mine?

Bărbatul clătină din cap.

– Iartă-mă! Doar că... N-ai mai vorbit niciodată despre cineva în felul ăsta. E bine, Arch. Mă bucur pentru tine!

Archer pufni.

– Mda, nu te bucura prea tare! Nu cred că eu și ea ne dorim același lucru.

– Oamenii se răzgândesc tot timpul în legătură cu ce își doresc.

– Poate.

– În orice caz, sunt mândru de tine!

– Ești mândru că m-am îndrăgostit de o femeie care nu mă vrea? Mulțumesc, tată!

Tatăl lui râse.

– Vorbesc serios. Ani la rând, nu ți-a păsat decât de munca ta, Archie. Și, deși sunt mândru că ți-ai urmat visul, mă bucur că ai găsit și alte lucruri care să te intereseze. Chiar dacă n-o să meargă cu fata asta, e bine că încerci.

Nu părea bine. Părea chiar oribil, adevărul fie spus, dar Archer nu avu timp să îi explice, pentru că Olive năvăli înapoi în camera lui, proaspăt îmbăiată și îmbrăcată cu pijamaua cea nouă.

– Trebuie să-i arăt bunicului leneșii mei! zise ea, urcând iar în patul lui și cățărându-i-se în poală.

Archer potrivi laptopul în așa fel încât să se vadă pe cameră.

– Hei! Ia uite-o din nou pe micuța mea Livie!

– Uite! Leneși!

Olive trase de bluza de pijama ca să arate leneșii.

– Hei, ia te uită! Ești foarte șic!

– Dă-te mai încolo, Jim! Vreau să văd și eu pijamaua.

Cathi reapăru, dându-l laoparte, și Archer nu își putu stăpâni un rânjet. Părinții lui erau atât de fericiți că aveau o nepoată. Mama lui trimisese mai multe cărți poștale din Chile și Olive le prinsese pe toate pe tabla de plută din camera ei. Așa că, numărându-i pe cei trei părinți ai lui și pe mama lui Cate, nu se putea spune că Olive ducea lipsă de bunici, lucru pentru care Archer era extrem de recunoscător.

Nu ar fi reușit niciodată să facă toate astea singur.

Ridică privirea și o văzu pe Iris așteptând în ușă, cu o expresie visătoare în timp ce o privea pe Olive discutând cu noii ei bunici.

Nu făcuse singur nimic.

Iris îl surprinse privind-o și îi zâmbi timid.

– Scuze! Am încercat să-i spun că e rândul tău să vorbești cu tatăl tău, dar a vrut neapărat să se laude cu pijamaua cea nouă, spuse ea încet.

Archer o dădu pe Olive jos din brațe, cu tot cu laptop, și o lăsă să își termine conversația. Se duse la ușă, lângă Iris.

– E-n regulă. E entuziasmată.

– Da.

Privirea lui Iris se tot muta de la Olive la fața lui.

– Îmi pare rău că m-am purtat așa ciudat săptămâna asta!

Archer ridică din umeri.

– Este o situație ciudată.

– Nu vreau să crezi că regret ceva, pentru că nu regret.

Archer simți cum i se întetesc bătăile inimii, dar păstră o expresie neutră.

– Nici eu.

– Poate ieșim undeva mai târziu? Doar noi doi? Pot s-o chem pe Kimmy să stea cu Olive.

Archer zâmbi fericit.

– Sigur. Ne vedem în bucătărie, la nouă.

Iris zâmbi și ea.

– Voi fi acolo.

– Bună, mamă!

– Bună și ție, floricica mea! A trecut ceva timp.

– Știu. Îmi pare rău!

O iubea pe maică-sa, dar nici una din ele nu reușea să își facă timp de stat la povești.

Iris își lăsă capul în jos, peste marginea patului, lăsându-și părul să atingă covorul, cu telefonul la ureche. Era ora opt. Mai avea o oră până la *întâlnirea* cu Archer și avea emoții.

– S-a întâmplat ceva? întrebă mama ei.

– Nu în mod special.

– Hmm... bine. Deci ce mai e nou? Cum e noua slujbă?

– E bine.

Mama ei râse și sunetul era familiar și reconfortant. Mama ei avea un râs frumos.

– Așadar, m-ai sunat să-mi spui că ești bine și că totul e bine la slujbă.

Iris oftă. Cumva, mama ei reușea să își activeze detectorul de mamă chiar și de la distanță.

– Mamă, tu ți-ai dorit să fii mamă?

– Desigur!

– Ai răspuns prea repede. Vreau să îmi spui adevărul. Când ai aflat că erai însărcinată cu mine, ai fost fericită? Sau speriată? Ai visat întotdeauna să ai copii sau a fost un accident?

– Iris, scumpo, de unde vin toate astea? Ești însărcinată?

Iris începu să tușească și aproape că se înecă cu salivă. Se răsuci și își aduse capul pe saltea.

– Dumnezeu, nu! spuse ea, când își recăpătă suflul. Doar că... m-am gândit mult la asta în ultima vreme.

– Oh!

– Nu o să te judec, nu-ți face griji! Vreau doar să știu cum te-ai simțit atunci. Știu că mă iubești și întotdeauna m-am simțit iubită în copilărie.

Simți oftatul mamei ei în telefon.

– Ei, asta e o ușurare. Mi-a plăcut foarte mult să fiu mamă.

– Știu.

– Dar, dacă e să fiu sinceră... Mama ei făcu o pauză atât de lungă, încât Iris își îndepărtă telefonul de ureche ca să vadă dacă nu se întrerupsese convorbirea, însă apoi mama ei începu iar să vorbească. Nu eram măritată, evident, și nu aveam nici o intenție să mă mărit cu tatăl tău. Nu era... genul de bărbat care să fie tată. Așa că, da, eram speriată. Evident.

– Înțeleg.

– Mătușa ta m-a dus la o clinică... înțelegi. Mi-a spus că mă ajută, indiferent ce hotărâre luam, și am făcut și eu același lucru pentru ea, două luni mai târziu. Până la urmă însă, am hotărât că te voiam. Chiar dacă eram îngrozită.

– Tu erai îngrozită?

– Evident! Orice mamă este. Și cele care spun că nu sunt mint. Să fii mamă e înfricoșător și complicat și nu e pentru toată lumea. Dar nu am regretat niciodată hotărârea pe care am luat-o, nici măcar o clipă, nici măcar atunci când, în primele patru luni de viață, ai refuzat să dormi între orele două și patru noaptea.

Iris râse ușor.

– Îmi pare rău pentru asta!

– Te iert. Acum, spune-mi, ți-am răspuns la întrebare? Te-am ajutat?

– Da. Mulțumesc!

– Bine.

Putea auzi zâmbetul mamei ei prin telefon.

– Mai am o întrebare.

– Zău, Iris, scrii cumva o carte despre mine?

– Nu încă, zise Iris sec, deși, ce era drept, avea suficient material pentru mai multe volume. Dar... ai fost vreodată îndrăgostită?

Mama ei nu ezită de data asta și Iris nu fu surprinsă de răspunsul ei:

– De multe ori.

– Dar nu ai rămas niciodată cu nimeni.

Mama ei scoase un oftat prelung.

– Doar pentru că-i iubeam nu însemna că suportam să trăiesc împreună cu ei.

Iris simți o apăsare pe inimă. Era și ea la fel? Avea să se sature de relația cu Archer și să ajungă să îi rănească pe el și pe Olive? Detesta ideea de a-i da speranțe lui Olive că ar putea fi o familie, doar ca să i le zdrobească ulterior. I se întâmplase ei de prea multe ori în copilărie.

– Unii dintre noi nu suntem făcuți pentru monogamie, scumpo, spuse mama ei. Îmi pare rău dacă asta te-a afectat în copilărie, dar mamele sunt și ele oameni, să știi. M-am străduit.

– Știu, mamă. Ai fost grozavă.

Și chiar fusese. Copilăria lui Iris fusese plină de râsete, de dansuri în bucătărie și de cine luate împreună cu mătușa și verișoara ei și fusese frumoasă și plină de veselie, iar mama ei chiar se străduise.

Putea și Iris să se străduiască, să facă tot ce îi stătea în putință, chiar dacă nu era perfect.

Poate că ar fi fost de ajuns pentru cei pe care îi iubea.

Mama ei râse.

– Ei, asta e bine, pentru că nu putem să ne întoarcem și să o luăm de la capăt.

– Nu și nici n-aș vrea.

– Te iubesc, Iris!

– Și eu te iubesc, mamă!

Își luară rămas-bun și Iris îi promise că avea să o sune mai des, cum făcea de fiecare dată, și mama ei îi promise același lucru, apoi închise și își lăsă iar capul să atârne peste marginea patului. Nu știa dacă se simțea mai mult sau mai puțin încrezătoare în capacitatea ei de a se dedica unei relații adevărate.

Știa însă ceva ce se părea că reușise să uite: poate că nu avusese un tată, dar avusese întotdeauna o familie care o iubise. Pe mama ei, pe mătușa ei și pe Bex, în mica lor comunitate feminină. Iris știa cum să facă parte dintr-o familie.

Așa că, dacă se hotăra că voia mai mult cu Archer, dacă se hotăra că voia să facă parte din familia lui, putea să o facă. Chiar dacă încă era puțin speriată.

CAPITOLUL 31

– Deci e o întâlnire? întrebă Iris de pe scaunul ei înalt, când Archer veni în bucătărie.

Era frumoasă, ca întotdeauna, dar parcă mai blândă azi, arăta mai puțin ca și cum ar fi vrut să îl distragă de la ce era important și mai degrabă ca și cum ar fi locuit acolo. Ca și cum s-ar fi simțit confortabil aici, în bucătăria lui, în blugi și o helancă, cu părul încă umed de la duș. Arăta confortabil și dulce și ca și cum aici îi era locul. Archer scutură din cap, refuzând să își îngăduie să se gândească la cât de mult își dorea acest lucru. Permanent. Voia să fie iubita lui, nu bona copilului.

Dar avea să o ia încetisor, pas cu pas.

– Vrei să fie o întâlnire, Iris? întrebă el, aplecându-se peste insulă atât cât să se apropie puțin de ea, să îi simtă mirosul șamponului și să îi vadă obraji înroșindu-i-se.

Iris ridică ochii și îi surprinse privirea și gura i se curbă într-un zâmbet.

– Poate.

– Poate?

– Da.

Zâmbetul deveni jucăuș.

– *Poate* că vreau să fie o întâlnire. *Poate* că vreau să ies cu tine.

Archer ar fi vrut să urle din rărunchi de fericire, dar se mulțumi cu un răspuns controlat.

– Mă mulțumesc cu asta.

Iris râse.

– Te mulțumești cu *poate*?

– Pentru moment.

– Ei bine, spuse Iris, sărind de pe scaun, știu exact unde să mergem la *poate-întâlnirea* noastră.

Îl luă de mână și Archer se lăsă condus de ea afară din casă.

Ajunseră în magazinul de înghețată pe lângă care trecuse de nenumărate ori, dar în care nu intrase niciodată. Ar trebui să o aducă pe Olive aici, își spuse și aproape râse când își dădu seama că ajunsese să se gândească mai tot timpul la ea.

Iris stătea la coadă, studiind lista uriașă de arome din spatele vitrinei cu înghețată.

– Ce-mi recomanzi? întrebă el, aplecându-se ca să-i șoptească la ureche și ca să vadă fiorul care o străbătu.

Dumnezeule, voia să fie aproape de ea!

– Îmi place să le amestec. Preferata mea e o cupă de cheesecake de căpșuni cu o cupă de ciocolată belgiană. La cornet.

– Uau!

Iris se întoarse spre el, zâmbind superior.

– Nu ești singurul simandicos de pe-aici când vine vorba despre mâncare.

Archer râse.

– Se pare că nu. Totuși, ai ținut secretul până acum.

Iris ridică din umeri.

– Nu voiam să te intimidez.

– Oh, asta era motivul?

– Da. N-am vrut să-ți zdrelesc orgoliul.

Râse și ochii îi dansau în timp ce îl tachina.

Ajunseră la teighea și Archer comandă două cupe de cheesecake cu căpșuni și două de ciocolată belgiană la cornet. La început, Archer nu fu sigur că băiatul de la casă îl auzise, atât de intens se holba la Iris, dar nu putea să îl

învinovățească pe bietul puști. Era imposibil să nu te uiți la ea.

Iris îi zâmbi și Archer crezu că bietul de el avea să se topească pe loc.

– Hei, Carter! spuse ea. Cum se împacă bunicul tău cu șoldul cel nou?

Întrebarea despre bunicul lui păru să îl aducă la realitate.

– Bine. Dar bunica zice că s-ar putea să-i pună o pernă pe față în somn și să curme suferința amândurora.

Iris își dădu capul pe spate și râse și părul îi alunecă pe umeri ca un pârau de foc.

– Uau, femeia aia e de groază! spuse ea, când, în sfârșit, putu să respire.

– Da, admise Carter, adresându-i lui Iris încă un zâmbet timid, înainte să se apuce de preparat înghețatele.

– Cunoști toate persoanele în vârstă din orașul ăsta? întrebă Archer, în timp ce așteptau.

– Cam da.

– Știi că asta e remarcabil, nu?

– Crezi? Am trăit aici toată viața. Ar fi ciudat să nu-i știu pe toți.

Archer nu avea un răspuns exact, decât că ar fi putut jura că motivul nu era că Iris trăise toată viața acolo. Îi știa pentru că lui Iris îi păsa de oameni. Le acorda atenție. Și de asta oamenii își doreau să fie în preajma ei.

Era motivul pentru care și el își dorea să fie în preajma ei.

Pe lângă faptul că o gustase și acum voia mai mult.

Momentan însă, avea să se mulțumească doar cu căpșuni și ciocolată.

– Vrei să ne plimbăm în timp ce mâncăm? întrebă Iris, după ce își luară conurile.

– Sigur.

Ieșiră în aerul cald al nopții. Orașul mirosea a magnolii și a aer sărat. Archer se ținu după Iris, mergând fără o țintă anume, bucurându-se doar să fie cu ea.

– Nu doar pentru Olive îmi fac griji, spuse ea, după o vreme. Vreau să spun, nu e singurul motiv pentru care ezit. În legătură cu noi.

– Bine. Vrei să-mi spui care sunt celelalte motive?

Iris luă o gură din înghețată.

– Nu fac de obicei așa ceva.

– Nu te plimbi noaptea pe străzi mâncând mult prea multă înghețată?

Iris râse ușor și privirea ei blândă poposi în a lui.

– Nu, asta fac foarte des. Nu ies la întâlniri – asta nu fac. Și nu mă văd cu cineva o perioadă mai lungă.

– Da, mi-am cam dat seama.

– Serios?

– Iris, prima oară când te-ai culcat cu mine, ai încercat să fugi de la locul faptei.

Iris râse cu zgomot.

– Să fug de la locul faptei?

– Așa a părut, spuse el, râzând la rândul lui.

Iris strâmbă din nas.

– Îmi pare rău pentru asta!

– Nu spun că nu mi-a plăcut.

Iris zâmbi pieziș și clătină din cap.

– Ascultă, Iris, și eu sunt pe un teren nou. Din toate punctele de vedere. Cu Olive, cu localul, cu tine. Înghiți cu greu, refuzând să lase conversația să o ia mult prea înainte. Nici eu nu am avut prea multe relații serioase în trecut. Nu aveam timp pentru ele. Așa că poate ar fi bine să o luăm încet. Să vedem cum merge.

– Să vedem cum merge?

– Da, să vedem cum merge. O să ne lămurim împreună.

– Și custodia?

– Am voie să mă văd cu femeii, Iris. Trebuie doar să asigur un cămin potrivit pentru Olive. Dacă și când o să hotărâm că facem treaba asta pe bune, o să vedem atunci ce facem cu avocații și cu toți binevoitorii din oraș. Dar faptul că ieșim împreună n-o s-o afecteze pe Olive.

Iris nu părea convinsă și poate că nici el nu fusese la început sigur de asta. Nu i se păruse o idee bună să aibă o aventură cu bona. Dar asta nu era o aventură. Îi cunoștea de-acum inima lui Iris. Știa că nu avea să o rănească pe Olive.

Ea îl privi cu coada ochiului în timp ce mergeau și Archer își ținu respirația, așteptând-o să răspundă. Spusese prea multe, o împinsese prea departe?

– Și cum rămâne cu faptul că ești șeful meu? întrebă ea.

– Ai de gând să mă raportezi la HR, Iris? o necăji el, împungând-o ușor, dar expresia ei era serioasă. Vrei să nu mai fii bona lui Olive?

Avea dreptul să renunțe, desigur, dar Archer spera că avea să rămână.

Iris scoase un fel de zumzăit din gât în timp ce se gândea.

– Ei bine, dacă obiectivul principal este să-i afectăm cât mai puțin viața lui Olive, atunci probabil ar trebui să rămân bona ei.

– Ești sigură? Sincer, nu vreau să te simți inconfortabil.

– Știi că nu e cazul. Așa că hai s-o luăm încet și să vedem cum merge! Așa cum ai zis.

Zâmbetul ei ezitant îl făcu să ofteze ușurat.

– Bine, așa facem.

– Dar tot nu-i spunem lui Olive, zise ea, împreunându-și sprâncenele.

Și atunci o văzu – văzu dragostea pe care i-o purta lui Olive. Nu făcu decât să îi întărească încrederea în ea. Nu voia să o dezamăgească pe fetița lui. Și nici el nu voia. Voia să le poată spune lui Olive și avocaților atunci când relația lor devenea mai stabilă. Dar înțelegea că Iris avea nevoie de mai mult timp.

– De acord.

– Și ea e ca un mic detectiv, așa că va trebui să fim foarte discreți.

Archer râse.

– Cu siguranță.

Ajunseră în capătul unei străzi și portul apăru în fața lor. Iris se urcă pe una dintre stâncile mari care separau plaja micuță de strada pe care tocmai veniseră. Se așeză pe ea și Archer făcu la fel.

Valurile loveau liniștit țărmul, luna plutea jos, deasupra apei.

– E unul dintre locurile mele preferate, spuse ea, lăsându-și capul pe umărul lui.

– E un loc bun.

Orice loc în care Iris își punea capul pe umărul lui era un loc bun.

– Știai că Olive vrea un iepuraș acum? I-a trecut de cățel, spuse ea.

– Mi-a zis de vreo câteva sute de ori, da.

Iris râse și Archer simți sunetul până în vârfurile degetelor de la picioare.

– Și? Îi iei unul?

– Un iepure? În nici un caz.

– Mai vedem. Pun pariu că o să te convingă.

Archer clătină din cap.

– Ultimul lucru care ne trebuie în casa aia e un animal.

– Dacă flutură de suficiente ori din genele alea lungi, o să-i iei unul. Ai face orice pentru ea, Arch.

Arch. Nota de tachinare îi dispăruse din voce și locul îi fusese luat de o tandrețe dulce, care îl făcea pe Archer să simtă că inima îi crescuse atât de mult, că nu îi mai încăpea în cutia toracică. Prescurtarea asta a numelui său, pe care oamenii o foloseau tot timpul, părea cel mai dulce alint pe buzele ei. Oh, Doamne, era îndrăgostit lulea!

Își drese vocea.

– Aș face multe. Dar la iepurași trag linia.

Iris ridică privirea și întoarse capul spre el, pe piatra pe care soarele o încălzise peste zi. Era frumoasă în lumina lunii, ca o zână din cărțile de povești ale lui Olive.

Se aplecă și își trecu buzele peste ale ei.

– Mă bucur foarte mult că m-am mutat aici, spuse el, pentru că era adevărat, mult mai

adevărat decât își imaginase vreodată că avea să fie. Cum era cu puțință ca doar cu câteva luni în urmă să fi fost disperat să găsească o modalitate de a pleca?

Simți zâmbetul lui Iris pe buzele lui.

– Și eu.

Îl sărută, afundându-și degetele în părul lui, și Archer o trase mai aproape, dorindu-și-o cu totul, dar dispus să se mulțumească doar cu oftaturile ei și cu trupul ei moale în brațele lui, sub lumina lunii.

Mai târziu, în timp ce intrau în casă, Iris șopti, cu degetele încă în ale lui:

– A fost o întâlnire frumoasă.

Și faptul că acceptase că fusese o întâlnire era o victorie pentru Archer.

– Da, a fost. Te conduc la camera ta.

Iris chicoti.

– Mă conduci la camera mea?

Archer zâmbi pieziș.

– Trebuie să am grijă că ajungi în siguranță acasă.

Se furișară fără zgomot pe hol și, când trecură de camera lui Olive, aruncară o privire ca să se asigure că dormea dusă sub grămada de animale de pluș. Se opriră în fața camerei lui Iris și ea ridică privirea spre el, iar Archer ar fi vrut s-o ia în camera lui și să o sărute peste tot, dar mai voia și să îi arate că își dorea mai mult decât atât.

Coborî capul și Iris se ridică pe vârfuri spre el, întâmpinându-l cu buzele calde și moi. Era un sărut încet și dulce, cu gust de căpșuni și ciocolată. Iris oftă și își lipi corpul de al lui, chinuindu-l cu fiecare rotunjime. Și, Doamne,

cât ar fi vrut să cedeze ademenirilor ei, dar se trase mai în spate și își lipi fruntea de a ei.

– Noapte bună, Iris!

Ochii ei erau mari și întunecați, obrații – îmbujorați.

– Cum adică noapte bună?

Archer zâmbi.

– Ieși și mâine-seară la o întâlnire cu mine?

Îl privi lung preț de un minut întreg și Archer se temu că poate forțase nota, dar în cele din urmă Iris încuviință încet din cap.

– Super! La nouă, în bucătărie. Ne vedem atunci!

O mai sărută o dată cast pe buze și o lăasă uluită în mijlocul holului.

CAPITOLUL 32

Archer o curta.

Sau ceva de genul ăsta.

Ieșiseră la *întâlnirile* lor în fiecare seară timp de o săptămână. La întâlniri în care Archer îi gătise tot felul de preparate uimitoare și uneori venise Kimmy să stea cu Olive, iar Iris îi arătase lui Archer și mai multe din locurile ei preferate din Dream Harbor. Discutaseră despre câte în lună și în stele, despre copilăria lor, despre relația pe care o aveau cu părinții, despre Olive, despre cum credeau că avea să continue viața lor, despre cum poate că această perspectivă începuse să se schimbe și se sărutaseră.

Doamne, cum se sărutaseră, încet, dulce și delicios. Săruturile astea o lăsau pe Iris fără puteri, îi înmuiau genunchii și îi răpeau capacitatea de a gândi.

Și era al naibii de bine!

Începea să îi fie greu să își amintească motivele pentru care se temuse vreodată de toate astea. De ce ar fi putut să fie o idee proastă să lase un maestru bucătar inimaginabil de talentat să gătească pentru ea și apoi să o sărute până când își uita propriul nume? De fapt, părea chiar o idee fantastică.

În clipa de față, era lipită de peretele de lângă ușa dormitorului ei și gura lui Archer era pe gâtul ei și mai știa că o chema Iris doar pentru că Archer îi murmură neîncetat numele.

– ieșim la întâlniri deja de o săptămână, spuse ea, cu vocea întretăiată și îndepărtată.

– Știu, zise Archer, zgâriindu-i gâtul cu dinții.

– Cred că ar trebui să facem sex. Din nou, vreau să zic.

Archer se retrase doar atât cât să îi poată vedea fața în lumina difuză de pe hol.

– Oh, da?

– Da. Tu nu? Vreau să zic, a trecut o săptămână întreagă.

Râse la felul în care accentua *o săptămână*, de parcă ar fi fost o eternitate, dar, când o săruta așa, i se părea că trecuse un secol întreg de când se culcase cu el. Nu știa cât putea să mai îndure.

– Dacă facem iar sex, o să intri în panică și o să îmi spui că relația dintre noi este doar fizică? întrebă el, trecându-și vârful nasului de-a lungul

obrazului ei, până ce gura lui fu iar peste a ei, culegându-i oftaturi mici de pe buze.

– Nu cred că mai pot susține asta, zise ea și își simți buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet.

Cum ar fi putut să pretindă că era doar ceva fizic când era atât de clar că îl plăcea? Încă nu îi era prea clar cum de se întâmplase asta. Undeva între clătite, și paste, și sărutări, și conversații, era posibil să se fi îndrăgostit de el?

Gândul îi trimise un fior amețitor prin tot trupul.

Așa ceva nu i se mai întâmplase.

– Bun, zise el. Pentru că nu pot să mai pretind că sunt de acord cu asta.

Privirea lui o întâlni pe a ei și atunci văzu, văzu că poate și el se îndrăgostise de ea și nu își putu stăpâni zâmbetul care i se întinse pe față.

– Deci... spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui. Vrei să dormi la mine?

Archer zâmbi larg la rândul lui și gropița îi apăru în obraz.

– Știi că vreau.

Fiorul amețitor se intensifică.

– Dar...

Aruncă o privire spre dormitorul lui Olive.

– N-o să facem zgomot, promise Iris, trecându-și mâinile peste pieptul lui. Uitase că Olive fusese cuibărită frumușel în patul din casa bunicii ei data trecută când se întâmplase asta. Și avem clopoței, în caz că se trezește. Și...

Archer o întrerupse cu un sărut fierbinte, lipind-o de perete, și Iris gemu de ușurare. Dacă ar fi trebuit să petreacă încă o noapte singură, nu era sigură că ar fi supraviețuit.

– M-ai convins, murmură el, lipindu-și fruntea de a ei.

– Foarte bine.

Ea zâmbi și Archer o sărută.

Se opriră doar atât cât să intre în dormitorul ei și să închidă ușa, apoi începură din nou să se sărute. Nu se mai sătura. De el. De asta. Archer îi dăduse peste cap toate regulile pe care le avea când venea vorba despre bărbați. Ideea că nu avea nevoie de un bărbat decât pentru sex.

Buzele lui erau familiare de-acum, senzația gurii lui peste a ei, mâinile care îi prindeau și îi strângeau trupul, felul în care se mișca sau cum gemea când își trecea degetele prin părul lui. Totul îi era familiar. Și nu avusese niciodată așa ceva. Toate relațiile ei fuseseră trecătoare, cel mult de câteva weekenduri pasionale. Niciodată așa. Niciodată nu avusese acest sentiment de dorință înfășurată în confort și prietenie.

Niciodată nu se simțise acasă, în familie.

Era plăcut și intim și Iris tot voia să îi smulgă cât mai repede pantalonii lui Archer.

Dar nu îi spuse nimic din toate astea lui, pentru că, în momentul de față, încerca să îl scoată din mai sus-menționații pantaloni, iar el încerca să o facă să încetinească.

– Iris, mormăi el. Așteaptă!

Îi prinse mâinile și Iris scoase un pufnet de dezamăgire.

– Putem s-o luăm încet, spuse ea. Promit! Doar scoateți hainele!

Archer o privi cu flăcări în ochi și cu un zâmbet ușor superior.

– Te rog, *chef*, toarse Iris.

Și Archer îi lăasă numaidecât mâinile și își trase dintr-o mișcare cămașa peste cap. Pantalonii urmară rapid același drum și Iris se trezi cu un Archer pe jumătate dezbrăcat în dormitorul ei.

El încercă să o tragă din nou spre el, dar îl plesni ușor peste mână.

– Nu, nu, nu! îl dojeni ea. O luăm încet, ai uitat?

Îl privi cu un zâmbet poznaș și începu să îi exploreze încet trupul. Și era un corp frumos. Puternic, cu umeri lați, nu genul lucrat mult la sală, ci mai degrabă genul care ar fi putut să o scoată în brațe dintr-o clădire în flăcări, la nevoie.

Își trecu unghia peste pieptul lui și îl simți cutremurându-se.

– Ce faci, Iris?

– Te savurez.

Archer gemu, dar, după felul în care penisul întărit îi împingea partea din față a boxerilor, Iris nu credea că era prea deranjat. Îl înconjură, lăsându-și degetul să i se plimbe pe corpul lui, să îi traseze adânciturile mușchilor, să îi treacă peste umeri, apoi să îi alunece pe spate. Îl coborî în jos pe spatele lui și Archer se înfioră din nou. Își lăasă degetul să i se prindă în marginea boxerilor lui și îi trase în jos atât cât să îi poată aprecia curba fundului. Și să zărească un tatuaj.

– Știam eu!

– Ce știai? întrebă el, privind peste umăr.

Iris îi trase mai jos chiloții.

– Un tatuaj!

Archer zâmbi zeflemitor.

– Nu l-ai observat înainte?

– Nu am apucat să mă uit prea bine la fundul tău. Dar acum, că sunt aici...

Îi trase boxerii în jos pe picioare și Archer îi aruncă laoparte.

– Ce este?

– O ramură de măslin.

– Ai o ramură de măslin tatuată pe fund?

– Nu e pe fund. E deasupra.

– La limită! Iris încercui tulpina și frunzele de deasupra fesei lui Archer. Și? De ce o ramură de măslin?

Archer ridică din umeri și Iris îi văzu mușchii flexându-i-se.

– Mă duceam în Italia. Cred că mi-am imaginat că-s isteț.

– Ți l-ai făcut înainte să pleci?

– Da.

– Îl aveai când te-ai culcat cu Cate?

– Da.

– Și mai târziu a botezat-o pe fata ta Olive¹?

– Poate? Nu prea știu. Ar putea fi doar o coincidență. E ciudat?

– Că femeia cu care ai fost a botezat copilul pe care nu știai că îl ai după un tatuaj de pe fundul tău? Nu. Nu e ciudat deloc.

Archer râse.

Iris își lipi fruntea de mușchii calzi de pe spatele lui, continuând să îl exploreze cu degetele.

– E plăcut, într-un fel. Ca și cum ar fi vrut să ai o contribuție la numele pe care urma să îl poarte.

Simți un oftat străbătându-l.

– Crezi că mi-ar fi spus vreodată despre Olive? întrebă el, cu voce înceată și tristă.

Iris îl cuprinse în brațe și își lipi obrazul de spatele lui, ținându-l strâns.

– Nu știu.

El scoase încă un oftat prelung.

– Crezi că nu mi-a spus pentru că a crezut că o să fiu un tată rău?

Iris îl strânse mai tare.

– Nu te-ar fi trecut pe certificatul de naștere dacă ar fi crezut asta.

– Presupun.

Iris încercă să și-o amintească pe Cate, pe această femeie pe care abia o cunoscuse, dar pe care o văzuse de nenumărate ori în oraș. Era drăguță, din câte știa Iris, amabilă cu vecinii și zâmbea des. Iris nu auzise niciodată vreun cuvânt rău despre ea.

– Cred că a încercat să facă așa cum era mai bine pentru voi toți, spuse Iris, gândindu-se la cum fusese probabil Archer pe atunci – ambițios, hotărât să își atingă țelul...

Și Cate ar fi vrut să și-l atingă.

– Îmi doresc să-mi fi spus. Îmi doresc... Încă un oftat cutremurător. Îmi doresc să nu fi pierdut atât de mult.

Iris își trecu mâinile peste pieptul lui lat.

– Știu.

Nu mai spuseră nimic o vreme; Iris îi găsi inima și își lăsă mâna peste bătăile ei.

– Doar pentru că ea *credea* că făcea alegerea corectă nu înseamnă că a și făcut-o. Ești un tată bun, Archer. Și un bucătar bun.

Îi ridică mâna și îi sărută palma, în semn de mulțumire.

– Slavă Domnului că nu ai un tatuaj cu o spatulă, spuse ea, tachinându-l iar, vrând să îl scoată din starea de tristețe. Ar fi fost un nume mult mai ciudat.

Archer râse surprins, se întoarse și o trase iar spre el.

– Sau un polonic, spuse el, făcând-o să râdă mai tare.

– Deși Knives ar fi fost un nume fantastic!

– O să țin minte pentru următorul, murmură el și o sărută pe gât.

„Pentru următorul!“ Pentru copilul pe care urma să îl aibă cu... cu cine, mai exact? Cu ea? Cu Iris Lyn Fraser? Oare Archer tocmai o rugase să îi poarte copilul și să îi dea un nume absolut fantastic, precum Knives?

Asta voia și ea acum? Când o lăsase pe Olive să i se furișeze în inimă, se deschisese ideii de a avea propria progenitură, într-o zi?

Era oare posibil ca un uter să facă un salt mortal? Pentru că asta făcea al lui Iris acum, fie de încântare, fie de groază – asta nu-i era clar. Dar nu era acum timpul să își descâlcească emoțiile încurcate.

Lăasă, în schimb, trupul, gura și mâinile lui Archer să îi distragă atenția, scoțându-i hainele una câte una, până când rămaseră amândoi goi în mijlocul camerei ei.

– Nu am mai intrat aici de când te-ai mutat tu, spuse el, împingând-o cu spatele spre pat, făcând-o să uite cu totul de copii, de bebeluși sau de ideea de a fi mamă. Arată drăguț.

Nu făcuse mare lucru. Pusese pe pat cuvertura în nuanțe de mov pe care o primise de la Bex de Crăciun, câteva lucrări ale artiștilor locali pe pereți și pe noptieră lampa pe care o luase de la târgul de vechituri din Dream Harbor. Toate lucrurile obișnuite dintr-un dormitor, dar totul era ca în ceață acum, pentru că Archer se apleca peste ea, apăsând-o în saltea cu greutatea lui, sărutând-o.

– Sunt îndrăgostit de tine, Iris, spuse el, printre sărutări.

Ca și cum ar fi fost ceva normal, ceva ce își spuneau în fiecare zi, ca și cum nu ar fi lăsat-o fără aer în plămâni în clipa în care rostise vorbele cu voce tare.

– Știu că e repede și știu că poate nu e ce-ți doreai. Dar e adevărat. Te iubesc! Iubesc absolut totul la tine. O sărută iar și iar, îi arse cuvintele pe piele. La început, a fost doar ceva fizic. Erai atât de sexy! Nu ar fi trebuit să te angajez niciodată, Iris. Am știut că avea să fie o problemă încă din prima zi, când ai apărut în maioul ăla strâmt. Continuă să o sărute în timp ce vorbea. Apoi însă, ai fost tu. Tu când erai veselă și jucăușă, tu când erai îngrijorată, tu când erai speriată și aveai nevoie de mine, și când nu aveai nevoie de mine, și când te jucai cu Olive, și când mă sărutai – absolut tot timpul, Iris.

Iris încă nu spusese nici un cuvânt și după felul în care Archer se uita la ea se gândea că poate deja îi frângea inima.

– Nu trebuie să o spui și tu, zise el, odihnindu-și capul pe abdomenul ei. Nu trebuie să simți la

fel. Doar că... nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta și voiam să o spun.

Iris își trecu degetele prin buclele lui moi; încă nu era în stare să vorbească, dar voia să îi dea de înțeles că era acolo. El își schimbă poziția și îi prinse un sfârc în gură și trase cu buzele până o auzi scâncind, până îi simți mâinile strângându-i-se în păr.

Și, într-un final, toate sentimentele pe care ea le avea pentru acest bărbat se strânseseră ca într-un mănunchi. Veselia, și teama, și confortul, și dorința, și prietenia. Și era înfricoșător, dar era perfect.

– Și eu te iubesc! șopti ea.

Privirea lui se ridică spre a ei, chiar dacă încă avea sânul ei în gură. Îl mai linse o dată înainte să îi dea drumul.

– Chiar?

– Sunt destul de sigură.

El oftă peste pielea ei umedă și Iris se înfioră.

– Mă mulțumesc cu asta.

Urcă iar peste ea și Iris își desfăcu picioarele pentru el. Archer intră încet în ea, până o umplu toată. Oftară amândoi în același timp. El se mișcă încet, controlat, fără să se grăbească – și ei îi plăcea. Îi plăcea senzația de a fi apăsată pe saltea, de a fi înconjurată de el, de a fi ținută.

Când mișcările lui deveniră neglijente și rapide, era atât de aproape de final, că o durea.

– Ce-ți trebuie, iubito? șopti el, la tâmpla ei.

– Putem să ne întoarcem?

Se întoarseră amândoi deodată, fără să întrerupă contactul, și Archer era acum jos și Iris deasupra.

– Mai bine?

Gemu, începând să se legene peste el; unghiul era perfect acum.

– Mult mai bine.

Se aplecă în față și Archer îi luă din nou sfârcul în gură. Clitorisul i se freca perfect de osul lui pubian, penisul lui încă o umplea, o întindea. Nu dură mult. Orgasmul o umplu încet și greu, ca o tortură, întinzându-se, crescând și prăbușindu-se. Archer îi prinse strâns fundul, fără să își dezlipească gura de sânul ei, amplificându-i plăcerea până când ajunse să tremure și să plângă în extaz. Îi puse o mână pe gură, amintindu-i, nu în cel mai subtil mod, că nu trebuia să facă zgomot. Ea gemu peste degetele lui.

Când, în sfârșit, se potoli, Archer îi zâmbi.

– Încă unul.

Iris clătină din cap.

– Nu mai pot.

– Ba poți. Mai dă-mi unul, iubito!

Bun, poate că într-adevăr îl iubea pe bărbatul ăsta.

Trei orgasme mai târziu, Archer cedă, în sfârșit, și își dădu drumul în ea, fără ca privirea să părăsească o clipă fața ei. Când terminară, Iris se prăbuși peste el și rămaseră îmbrățișați până dimineața, când Archer se furișă în camera lui.

Pentru că, indiferent de ce se întâmplase acolo, era încă prea devreme ca să îi spună lui Olive.

CAPITOLUL 33

– Iris!

– Ce?

Când deschise ochii, Iris îi văzu fața lui Olive înfricoșător de aproape de a ei.

– E Ziua Căpșunilor!

Iris scoase un geamăt. Ziua Căpșunilor! Cel mai recent festival din Dream Harbor. Cum de uitase? De câteva săptămâni tot orașul zumzăia de pregătiri cu căpșuni. Toate magazinele de pe Main Street erau decorate cu fanioane cu căpșuni și afișau în vitrine postere care anunțau Festivalul Căpșunilor. Iris oftă în sinea ei și își dădu ochii peste cap – orașul ăsta chiar exagera când venea vorba despre festivaluri.

– Iris! Mâini micițe îi zgâlțâiră umărul. Iris, ai zis că o să mergi cu mine și cu tata, ai uitat? Așa ai zis. Iris! Ai uitat?

Iris scoase o mână de sub pătură și începu să pipăie fața lui Olive.

– De unde se oprește ceasul ăsta?

Olive chicoti.

– Livie?

Capul lui Archer apăru prin ușa întredeschisă. Iris se îngropă și mai adânc sub pătură.

– Ți-am spus s-o lași în pace pe Iris. Este ziua ei liberă. Scuze, Iris!

Iris dădu pătura laoparte și îi găsi pe tată și fică uitându-se amândoi la ea, Archer cu îngrijorare, Olive cu evidentă nerăbdare.

– Dar a zis că o să vină cu noi la Ziua Căpșunilor!

Din nefericire, era adevărat. Numai că asta fusese cu câteva săptămâni în urmă. Promisiunea fusese făcută înainte să ia și ea

virusul ăla ciudat pe care îl adusese Olive de la școală. Ticăloasa mică fusese bine-mersi toată săptămâna, dar Iris se simțise epuizată și avea o senzație continuă de greață.

Își frecă fața și se ridică încet în capul oaselor, așteptând să treacă valul de greață.

– Are dreptate. Am zis că o să vin.

– Ura!

Olive bătu din palme și începu să danseze fericită prin camera lui Iris. Archer o ridică în brațe și fetița chițai încântată.

– Bine. Haide măcar s-o lăsăm pe Iris să se pregătească în liniște!

– Dar căpșunile!

– O să fie acolo toată ziua, îți promit! Archer o puse pe Olive jos pe hol și băgă iar capul pe ușa lui Iris. Ești bine? Pot să mă duc singur cu Olive, dacă preferi să stai acasă.

Iris ar fi preferat să rămână acasă, dar îi promisese și, din cauza sentimentelor ălor afurisite pe care ajunsese să le aibă pentru bărbatul ăsta și copilul lui, nu o lăsa inima să îi dezamăgească.

– Sunt bine. N-am fost în apele mele săptămâna asta. Nu-i mare lucru. Se forță să zâmbească. Mă îmbrac și sunt gata cât pot de repede.

– O să-ți fac micul-dejun.

Iris nu își putu reține zâmbetul. Nevoia constantă a lui Archer de a o hrăni era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el.

– Bine.

– Ouă și șuncă?

Doar că, în clipa de față, gândul la mâncare nu era chiar cel mai tentant. Iris simți cum i se întoarce stomacul.

– Poate niște ceai cu pâine prăjită?

Archer se încruntă.

– Doar asta vrei?

– Doar asta vreau, sincer. Mulțumesc!

El continua să o privească din ușă, cu expresia aia intensă pe care o avea uneori.

– Sunt bine, pe cuvânt.

– Bine. În sfârșit, zâmbi. Mă bucur că vii cu noi!

– Și eu.

Și așa era, deși încă simțea puțin că îi venea să vomite.

Era prima lor ieșire împreună de când începuse să se culce cu Archer, de când cuvântul cu *I* fusese rostit între ei.

Lucrurile merseseră bine în ultimele două săptămâni. Sexul fusese incredibil, dar, mai important, de câte ori îi șoptea că o iubește, cu trupul lipit de al ei și mângâindu-i urechea cu respirația lui caldă, Iris simțea că totul era cum trebuia să fie. Și, când îi șoptea la rândul ei aceleași cuvinte, chiar le credea.

Dar în prezența lui Olive păstraseră distanța. Nu se sărutau, nu se atingeau – și era mai greu decât își imaginase că ar fi putut fi. Mai ales cu un copil care în permanență privea și asculta. Începuse să aibă impresia că o mințeau și lui Iris nu îi plăcea senzația asta. Nu voia să o mintă pe fetița asta, care avea încredere în ea. Ca să nu mai vorbim că îi era foarte, foarte greu să nu îl atingă pe Archer. Voia să îl ia în brațe când

venea acasă de la muncă. Voia să îl țină de mână și să îi dea laoparte părul de pe frunte. Voia să simtă că formau cu adevărat un cuplu, nu că era o angajată care și-o trăgea cu șeful. Fantezia asta își pierdea din farmec pe măsură ce continua. Și, deși stabiliseră că aveau să fie împreună și că Iris urma să rămână bona lui Olive, planul ăsta părea o idee din ce în ce mai proastă, pe zi ce trecea.

Așa că ieșirea asta împreună pentru prima ediție a festivalului anual Primăvara Eternă a Căpșunilor părea ceva important. Aproape ca un test, să vadă dacă funcționau ca o familie. O familie adevărată, în public.

Dacă totul mergea bine azi, poate că aveau să îi spună lui Olive.

Ideea îi făcu stomacul lui Iris să se încordeze din nou și fu recunoscătoare că Archer plecase în clipa în care se aplecă peste pat și vomită în coșul de gunoi.

Ca mai toți cei născuți și crescuți în Dream Harbor, Iris adora orice festival. Era ceva în ADN-ul orașului. Oamenilor de aici pur și simplu le plăcea orice pretext de a se strânge laolaltă. Așa că, deși era doar primul an din Primăvara Eternă a Căpșunilor, locul era deja ticsit.

Logan Anders găzduia evenimentul la ferma lui și terenul era plin de artizani, tarabe cu tot felul de gustări și mai multe preparate din căpșuni decât ar fi crezut Iris că pot să existe. Olive vibra de nerăbdare lângă ea și Iris trebuia să admită că, acum, că ieșise la aer curat și avea

un strat plăcut de pâine prăjită în stomac, se simțea mult mai bine.

Aerul era cald și soarele strălucea. Era o zi perfectă de iunie. Totul părea nou, proaspăt și plin de speranță. Iris închisese ochii și își ridicase fața spre soare, asemenea unei flori însetate, când țipătul entuziasmat al lui Olive îi întrerupse gândurile liniștite.

– Pui de animale! chicoti fetița. Iris! Pui de animale!

Iris privi către locul înspre care o trăgea Olive și simți cum i se umple inima. Piciorușele ei încălțate în cizmulițe de cauciuc scârțâiau prin noroi și purta deja agrafele cu căpșuni pe care Archer i le cumpăraseră de la taraba lui Bernadette și arăta incredibil de drăgălașă. Se uită la Iris cu ochii plini de speranță.

– Putem să mergem să-i vedem?

– Sigur.

– Haide! Începu să o tragă înspre țărcul cu animale. Tată! Vino! îi strigă Olive lui Archer, care era la standul lui Jeanie, de unde cumpăra o limonadă de căpșuni uriașă, pentru toți trei.

– Vin și eu imediat, dar să nu cumva să încerci să ascunzi vreun pui de iepuraș în buzunar.

Olive râse, dar Iris își notă în minte să nu uite să îi verifice salopeta înainte să plece de la țărcul cu animale. Nu se putea încrede că micuța nu avea să încerce să șterpească un iepuraș. O prinsese pe Olive cu câteva zile în urmă cu niște morcovi și o cutie de carton în curtea din spate, încercând să meșterească un fel de capcană.

Traversară câmpul împreună, având grijă să evite bălțile și șanțurile pline de noroi, ca să

ajungă la țărcurile de animale. Zeci de copii stăteau lipiți de garduri ca să vadă mai bine iezii și purcelușii. Iris zări câteva fețe cunoscute.

– Uite, Olive, Ivy și Cece sunt aici.

I le arată pe cele două fete care râdeau încântate de un ied care rodea gardul de sârmă. Olive o porni în fugă spre ele, strigând ceva despre noile ei agrafe și despre cât de drăgălași erau ieduții. Când Iris o ajunse din urmă, toate cele trei fete țăpăiau entuziasmate, sub privirile ușor ametite ale lui Hazel și Noah.

– E posibil să le fi dat prea multe dulciuri cu căpșuni, spuse Hazel.

– Da' de unde! zise Noah, zâmbind. Se distrează și ele.

Iris îi răspunse cu un zâmbet, simțindu-se încă prea obosită după ce alergase până aici ca să contribuie cu mai mult.

– Unchiule Noah, spuse Cece, trăgându-l de braț. Ne mai dai niște monede pentru mâncarea de capre?

– M-ați lăsat lefter, fetelor! zise el, băgând mâna în buzunar și scoțând-o goală.

– Olive, întreab-o pe mama ta dacă are ea, îi șopti Ivy lui Olive.

Iris privi cu groază cum expresia lui Olive se schimbă din bucurie în tristețe într-o fracțiune de secundă.

– Nu este mama mea, spuse Olive și Iris simți cum i se frânge inima.

– Oh!

Ivy se uită la Iris, nedumerită.

– E mătușa ta?

– Nu. E doar bona mea.

„Doar bona mea.“

– Bine, continuă Ivy, fără să observe că discuția asta o rupea pe Iris în două sau efectul pe care îl avea asupra lui Olive. Atunci, întreab-o pe bona ta dacă are niște monede!

„La naiba!“ Era sigură că nu avea monede. Cine mergea cu buzunarele pline de mărunțiș? Oare mamele făceau asta?

– Îmi pare rău, puștoaico! Nu am la mine.

Dezamăgirea de pe chipul lui Olive îi pătrunse în piept ca un cuțit. Tocmai de asta se temea. Copilul ăsta voia atât *de mult* de la ea, încât era garantat că avea să o dezamăgească.

– Mai am eu câteva, spuse Hazel, scuturându-și geanta până când căzură din ea câteva monede, pe care fetele le primiră cu țipete de bucurie.

„Slavă Domnului!“

Iris râsuflă ușurată.

– Mulțumesc, Hazel!

– Pentru nimic. Am făcut o dată greșeala să le ducem la Zoo fără să avem mărunț și a fost un dezastru.

Noah își trecu brațul pe după umărul lui Hazel.

– Să știi că apreciez că le lași pe fete să stea la noi.

Hazel se uită la el și zâmbi.

– Desigur! Sunt ceva de groază, dar le iubesc.

Noah zâmbi larg și o sărută pe Hazel pe vârful nasului. O să fie niște părinți buni într-o zi, își spuse Iris. Veseli și iubitori. Iris își imaginează casa lor plină de cărți și de petreceri dansante, un

tată care ar fi făcut orice pentru copiii lui și o mamă care să îi adore.

Oare putea să construiască și ea așa ceva cu Archer și Olive?

– Știi că au iepurași aici? îi spuse Cece lui Olive după ce ieduții linseră toată mâncarea din palmele lor lipicioase.

– Știu! Se întoarse spre Iris, părând să fi uitat deja infracțiunea de mai devreme, când o prinsese fără monede la ea. Iris, putem merge să vedem iepurașii?

– Să mergem! spuse Cece, trăgându-le după ea pe Olive și pe Ivy, fără ca vreuna să mai aștepte răspunsul adulților.

Noah râse.

– Cred c-ar fi mai bine să ne ducem după ele.

– Nu mi se pare că avem de ales, zise Iris, reperând-o pe Olive în mulțimea de copii.

Fetele ajunseră la țarcul cu iepurași, în fața căruia era postată Kira.

– Bună ziua, doamnelor!

– Bună, Kira! Pot să iau un iepuraș în mână? O să am *foarte* mare grijă, spuse Olive.

Kira râse.

– Uau, sunteți foarte hotărâtă în dimineața asta, domnișoară Olive.

– Foarte hotărâtă. Să țin în mână un iepuraș. Te rog!

Kira râse iar.

– S-a făcut. Dar va trebui să stați jos și să nu scoateți nici un zgomot, ca să nu-i speriați, bine?

Olive se așeză pe un balot de paie și încuviință solemn din cap. Cece și Ivy făcură la fel. Iris

zâmbi.

– Cel puțin trebuie să stea potolite câteva minute, șopti Hazel, iar Iris râse.

– Bun, pe ăsta îl cheamă Fursec.

Kira puse o păturică cu un iepuraș caramel în poala lui Olive. Olive strălucea pur și simplu de încântare, dar rămase complet nemișcată și tăcută, doar privind animalul din brațe.

Kira așează un iepuraș negru cu alb pe nume Alexandru în brațele lui Cece și încă unul, micuț și gri, pe nume Norișor, în ale lui Ivy.

– Zău dacă nu e cel mai drăgălaș lucru pe care l-am văzut întreaga zi, spuse Iris, iar Kira zâmbi larg.

– Nu-i așa?

– Deci, acum, ai iepurași?

Kira ridică din umeri.

– Am plecat de la doi.

– Cam așa e cu iepurașii, zise Noah, râzând, și Hazel își dădu ochii peste cap.

– Totuși, nu sunt drăguți? spuse Kira, zâmbind visătoare.

– Bennett și câinii ce părere au despre ei? întrebă Iris.

– Sunt foarte protectori. Câinii îi păzesc toată ziua și l-am prins de mai multe ori pe Ben ducându-se să-i verifice în timpul nopții.

Iris râse, dar Olive îi făcu semn să tacă.

– O să-i sperii, șopti ea.

– Scuze! răspunse Iris, tot în șoaptă.

– Dacă ești foarte atentă, poți să-l mângâi pe căpșor. Așa!

Kira îi arată și apoi Olive făcu la fel, mângâind capul iepurașului cu atâta blândețe și dragoste,

încât Iris simți un impuls inexplicabil de a plânge.

– Ești bine? întrebă Kira, privind-o îngrijorată. Se părea că nu fusese doar un impuls. Iris își șterse ochii.

– A fost o zi ciudată.

Kira încă o privea cu o cută între sprâncene, când le găsi Archer.

– Doamne, ce drăguț! exclamă el, când o văzu pe Olive cu iepurașul.

– Periculos de drăguț, aprobă Iris.

– Nu ne luăm un iepuraș.

– Sigur. Nu ne luăm un iepuraș.

Se uitară unul la celălalt și izbucniră în râs. Kira îi privea lung. Din fericire, Hazel și Noah erau prea ocupați să le facă poze fetelor ca să observe ceva.

– Ce se... începu Kira.

– Pot să țin și eu un iepuraș în brațe? întrebă un băiețel pistruiat și mânjit de căpșuni la gură, trăgând de șortul Kirei, distrăgând-o de la întrebarea pe care intenționa să o pună și la care Iris cu siguranță nu i-ar fi răspuns.

Și ce i-ar fi putut spune? „Oh, da, am uitat să-ți spun, Kira, m-am îndrăgostit de bărbatul ăsta și de fiica lui și încercăm să pretindem că suntem o familie și nu-mi dau seama dacă merge sau nu, dar nu pot să mă uit la Olive fără să mă podidească plânsul și nu pot să mă uit la Archer fără să-mi vină să-i sar de gât, așa că... da... cam asta se întâmplă.”

Kira îi mai aruncă o privire cu o sprânceană ridicată, de parcă i-ar fi auzit gândurile, apoi se

întoarce la țarc și scoase următorul iepuraș de mângâiat.

Iris profită de ocazie ca să nu se mai gândească la sentimentele ei și să se bucure de festival. Cu siguranță nu era la fel de mare ca festivalul de toamnă sau cel de vară, dar arăta foarte bine pentru prima lui ediție. Mai multe tarabe vindeau tarte cu căpșuni. Iris observă că brutăria lui Annie prezenta o ofertă de mai multe tipuri de fursecuri și briose cu căpșuni. Cafeneaua Dovleac cu Scorțișoară avea și ea un stand, unde vindea limonadă și smoothie de căpșuni. Mai erau și pui de animale, un cort cu ateliere și o trambulină pentru copii. Și mai multe tarabe de artizani decât putea Iris să numere. Deloc rău pentru primul an. Îl văzu chiar și pe Logan oferind plimbări cu tractorul, o activitate rezervată, de obicei, pentru toamnă. Probabil îl convinsese Jeanie.

– Și? Cum o luăm de aici? întrebă Archer, după ce stătuseră prea mult timp sorbind din limonadă și uitându-se la Olive cu Fursec în brațe.

Cece și Ivy se plictisiseră și îi convinseseră pe Noah și pe Hazel să le ducă la trambulină, dar Olivia nu voise să renunțe încă la iepuraș.

– Am văzut că începe un spectacol de păpuși la douăsprezece. Poate o ademenim cu asta.

Se uitară amândoi la Olive cu o expresie sceptică. Pe chipul ei nu se citea decât o adorare totală pentru iepuraș. Erau terminați.

Archer se aplecă spre ea, atingându-i umărul cu umărul lui cald și solid.

– Sigur te simți bine? întrebă el.

Iris se aplecă și ea spre el, doar puțin.

– Da.

Mâna lui o atinse pe a ei, îi prinse degetul mic cu al lui. O atingere secretă, doar între ei doi.

Cel puțin fusese secretă înainte ca Olive să ridice brusc capul și să își prionească privirea fix pe mâinile care li se atingeau. Zâmbetul ei creșcu. Iris își trase degetul, panicată. Poate că nu era gata pentru asta. Poate că nu era momentul. Doar dezamăgirea lui Olive când nu avusese monede era de ajuns ca să o facă să se răzgândească. Cât de dezamăgită urma să fie Olive dacă avea să creadă că Iris urma să fie noua ei mamă și apoi nu avea să se întâmple așa?

– Kira! strigă Olive. Am terminat cu iepurașul!

I-l dădu pe Fursec înapoi Kirei, apoi se duse la Iris și la Archer, se uită la mâinile lor și se încruntă dezamăgită când văzu că erau iar separate.

– Unde mergem acum? o întrebă Archer și Iris știa că încerca să evite inevitabilul.

– Tată, o țineai de mână pe Iris?

– Păi... Archer își trecu o mână prin păr. Aveam grijă să nu se piardă.

Nasul lui Olive se încreți.

– Chiar?

– Da. E aglomerație azi. Nu trebuie să ne separăm.

O prinse pe Olive de la subsuori și o ridică pe umerii lui. Fetița țipă încântată.

– Cizmele! exclamă Iris, privind îngrozită cum cizmele pline de noroi ale lui Iris îi murdăresc

cămașa lui Archer.

Dar, când ridică privirea, Olive și Archer îi zâmbeau cu aceeași gropiță în obraz și cizmele nu mai contau, cămașa nu mai conta, îndoielile ei nu mai contau. Poate că era timpul. Poate că era pregătită.

– Tată, ia-o de mână pe Iris ca să nu se piardă! îi ordonă Olive.

Archer se uită la ea cu o expresie întrebătoare, așa că Iris încuviință din cap și îi luă mâna și se îndreptară așa spre spectacolul de păpuși. Împreună. Ca o familie.

CAPITOLUL 34

Iris stătea în spatele publicului de la spectacolul de păpuși, împreună cu restul părinților. Toți copiii se așezaseră pe baloții de paie aranjați în fața scenei improvizate. Olive reușise să ocupe unul din primul rând, lângă o prietenă de la școală, dar, de unde era, Iris putea să îi vadă capul cu codițele împletite.

Iris profita de pauză ca să stea la umbră, sprijinită de un copac, și să își adune gândurile, în vreme ce Archer se dusesse să le mai aducă niște tarte cu căpșuni.

Nu era chiar așa rău, își spuse ea, cercetându-i cu privirea pe ceilalți părinți, care își urmăreau copiii captivați de punerea în scenă – cam sinistru, după părerea lui Iris – a poveștii Scufiței Roșii, în interpretarea unor marionete

care aveau cu siguranță să îi bântuie visele. Dar putea face asta. Putea avea o relație pe față cu Archer. Putea fi o parte mai importantă din viața lui Olive. Sigur, uitase monedele, dar ajunseseră la timp la spectacolul de păpuși.

Isabel îi surprinse privirea de pe cealaltă parte a mulțimii și îi arată pe mutește cât de oripilată era de spectacol. Iris râse și îi răspunse dând aprobator din cap.

Uită-te la ea, purtându-se ca o adevărată mamă în văzul tuturor. O plăcea pe Olive. Îl plăcea și mai mult pe tatăl ei. Și era perfect în regulă. Sigur, putea face față. Putea...

Stai puțin!

Spectacolul se terminase cu o scenă oribilă, în care lupul fusese căsăpît cu o secure și toți copiii se ridicaseră și se puseseră în mișcare, iar părinții i se băgaseră în față și nu o mai putea vedea pe Olive și unde naiba era copilul ăla?

Gândurile îi deveneau mai frenetice pe măsură ce înainta prin mulțime, înspre locul în care Olive stătuse cu doar câteva clipe în urmă. Fusese chiar aici! Dar acum balotul era gol, și prietena ei dispăruse și ea, iar mulțimea se împutinase, și Iris nu putea să o găsească. Unde era?

– *La naiba, la naiba, la naiba!* înjură Iris, ducându-se în spatele scenei.

Olive nu era acolo.

O PIERDUSE pe Olive!

– Nu, nu, nu, nu...

Nu era posibil. Totul mersese atât de bine. Mersese extraordinar. Se descurca. Ajunsesese să se priceapă la asta. Nu? Nu formase o legătură

cu Olive? Nu învățase ce îi plăcea să mănânce și ce o făcea să râdă? Nu ajunsese să o cunoască?

Așa ceva nu se putea întâmpla.

– Iris?

Archer stătea lângă ea, cu mâinile pline de dulciuri cu căpșuni, privind-o intens. Privind-o și întrebându-se unde mama naibii era copilul lui.

Copilul pe care *ea* îl pierduse.

Oh, Doamne!

Avea să vomite.

– Iris, ce se întâmplă? Unde e Olive?

Vocea severă a lui Archer pătrunse prin ceața de panică din mintea ei.

– Ea... Eu... Era chiar aici și acum...

– Și acum?

Vocea lui Archer era cuprinsă de o panică asemănătoare cu a ei.

– Și acum... Nu știu.

– Nu știi?

– Păi...

– Dumnezeule mare! blestemă Archer. Lăsa dulciurile și o luă peste câmp, întorcând frenetic capul dintr-o parte în alta, căutând-o. Olive! strigă el. Olive, unde ești?

Iris veni repede în urma lui, cuprinsă de panică, de groază și de un val puternic de greață. O pierduse pe Olive. Distrusese totul. Și când se gândea că își închipuise, chiar și pentru o clipă, că era în stare să facă asta. Crezuse că putea să aibă un copil? Ce își imaginase? Că se putea juca de-a mama de-adevăratelea?

Fusese necalificată de la bun început și acum stricase totul. Dacă Olive era în pericol? Dacă

fusesse răpită? Dacă se rănise, sau căzuse, sau își rupsese ceva, sau ieșise în stradă?

Dacă...

Dacă...

Dacă...

Iris se opri la cel mai apropiat coș de gunoi ca să își golească stomacul, în timp ce scenarii din ce în ce mai cumplite i se înșiruiau în minte. Nu simțise niciodată o groază atât de intensă. Era aproape paralizată de îngrijorare.

Ăsta nu era un joc. Asta nu era o aventură.

Erau Archer și fiica lui cât se poate de reală și îi dezamăgise pe amândoi, eșuase în cel mai teribil mod cu putință...

Tremura din tot corpul în clipa în care Kira apărură lângă ea și o cuprinse cu un braț, ca să o calmeze.

– E-n regulă, îi șopti ea. Toată lumea o caută, Iris. O s-o găsească imediat.

Kira își sărută prietena pe tâmplă și Iris se agăță de ea.

– Și dacă nu o găsesc? Dacă...

– Șșșttt! îi ordonă Kira, preluând controlul. O s-o găsească. Nu lipsește decât de câteva minute, Iris, și tot orașul e aici. O s-o găsească și o să fie bine. Totul o să fie bine.

Vorbea cu atâta siguranță, încât Iris se forță să o creadă, dar continuă să strângă cu putere mâna Kirei în timp ce se învâртеau, strigând-o pe Olive.

Când tractorul lui Logan apărură cu Olive pe scaunul de lângă el, rânjind de la o ureche la alta, Iris nu știa dacă voia să o strângă la piept sau să o strângă de gât.

Se duse în fugă la tractor, lăsând-o în urmă pe Kira. Archer ajunse însă înaintea ei și o ridică pe Olive de pe scaun, certând-o, plângând și îmbrățișând-o în același timp.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! spuse el, trăgându-se mai în spate ca să o privească în ochi. Niciodată, mă auzi?

Olive încuviință din cap. Zâmbetul îi dispăruse de mult. Îi luă fața lui Archer între mâinile ei mici.

– Îmi pare rău, tati! Am vrut doar să culeg niște căpșuni *proaspete* de pe câmp.

Archer se uită la Logan.

– Am găsit-o în spatele casei, încântată toată, culegând căpșuni din grădina personală a bunicului meu.

Logan avea un zâmbet ușor uluit pe față, dar Archer, în mod clar, nu era încă pregătit pentru asta.

– Mulțumesc! Apreciez. Îmi pare rău că a plecat de lângă noi!

Nu *noi*. Plecase de lângă *ea*. Fusesse vina ei și Iris nu putea face nimic altceva decât să privească de la distanță, în timp ce ușurarea și regretul se luptau în ea. Nu putea decât să îl privească pe Archer ridicându-și flica în brațe și acoperind-o de sărutări și spunându-i iar și iar să nu mai plece niciodată așa, de capul ei, și că îl speriasse și că o iubea. Și dorința de a lua parte la acea îmbrățișare era atât de intensă, atât de puternică, încât îi înmuie genunchi.

Dar altă conștientizare fu cea care o forță să se așeze pe iarbă. Un gând care o lovi cu atâta putere, încât simți cum întreaga ei lume se

întoarce cu susul în jos. Iris nu avea o enteroviroză. Firește că nu. Olive nu vomitase nici măcar o dată. Și de la enteroviroză nu îți era rău doar dimineata. Și nu te dureau sânii. Și nu ți se dădeau peste cap toate emoțiile. Și, când aveai enteroviroză, tot îți venea ciclul.

Iris era o idioată.

Și era însărcinată.

Iris era însărcinată și tocmai își demonstrase sie înseși, întregului oraș și, cel mai important, lui Archer că era total nepotrivită să fie mamă.

După un drum de întoarcere cu mașina extrem de tensionat, urmat de o cină și mai tensionată și câteva discuții foarte severe, Olive fu băgată în siguranță în patul ei, deși Archer știa că probabil avea să doarmă la ușa ei în seara asta. Și poate pentru tot restul vieții.

Dumnezeule, nu fusese atât de îngrozit întreaga lui viață. Gândul că Olive dispăruse pur și simplu încă îi trimitea fiori reci prin tot corpul. Deși nu era în viața lui decât de câteva luni, lăsase o amprentă permanentă și acum nu își putea imagina cum ar mai fi putut trăi fără ea.

Și asta era valabil și pentru altcineva din casă. Cineva cu care nu schimbase două cuvinte de când se întorseseră, de când ea își ceruse scuze din tot sufletul, cu lacrimile șiroindu-i pe fața frumoasă. Iris se retrăsese în camera ei când ajunseseră acasă și Archer nu o mai văzuse de atunci.

Bătu încetișor la ușa ei.

– Intră!

– Iris, eu...

Se opri la mijlocul propoziției, înregistrând scena din fața lui.

– Ce faci?

– Îmi fac bagajele.

Nu ridică privirea spre el. Continua să scoată hainele din dulap și din sertare și să le arunce pe pat.

– Îți faci bagajele? De ce-ți faci bagajele?

Nu se opri. Și mai multe haine fură adăugate grămezii de pe pat. Ce mama naibii se întâmpla? O panică asemănătoare cu cea pe care o simțise când o pierduse pe Olive i se ridică în piept. În fața dezastrului iminent.

– Iris, uită-te la mine! De ce-ți faci bagajele?

Iris se opri și privirea i se ridică spre el. Lacrimile îi străluceau în ochi. Panica crescuse.

– Îmi dau demisia.

„Pe toți dracii, nu!”

– Ce tot spui acolo? În nici un caz!

Iris pufni și aruncă un pulover în grămadă.

– Ba da. Plec.

Groaza ascuțită și fierbinte îi străpunse stomacul.

– Ba nu, spuse el din nou.

Parcă era un copil, dar nu îi păsa. Nu putea să plece.

– Olive are nevoie de tine.

„Eu am nevoie de tine.”

Iris scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate geamăt.

– Am *pierdut-o*, Archer! Știi ce i s-ar fi putut întâmpla azi? Știi în câte feluri povestea asta se putea termina mult mai rău? Și a fost vina mea!

Nu am fost suficient de atentă. N-am stat cu ochii pe ea.

Plângea de-a binelea acum, cu suspine puternice, care îi zdruncinau trupul, și Archer nu putea suporta. Făcu un pas și întinse mâna spre ea, dar Iris se trase în spate, păstrând distanța între ei – și era îngrozitor.

– Iris, ascultă-mă! Nu a fost vina ta. Olive face asta, ai uitat? Pleacă de capul ei. Mi-a făcut-o și mie de o mulțime de ori. A ieșit din casă. Nu e vina ta.

– Ba e vina mea. Și o să te afecteze și pe tine, Archer. Cum o să vadă judecătorii ceea ce s-a întâmplat azi? Ți-am pus în pericol tot cazul de custodie. Am stricat tot!

Scutură din cap și părul ca focul îi flutură sălbatic pe umeri. Era palidă și avea cearcăne pronunțate sub ochi. Ce se întâmpla cu ea? Ce îi scăpase?

Cum reușise să strice totul în asemenea măsură?

Făcu iar un pas spre ea și, de data asta, îl lăsă să o atingă, să îi dea părul laoparte de pe fața udă, îl lăsă să îi ridice bărbia ca să se uite la el.

– Îmi pare rău, Iris! Îmi pare rău dacă te-am făcut să simți că ce s-a întâmplat azi a fost vina ta. M-am speriat. Îmi pare rău că nu am observat că erai bolnavă. Poate că ai nevoie să îți iei câteva zile libere.

– Nu sunt bolnavă, șopti ea.

– Bine, bine, scumpo. Atunci, orice ar fi, găsim noi o soluție. Judecătorii vor vedea cât de bine ne-am descurcat cu Olive. Este înfloritoare

datorită ție. Nu trebuie să pleci. A fost doar o zi proastă.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet trist.

– Nu, Archer. Nu a fost doar o zi proastă. Nu ar fi trebuit să accept slujba asta de la bun început și o știm amândoi. Nu sunt calificată să fiu bonă.

– Dă-le naibii de calificări! Olive te iubește. *Eu* te iubesc. Oricum, nu vreau să mai fiu bona ei, Iris. Vreau să fiu cu tine. Vreau să trăiesc cu tine fătîș. Vreau ca dormitorul meu să fie dormitorul *nostru*. Te vreau în viața lui Olive. În viața mea. Bine? Ești concediată, Iris!

Plângea din nou și el îi șterse lacrimile de pe obraz, lipindu-și fruntea de a ei.

– Te rog, iubito! Nu plânge!

– Nu pot...

– Așteaptă până mâine-dimineață, bine? o întrerupse el – nu putea suporta să audă ce nu putea face. Nu lua o decizie azi. S-au întâmplat prea multe.

Iris încuviință din cap, mișcându-și fruntea încet peste a lui.

– Bine, șopti ea și acest singur cuvânt îl umplu pe Archer de atâta ușurare, încât aproape că se prăbuși pe podea.

– Bine, repetă el, sărutându-i creștetul și făcând un pas înapoi. Mai vorbim și mâine. Acum, culcă-te!

Ar fi vrut să rămână. Ar fi vrut să o ia în brațe, să o ducă în pat și să o țină acolo, dar era clar că Iris nu își dorea asta. Stătea cu brațele strânse în jurul corpului și ochii îi erau întunecați și triști. Avea să îi lase spațiu să se gândească. Mâine-

dimineață avea să înțeleagă, urma să vadă că fusese doar o zi proastă, că nu era vina ei, că totul se terminase până la urmă cu bine.

Avea să vadă că locul ei era aici.

– Noapte bună, Iris!

– Noapte bună, Archer!

Făcu greșeala să doarmă în camera lui în loc să stea de pază pe hol, dar nu Olive lipsea a doua zi de dimineață. Lipsea Iris.

Lăsase trei lucruri pe blatul din bucătărie, pe care Archer le găsi la cinci dimineața. Un bilet pentru el, un bilet pentru Olive și un pachet de amestec pentru clătite Bisquick.

– Dar unde e? întrebă Olive, pentru a douăsprezecea oară.

Archer ar fi vrut să urle.

– La verișoara ei, reuși să răspundă calm, pentru a douăsprezecea oară.

Olive își încreți nasul.

– Eu am o verișoară?

– Nu.

– Dar de ce e Iris la verișoara ei? Se mai întoarce?

– Pentru că are nevoie de o pauză și nu știu.

– O pauză de la ce?

„De la noi.“

– De la a fi bună.

Cuta de pe fruntea lui Olive se adânci. Se uită iar la biletul lăsat de Iris. Erau mai mult niște mâzgăleli. Un fel de Iris și un fel de Olive se țineau de mână, cu un curcubeu deasupra lor. Iris scrisese: „Dragă Olive, mi-a plăcut foarte mult să fiu bona ta, dar verișoara mea are nevoie

de mine o vreme. Ai grijă de tatăl tău! Cu toată dragostea mea, Iris.“

Sincer, era mai bine decât în biletul pentru el, în care scrisese: „Îmi pare rău pentru tot!“ În partea de jos, trecuse numele și numărul de telefon al unei bone cu care să o înlocuiască și îi sugerase să încerce Bisquick. Și, la naiba, asta era tot! Fără „Cu toată dragostea“, fără vreo explicație, fără promisiunea că avea să se întoarcă. Demisionase din funcția de bonă sau îl părăsise? Ambele, din câte se părea.

Se uită chiorâș la cutia cu amestec pentru clătite.

– Și tu o să ieși o pauză de la a fi tatăl meu? întrebă Olive și inima lui, care oricum abia se mai ținea după toate cele petrecute cu o zi în urmă și în acea dimineață, se frânse în două.

– Nu, Livie. N-o să iau niciodată o pauză de la a fi tatăl tău.

Gândul ăsta l-ar fi adus într-o stare de disperare cu doar câteva luni în urmă, dar acum era cât se poate de adevărat. Olive era a lui pentru totdeauna. Și nu ar fi acceptat nimic altceva.

Fetița îi zâmbi.

– Bine.

– Și mama ta, chiar dacă nu mai e aici, o să fie mereu mama ta. Pentru totdeauna.

– Și asta e bine.

– Da, este. Poate reușim să terminăm grădina pe care ai început-o cu Iris și să punem ceva special pentru mama ta acolo. Poate ceva care să atragă păsările colibri.

– Da! Și poate luăm un iepuraș!

– Nu întinde coarda, puștoaico!

Olive se îmbufnă.

– Îmi dai măcar un *pop tart* la micul-dejun?

Archer oftă, gândindu-se la toate modurile în care Iris își pusese amprenta asupra vieții lor. Fusesse aici de la bun început, cu Olive. Și acum, erau doar ei doi.

– Sigur.

– Ura!

Bătu din palme, gândul la un mic-dejun compus dintr-o prăjiturică ultraprocesată făcând-o deja să se simtă mult mai bine.

– Și nu-ți face griji, tati, eu cred că Iris o să se întoarcă.

Înghiți cu greu. Nu voia ca Olive să sufere mai mult decât suferise deja în scurta ei viață.

– Nu știu, Liv. Poate că nu.

– Dar poate că da.

– Dar, serios acum, poate că nu.

– Niciodată să nu spui niciodată, tati!

Se uită la ea – fața rotundă și ochii negri erau ai lui Cate, dar gura, zâmbetul și gropița erau ale lui. Se gândi la toți anii pe care îi aveau înaintea, la tot ce mai avea de învățat. Aveau să fie zile de naștere, și sărbători, și genunchi juliți, și oase rupte, și dureri de dinți, și probleme la școală, și probleme cu prietenii, și... și încă multe. Dar, când se uită la chipul ficei lui, atât de plin de speranță, nu putu să fie el cel care să i-o răpească.

– Bine, Olive. N-o să spun niciodată.

Olive zâmbi și mușcă din *pop tart*. Totul părea greu și real, dar Archer își spuse că poate totuși

avea să reușească. Chiar dacă trebuia să ducă singur povara.

CAPITOLUL 35

– Ce se întâmplă? mormăi Iris, ieșind de sub mormanul de pături.

Dăduse la maximum aerul condiționat din sufrageria lui Bex, ca să se poată cufunda adânc în autocompătămire. E greu să te jelești când e prea cald. Și Iris trebuia să se jelească.

Pe lângă faptul că îi era greață și se simțea mai obosită decât se simțise vreodată în viață.

– Am chemat întăriri, spuse Bex, trântindu-se lângă ea pe canapea.

Kira se așeză pe podea și Isabel se plasă cu mare grijă pe fotoliul antic pe care Bex îl moștenise de la bunica lor.

– Pentru ce?

– Oh, știi tu... Ca să vedem ce facem cu toată situația asta în care te-ai îndrăgostit de Archer, ți-e dor de Olive și ai rămas fără să vrei însărcinată, spuse Bex, bătând-o destul de zdravăn pe picior.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Kira și Bex schimbă priviri îngrijorate.

– Iris...

– Nu *pot* să vorbesc despre asta.

Simțea deja lacrimile ridicându-i-se în gât. Nu ar fi fost în stare să vorbească despre asta fără să clacheze. Și nu voia așa ceva. Voia să meargă

mai departe, ca întotdeauna. Voia să poată pleca de la slujba asta așa cum plecase de la toate slujbele pe care le avusese vreodată.

Dar, desigur, de data asta nu mai era vorba doar despre o slujbă. Era vorba despre Archer și Olive și despre groaza ei paralizantă că distrusese viața tuturor și că nu știa cum să îndrepte ce făcuse.

Și era însărcinată. Iar asta era mare lucru și îi amintea în termeni cât se poate de clari că trebuia, de fapt, să lămurească întreaga situație. Curând.

– Bun, uite cum o să facem! Să ne ocupăm de fiecare problemă pe rând, spuse Kira. Ai vreo preferință cu ce să începem?

Iris clătină din cap, lăsându-și părul să îi cadă în jurul feței. Era murdar și încâlcit. Arăta înfiorător. Trecuseră două săptămâni de când își dăduse demisia și plecase din casa lui Archer și în tot acest timp nu făcuse mai nimic altceva decât să plângă pe canapeaua lui Bex și să mănânce cereale cu mult zahăr. Era tot ce suporta stomacul ei.

– Deci... sarcina... începu Kira, uitându-se la Iris să vadă dacă nu cedează complet la simpla menționare a cuvântului.

Iris încuviință din cap, înghițind nodul uriaș de emoție care i se ridica în gât de fiecare dată când se gândea că purta copilul lui Archer.

– Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat, spuse Iris, ca și cum, dacă ar fi lămurit asta, totul s-ar fi rezolvat. Iau pastile anticoncepționale.

Bex pufni.

– Ce înseamnă asta? se rățoi Iris.

– N-ai luat niciodată cu foarte mare precizie pastilele alea, Iris. Nu au efect decât dacă le iei în mod regulat și chiar și atunci...

– Oh, da, sigur! Pentru că tu ești perfectă, Bex!

– Spuneam doar.

Isabel fluieră, atrăgând atenția celor două femei asupra ei.

– Nu ajungem nicăieri așa. Nu contează nici dacă a fost concepție imaculată. Vrei să păstrezi copilul, Iris? Pentru că ai opțiuni.

Toate cele trei prietene ale ei se uitau acum la ea. Avea opțiuni, slavă Domnului! Nu era obligată să păstreze copilul dacă nu voia.

Dar dacă voia?

Asta era, de fapt, partea care o speria. Dacă *voia* să păstreze copilul? Ce făcea atunci?

– Voi ce-ați face? întrebă Iris încet, știind prea bine că trebuia să fie hotărârea ei, dar dorindu-și totuși să știe ce ar fi făcut prietenele ei într-o situație similară.

– Ei bine, știi că eu sunt doar mamă de căței, spuse Kira. Și nu am intenția să am prea curând copii umani. Poate niciodată.

– Mda, și eu spuneam la fel, zise Iris.

– Și ai voie să te răzgândești, spuse Kira. Sau nu.

– Eu cred că l-aș păstra, zise Bex, luându-le pe toate prin surprindere.

În toate relațiile pe care le avusese vreodată, cu bărbați sau cu femei, Bex nu menționase niciodată că și-ar dori copii.

– Serios? întrebă Iris, așezându-se mai sus pe canapea.

– Da. Chiar dacă Archer nu mai e în peisaj, poți s-o faci, Iris. Mamele noastre așa au făcut, continuă Bex, ridicând din umeri. Cred că ai fi o mamă bună. Și cred că și eu aș fi. Și te-aș ajuta.

Lacrimile îi alunecară iar pe obraji și Iris le șterse furioasă.

– Mulțumesc, Bex!

– Jane a fost o surpriză, se amestecă Isabel. În mod categoric nu eram încă pregătiți să avem copii și m-am gândit serios să întrerup sarcina.

– Chiar așa?

Iris se întoarse spre Isabel, surprinsă din nou să afle ceva despre prietenele ei.

– Categoric. Eram lefteri. Încă am un an de facultate. Nu era, din punct de vedere obiectiv, un moment potrivit pentru a face un copil. Dar...

– Dar?

Iris era acum pe marginea canapelei.

Isabel zâmbi.

– Dar nu știu. Eu *am vrut* să fiu mamă. Și îl iubeam pe Marc și am hotărât împreună să păstrăm copilul.

Iris oftă.

– Și a fost al naibii de greu!

– Oh!

– Iris, oricând o să fie greu și înfricoșător și o să faci greșeli. Tot timpul.

– Ce să spun, Iz, bine că o încurajezi! exclamă Bex, râzând.

– E adevărat! O să faci multe greșeli și mereu o să te întrebi dacă faci bine. Așa e când ești mamă.

– Greșeli cum ar fi să pierzi copilul? întrebă Iris – panica pe care o simțise atunci încă îi vibra în vene când își amintea.

– Da, exact genul ăsta de greșeli. Nu v-am povestit cum, odată, Jane a plecat de capul ei la Target și a trebuit să o strigăm prin interfonul din magazin și m-am simțit cea mai proastă mamă din lume?

– Nu, nu ne-ai povestit.

– Ei, ca să vezi! Fiecare părinte are povești despre greșelile pe care le-a făcut. Tot ce poți să faci este să-i iubești din tot sufletul, Iris. Asta e tot. Așa că, fie că vorbești despre Olive sau despre copilul ăsta, dacă alegi să-l păstrezi, e același lucru.

– Da, Iris, aprobă Kira. L-ai lăudat mereu pe Archer că a venit aici și că încearcă să fie lângă fiica lui și, da, e grozav că a făcut asta, dar e grozav și în cazul tău, Iris. De ce el primește o steluță aurie și tu nu? Ai fost acolo pentru fetița aia când a avut nevoie de tine și asta nu se schimbă doar pentru că ai greșit o dată.

Kira se ambalase și Iris nu își putu stăpâni zâmbetul printre lacrimi.

– Mulțumesc, fetelor!

Tot nu știa ce avea să facă, dar se simțea iubită și înconjurată de prietenele ei și știa că, orice ar fi hotărât, ele aveau să o susțină.

– Și Archer? întrebă Kira, trecând la următoarea chestiune de pe listă.

– Nu știu, recunosc Iris și era adevărat

Nu știa ce să facă în legătură cu Archer. Îi era atât de dor de el, încât simțea, la propriu, o durere în piept și uneori visa cu ochii deschiși

că se întorcea la el și îi spunea despre copil și o ridica pe Olive în brațe. Și uneori își dorea asta atât de mult, încât nu mai putea să respire. Dar dacă Archer nu își dorea același lucru? Dacă surpriza unui copil fusese de ajuns pentru el? Dacă nu putea să o ierte pentru că plecase, pentru că îi frânsese inima lui Olive? Era singurul lucru pe care nu putea să și-l ierte ea însăși: faptul că o dezamăgise pe Olive. Plecase fără să își ia măcar rămas-bun de la un copil care deja își pierduse mama. Cine făcea așa ceva?

În locul lui Archer, ea nu s-ar fi iertat.

– Ei, vrei să fii cu el? o întreabă Bex.

– Nu e atât de simplu.

– De ce nu?

– Poate că el nu vrea să fie cu mine, spuse Iris. Poate că nu vrea să îi mai dau peste cap emoțiile lui Olive.

– Sunt sigură că Olive e foarte bine, spuse Isabel. Am văzut-o zilele trecute luându-și o limonadă de la Dovleac cu Scortişoară și povestindu-le tuturor celor dispuși să o asculte că tatăl ei i-a luat un iepuraș.

Râsul țâșni de pe buzele lui Iris atât de neașteptat, încât își acoperi gura cu mâna.

– I-a luat un iepuraș?

Isabel râse și ea.

– Se pare că da.

Îi era atât de dor de ei, simțea ca și cum un pumnal îi străpungea inima. Ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să îi ajute să aleagă iepurașul. Probabil îi dăduseră cine știe ce nume absurd. Ar fi trebuit să fie acolo și să îl numească ea.

Iris scutură din cap, încercând să își alunge dorul din piept.

– Mi-e dor de ei, recunosc eu ea.

Kira își trecu o mână peste brațul ei, apoi îi strânse palma.

– Atunci, poate c-ar trebui să-l suni.

– Nu pot.

– Iris.

– Mai întâi... Mai întâi trebuie să mă lămuresc ce fac cu sarcina asta. Trebuie să știu ce să-i spun.

Așa ar trebui, nu? Ar fi trebuit să știe ce anume îi cerea lui Archer, înainte de a-i cere ceva.

– Bun, asta-i cinstit, zise Kira, strângându-i încă o dată mâna. Dar nu aștepta prea mult. Nu te tortura pentru o greșală!

– Bine, n-o s-o fac.

– Acum, hai să te ridicăm din pat și să te băgăm la duș! spuse Bex, bătând-o pe spate.

– Bine, bine, pricep.

Iris o împinse laoparte pe verișoara ei și apărură dintre pături.

– M-am ridicat.

– Îți las niște ceai de ghimbir în bucătărie, strigă Isabel, ridicându-se de pe fotoliu. Ajută la greață.

– Și sună-mă dacă ai nevoie de ceva! De orice! spuse și Kira, îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraz. Tu decizi, scumpo. Orice alegi să faci.

– Mulțumesc! spuse Iris, printr-un nou val de lacrimi.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc!

Iris le mai îmbrățișă o dată pe Isabel și pe Kira la plecare și se încuie în baie când Bex începu exercițiile zilnice la trompetă. Poate că dușul avea să acopere zgomotul.

Trebuia să ia niște decizii cât mai curând și asta din mai multe motive.

CAPITOLUL 36

Câteva zile mai târziu, Iris se trezi, fără să știe exact cum, participând la întâlnirea lunară a Clubului de Lectură din Dream Harbor. Ei bine, de fapt, știa cum ajunsese acolo. Isabel venise și o ridicase la propriu de pe canapea și insistase să iasă din casă. Și iat-o acum, ascultându-le pe Linda și pe Kaori dezbătând fascinația pentru tipologia tatălui singur.

Tipologia tatălui singur.

Să o omoare cineva acum!

– Îmi pare rău! îi șopti Isabel, de pe partea opusă a cercului.

Se părea că nu avusese timp să citească romanul propus pentru luna aceasta și nu avusese habar că personajul principal era un bărbat sexy, care își creștea singur copilul.

– Nu știu, eu tot nu văd care-i atracția, spuse Linda, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Stăteau așezați pe scaune pestrițe, în colțul lor obișnuit al Librăriei Chiflă cu Scorțișoară. Nu era duminică, așa că nu erau chifle de vânzare, dar Iris ar fi putut să jure că tot locul mirosea a

scorțișoară și tare i-ar mai fi plăcut ceva dulce acum.

– Copiii nu sunt sexy. Zău, n-am nevoie de ei când citesc o poveste de dragoste, continuă Linda.

– De acord, spuse Nancy încuviințând din cap și, dacă ar fi fost educatoare pensionată, probabil nici Iris n-ar fi vrut copii care să apară în romanele de dragoste.

– Da, dar e ceva în contrastul dintre forța masculină și delicatețea unui bărbat când ține în brațe un bebeluș care pe mine pur și simplu mă atrage într-un fel aparte, își susținu Kaori ideea.

Isabel și Jacob își exprimară practic într-o singură voce aprobarea, apoi izbucniră în râs.

Și acum în mintea lui Iris se formase imaginea lui Archer ținând în brațe un bebeluș. Fusesse destul de rău să îl vadă îmbrățișând-o pe Olive, dar cum ar fi arătat legănând un bebeluș? Bebelușul *lor*?

Mda, poate că înțelegea și ea atracția.

– Tu ce crezi, Iris? întrebă Jeanie, întorcându-se spre ea – și întregul grup făcu la fel.

Nu spusese nimănui altcuiva despre sarcină, dar, dacă existau oameni care să se poată prinde singuri, aceia erau cei prezenți acum aici. Iris le simțea privirile pătrunzându-i până-n adâncul sufletului.

– Eu... ăm... Eu n-am citit cartea.

Jeanie zâmbi.

– E-n regulă. Te întrebam dacă, în general, îți place să apară copii în poveștile de dragoste.

– Eu, personal, nu cred că un epilog cu un bebeluș este necesar pentru un final fericit, se

amestecă Isabel, într-o încercare curajoasă de a o salva.

– Totuși, asta e altceva decât tipologia tatălui singur, nu crezi? întrebă Jeanie, îndreptându-și din nou privirea spre Isabel, și Iris răsuflă ușurată.

– Adevărat, spuse Isabel. Epilogul cu bebelușul sugerează că un cuplu nu poate fi fericit decât dacă cei doi au un copil împreună, în vreme ce tipologia tatălui singur prezintă mai degrabă un erou care este delicat și grijuliu.

– Doar dacă nu adăugăm și o fascinație pentru reproducere în ecuație, spuse Jacob, cu un zâmbet.

– Oh, Doamne! Fascinație pentru reproducere? Prea multă discuție despre spermă pentru mine! aproape că strigă Kaori și capul lui Hazel apăru de după tejghea.

– Hei, mai încet, vă rog! șopti ea, făcând ochii mari. Sunt copii aici!

– Și cum crezi că au ajuns aici, Hazel? întrebă Jacob, ridicând sugestiv din sprâncene. Prin *spermă*! șopti el teatral și toți membrii clubului chicotiră încântați.

Și Iris știu că era în siguranță. Întâlnirea o luase oficial pe arătură.

Dar, în timp ce stătea cu spatele sprijinit de spătarul fotoliului vechi, scoțând încă un biscuit sărat din pungă, le observă pe Nancy și pe Linda privind-o și zâmbind cu subînțelese.

Simți panica ridicându-i-se în piept. Încă nu luase o hotărâre. Nu îi spusese nimic lui Archer. Nu putea permite ca întregul oraș să îi știe secretul.

Dar Nancy doar ridică un deget la buze și se bătut ușor cu alt deget pe cap. O promisiune că secretul ei era în siguranță.

Iris șopti un „mulțumesc” și femeia mai în vârstă îi răspunse cu un zâmbet. Era în siguranță pentru încă o zi, dar pe cine încerca să păcălească? Faptul că se plimba cu punga de biscuiți după ea o dădea numai decît de gol. Orașul ăsta avea să îi adulmece sarcina cît ai zice pește. Și atunci? Archer nu putea să afle de la altcineva în afară de ea, asta era clar.

Doar că...

Un cap familiar care apărut lîngă raftul de cărți din dreptul vitrinei îi îngheță gîndurile lui Iris. Olive. Și Archer era lîngă ea. Și intrau în librărie. *Acum.*

Iris sări de pe fotoliu și se ascunse după cel mai apropiat raft de cărți, înainte ca ei doi să intre în magazin.

– Olive!

Membrii clubului luară o pauză de la dezbaterile lor aprinsă ca să o întîmpine pe Olive, care intra țopăind în magazin. Iris scoase o carte din raftul în spatele căruia se ascunsese ca să poată trage cu ochiul la cei doi. Olive avea o pungă de cadouri într-o mîna și un fursec uriaș în cealaltă. Părul îi era strîns în două codițe cam strîmbe, dar elasticele cu care erau prinse se asortau perfect cu pantalonii scurți și cu tricoul pe care le purta. Arăta adorabil.

Și Iris simți o lovitură puternică în părțile ei cele mai moi.

Archer îi împletise părul. El îi alesese hainele. El îi cumpărase lui Olive fursecul. Și Iris ratase

totul. Credea că avea să se sufoce de dor și asta înainte de a face greșeala de a ridica privirea.

Archer.

Nu mai putea să respire. Avea să moară aici, în secțiunea de autoservire. Ce ironic!

Arăta atât de bine! Părul îi era ciufulit, dar se bărbierise recent. Un tricou alb strâmt i se întindea pe bicepși, iar pe braț îi atârna o pungă de pânză plină cu flori de câmp. Tocmai se întorceau de la târgul fermierilor. Probabil era ziua liberă a lui Archer. Și probabil începuse vacanța de vară. Atâtea părți din viața lor pe care le pierdea. Le pierdea pentru că se ascundea, pentru că era lașă și se temea să îi iubească pe bărbatul ăsta și pe fetița lui. Deși era clar că ei o iubeau pe ea. Deși mama ei nu fugise niciodată de dragoste, chiar dacă dragostea la ea nu durase.

– Ți-am adus un cadou! spuse Olive, ridicându-se pe vârfuri ca să îi dea punga de cadou lui Hazel.

– Un cadou?

– Un dar de nuntă! Tata zice că tu și Noah v-ați căsătorit când ați fost în excursie și că, atunci când doi oameni se căsătoresc, le faci un dar de nuntă. Așa că uite!

Hazel ieși din spatele tejghelei ca să o îmbrățișeze pe Olive și Iris simți dureros în propriile brațe amintirea îmbrățișării acelei fetițe.

– Mulțumesc foarte mult! Sunteți tare drăguți.

– Eu voiam să trecem și să vi-l aducem mai târziu, dar Olive a insistat să ți-l dea acum, spuse Archer, cu vocea lui gravă și familiară.

Iris nu îi mai auzise vocea de câteva săptămâni și i se îngropase direct în inimă și nu voia să îi mai dea niciodată drumul de acolo. Voia să o audă în fiecare zi. Fusese atât de proastă!

– Și tati spune că pot să-mi iau o carte nouă! ciripi Olive, zbughind-o printre rafturi.

– Una singură! strigă Archer după ea.

– Sigur, vezi să nu! comentă Hazel amuzată.

Archer îi răspunse cu un zâmbet amar, apoi se întoarse și observă că întregul club de carte se uita țintă la el. Iris își ținu respirația, rugându-se să nu o dea nimeni de gol.

– Ămm... bună ziua tuturor!

– Bună, Archer! răspunseră la unison membrii grupului.

Archer clipi.

– Ăm, da. Păi, bine...

Arată în direcția în care dispăruse Olive, ca și cum ar fi avut intenția să se ia după ea, dar Kaori îl opri cu o întrebare.

– Cum te înțelegi cu bona cea nouă?

Oh, Doamne! Exista vreo ieșire de urgență din magazinul ăsta, pe unde Iris să o șteargă chiar acum?

Iris îl privi pe Archer înghițind în sec, privi cum mărul lui Adam i se ridică și coboară deasupra gulerului, amintindu-și mirosul tricourilor lui, senzația lor pe pielea ei.

– Bona cea nouă e bună, mulțumesc.

Bună.

Bine.

Era bine că bona cea nouă era bună.

Dar era la fel de bună ca Iris?

– Păcat că nu a mers cu Iris! continuă Kaori, iar Iris își propuse să o omoare mai târziu.

Archer se înfioră.

– Da, mare păcat!

Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună mai multe și Iris își dori să spună mai multe, măcar ca să îi mai audă vocea încă un minut. Se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să se îndrepte spre secțiunea cu cărți pentru copii, dar se opri și se întoarse iar. Membrii clubului de carte așteptau.

– Ați mai văzut-o în ultima vreme? întrebă el. Pe Iris, vreau să spun. Este... Clătină din cap, ca și cum ar fi fost ridicol. E bine?

Spre cinstea lor, nici măcar unul dintre membrii clubului de lectură nu privi înspre raftul în spatele căruia se ascundea ea. Chiar și așa, lui Iris tot îi era frică de ce aveau să spună.

– Probabil ar trebui s-o întrebi chiar tu, spuse Isabel.

„Trădătoria!”

– Da, dă-i un telefon, sări Nancy. Sau un mesaj, sau ce mai e la modă acum pentru voi.

– Pentru voi? comentă Jacob amuzat. Trimite-i un mesaj, Arch! Sunt sigur că i-ar face plăcere.

Archer lua în calcul sfatul primit cu o expresie chinuită pe față.

– Da, poate, zise el, apoi se duse după Olive. Poate.

De ce să îi trimită el un mesaj? Ea era cea care plecase. Ea era cea care se jucase cu sentimentele fetiței lui. Cu sentimentele tuturor, adevărul fie spus.

Ea era cea care trebuia să îndrepte lucrurile.

Pentru că exista un gând care refuza să o părăsească. Ascunsă ca o lașă în spatele raftului de cărți, Iris îi privea pe Archer și pe Olive învârtindu-se prin magazin, alegând cărți și discutând cu toată lumea și un singur gând îi răsuna răspicat și tare în inimă:

„Sunt ai mei.“

Erau *ai ei*.

Archer.

Olive.

Și bebelușul ăsta care, se părea, era în clipa de față de mărimea unui ursuleț de jeleu, erau toți ai ei. Și îi voia. Pe toți.

Acum, trebuia doar să spere că și Archer voia același lucru.

CAPITOLUL 37

Archer era în bucătărie când se auzi o bătaie în ușă.

– Deschid eu! strigă Olive, sărind de la locul ei de pe canapea, de unde urmărea emisiunea ei preferată de după școală.

Era un fel de concurs de gătit pentru copii și, dacă concurentul numărul trei mai ardea o dată sosul de caramel, Archer era sigur că avea să facă atac cerebral.

– Deschidem împreună, spuse el, ștergându-și mâinile pe un prosop de vase și ducându-se după Olive la ușă.

Comitetul de primire din cartier își rărise în mod considerabil vizitele și Archer lua asta drept un semn de încredere care i se acorda, dar nu s-ar fi mirat să o găsească din nou la ușa lui pe una dintre doamne, cu cine știe ce caserolă în mână.

Era o seară obișnuită de marți. Se întorsese acasă de la muncă și îi dăduse liber noii bone, Will, care *nu* locuia aici, apoi începuse să pregătească cina pentru el și pentru Olive. Restaurantul lui Gladys nu era singurul loc în care încerca rețete noi. Deși avea acum un meniu întreg de clătite numite după bunii cetățeni ai orașului, acasă fusese nevoit să facă și mai multe compromisuri. Ca să găsească feluri de mâncare pe care Olive să le mănânce și care să aibă și gust bun. În seara asta, gătea mâncarea ei preferată – crochete de pui făcute în casă.

Și, ca în orice altă seară a săptămânii, aveau să mănânce cina împreună și Olive urma să îi povestească în cele mai mici detalii cum își petrecuse ziua, iar el avea să încerce din răzputeri să asculte cu atenție. Avea să urmeze apoi o baie în cada plină de spumă și de rățuște de cauciuc, mult prea multe povești înainte de culcare și, dacă avea noroc, câteva ore pentru el.

Orele astea erau cele mai grele. Erau orele în care amintirea lui Iris i se furișa iar în suflet, după ce reușea să o țină la distanță întreaga zi. Trecuseră săptămâni întregi de când plecase și Archer renunțase să spera că avea să se mai întoarcă. Își făcuse alegerea. Nu voia viața asta și el nu putea să o forțeze să o vrea.

Doar pentru că el se răzgândise în legătură cu ceea ce își dorea de la viață nu însemna că avea să o facă și ea vreodată.

– Poate sunt colindători! spuse Olive, ȗopăind în fața lui de pe un picior pe celălalt.

– Liv, suntem în iulie.

Ridică din umeri ca și cum asta nu ar fi avut nici o importanță, iar Archer râse. Era imposibil să rămâi prea mult timp melancolic cu copilul ăsta prin preajmă.

Deschise ușa, făcând să sune clopoței pe care încă îi ținea acolo, deși Olive nu mai umblase în somn de săptămâni bune, așteptându-se să găsească în prag un vecin sau un politician cu o listă sau, sincer, chiar și colindători! Creierului său uluit i-ar fi fost mai ușor să accepte asta decât să înregistreze persoana care era acum în fața lui.

– Iris! țipă Olive și se aruncă de gâtul ei.

– Hei, puștoaico, zise Iris, ridicând-o și lăsând-o pe Olive să o cuprindă cu picioarele pe după talie. O ținu bine, lipindu-și fața de obrăjorul lui Olive. Mi-a fost dor de tine!

Mărturisirea fusese abia șoptită, dar Archer o auzise și rămăsese înlemnit în ușa, pentru că nu știa ce să facă. Nu știa ce însemna asta.

– Și mie mi-a fost dor de tine! Dar știam că o să te întorci. I-am spus lui tata. I-am spus că o să te întorci și acum ești aici! Olive îi mângâia acum părul lui Iris și i se agita în brațe. Ghici ce?

– Ce? întrebă Iris.

Lacrimile îi străluceau în ochi și Archer tot nu știa ce se întâmpla. Se întorsese? Sau era doar în

vizită? Se simțea vinovată că o părăsise pe Olive?

Îi păsa că îl părăsise pe el?

– Am un iepuraș!

– Un iepuraș? Uau!

– Da. Îl cheamă Sir Reginald Topington.

Un pufnet de râs evadă de pe buzele lui Iris.

– Mda, interesant nume! E un progres.

– Mulțumesc! Îi spun Reggie.

– Ăsta-i un nume bun.

Iris încă nu se uitase la el, nu își dezlipise privirea de la Olive, și Archer stătea în ușa, așteptând, arzând de dorința de a o atinge.

– Vrei să intri să-l vezi? întrebă Olive și Iris ridică, în sfârșit, ochii.

Privirile li se întâlneau peste capul fetei și inima lui Archer se trezi iar la viață.

– Ăm... trebuie să discut mai întâi ceva cu tatăl tău.

– Oh!

Olive se dezumflă în brațele ei.

– Dar mi-ar plăcea tare mult să-l cunosc mai târziu. Poate să bem un ceai împreună.

Olive râse.

– Iepurii nu beau ceai.

Iris se încruntă.

– Asta nu se poate!

– Ba nu! insistă Olive, încântată să corecteze un adult. Beau numai apă.

– Hmm. Ei, dacă zici tu... Poate-ar fi bine să te duci să vezi ce face?

– Bună idee!

Olive coborî din brațele lui Iris și alergă înapoi în casă, lăsându-l pe Archer fără tampon, fără

nimic între el și femeia care îl părăsise.

– Bună! zise ea și vocea îi era o șoaptă răgușită.

– Bună!

– Pot să intru?

Voia să spună nu. Voia să spună că putea să intre doar dacă promitea că avea să rămână, dacă promitea că nu urma să îl mai rănească vreodată, dacă promitea...

– Da, desigur. Se dădu laoparte din ușă și o lăsă pe Iris să vină în urma lui în bucătărie. I se părea firesc să poarte această conversație, oricare ar fi fost ea, în locul lor obișnuit, cu blatul de bucătărie între ei. Cum îți e?

Iris ridică dintr-o sprânceană.

– Cum îți e?

Archer suflă prelung aerul din plămâni și își puse mâinile pe blat, în fața lui.

– Ce vrei să spun, Iris? De ce ești aici? De ce nu mi-ai răspuns la mesaje? Unde naiba ai fost? De ce ai plecat?

Iris se înfioră și Archer simți cum i se frânge iar inima.

– Sunt însărcinată.

Orice gând în mintea lui Archer încremeni, cuvintele îi înghețară, pământul încetă să se mai învâртеască.

– Ești...

– Sunt însărcinată și îmi pare rău, și cred că am intrat în panică, dar apoi m-am gândit și vreau să păstrez copilul și, apropo, e al tău, evident că-i al tău, și voiam să-ți spun, dar tu o ai deja pe Olive și știu că v-am rănit pe amândoi și îmi pare atât de rău, dar eram speriată și...

Archer veni la ea și îi prinse fața între palme înainte să apuce să termine, înainte să poată spune mai multe. Își lipi fruntea de a ei.

– Ești însărcinată cu copilul meu?

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Da.

– Iris...

Vocea îi era răgușită și aspră, smulsă parcă din gât.

– Nu trebuie să te implici dacă nu vrei, am vrut... am vrut doar să știi.

– Dumnezeu, Iris! Sigur că vreau să mă implic.

– Vrei?

– Da.

Mai mult decât orice. Voia toate astea, pe Iris, o familie, copilul *lui*. Mai mult decât orice.

– Mă mai iubești? îl întreabă ea.

Pufni, nevenindu-i să creadă. Cum ar fi putut să nu o mai iubească?

– Dumnezeu, da!

Îi simțea zâmbetul mai mult decât i-l putea vedea, în felul în care obrazii i se ridicaseră sub palmele lui.

– Tu mă mai iubești? o întreabă el.

Mâinile ei erau pe brațele lui acum, strângându-l, ținându-l în loc.

– Da. Te iubesc și-mi pare atât de rău că am plecat!

– E-n regulă.

– Ba nu e. Dar îți promit că n-o să mai fac niciodată așa ceva!

– Bine.

Se trase înapoi și își lăsă mâinile să alunece de pe față pe brațele ei, apoi să se oprească pe umflătura micuță a abdomenului.

– Copilul meu, spuse el încă o dată, ca să se asigure că nu visa.

– Păi, e copilul *nostru*, îl corectă ea zâmbind, punându-și mâna peste a lui.

– Copilul *nostru*.

– Deci nu ești speriat? întrebă ea, cercetându-i fața.

– Sigur că sunt. Abia reușesc să mă descurc cu o fetiță de cinci ani. Cu un nou-născut o să fie de o mie de ori mai greu.

Viața lui era pe cale să se dea din nou peste cap, dar, de data asta, nu avea să se împotrivească. De data asta, își dorea să se întâmple, oricât de nebunesc ar fi fost. Voia viața asta cu Iris.

Iris râse. Încă avea lacrimi în ochi.

– Dar sunt fericit, spuse el. Și sunt al naibii de fericit că te-ai întors!

– Tată, nu spune cuvântul ăla!

Olive se întorsese, cu Reggie în mână. Iepurașul de culoare caramel atârna în brațele ei, părând total neamuzat.

– Scuze!

Olive se uită de la fața lui la a lui Iris, apoi iar la a lui, după care privirea îi alunecă pe mâinile lor, împreunate pe abdomenul ei.

– O doare burtica pe Iris?

– Ăm... nu...

Probabil nu aveau cum să se ascundă de Olive, dar nu știa cum voia Iris să procedeze. Se uită la ea și Iris zâmbi șmecherește.

– Hei, Olive, spuse ea, întorcându-se spre fika lui. Ce-ai zice dacă m-aș muta înapoi la voi și eu și tatăl tău ne-am săruta mai des și, peste câteva luni, am avea un bebeluș?

Năsucul lui Olive se încreți în timp ce analiza propunerea și Archer își mușcă limba ca să nu zâmbească. Inima îi bubuia în piept. Tot ce își dorea părea să atârne în balanță, așteptând aprobarea unui copil de grădiniță.

– Vreau să te muți înapoi, zise Olive. Și săruturile sunt scârboase, dar, dacă vreți voi... Ridică din umeri în fața ciudățeniei adulților. Și pot să aleg eu numele bebelușului?

– Nu! răspunseră la unison Archer și Iris.

Olive se încruntă.

– Dar poți să ajuți la schimbatul scutecelor de câte ori vrei, îi spuse Iris, iar Olive scoase un chițăit dezgustat.

– Iuuu! Nici gând!

Iris zâmbi larg.

– Bine, atunci. Tati poate să-i schimbe scutecele și tu o să fii responsabilă cu îmbrățișările și...

– Și o să-l învăț pe bebeluș cântece noi!

Iris râse.

– Sigur. Cântece noi.

– Și să danseze!

– Da, cu siguranță să danseze. Va avea nevoie de multă pregătire muzicală.

Archer se străduia să nu râdă, dar Olive radia.

– Ura! Bine, putem avea un bebeluș.

– Mă bucur că ești de acord, pentru că e deja în burtica mea.

Olive se încruntă iar.

– Cum a ajuns acolo?

– Păi...

Iris se uită la Archer, cuprinsă de panică, și râsul urcă mai mult în gâtul lui.

– Cum o să iasă?! E prins acolo!

Olive părea acum sincer îngrijorată pentru bebeluș.

– Oh, Doamne! gemu Iris.

– Liv, ce-ar fi să te duci să-l pui pe Reggie la culcare și putem discuta despre asta mai târziu, bine?

Olive miji ochii spre el, știind prea bine că tatăl ei încerca să tragă de timp, dar Reggie începuse să se îngreuneze și îi aluneca tot mai mult din brațe.

– Bine, se înduplecă ea. Dar tot vreau să știu cum o să scoatem bebelușul! spuse, în timp ce ieșea din încăpere.

Când Archer se întoarse spre ea, Iris avea ochii mari și un zâmbet îi juca pe buze.

– Opa, zise ea. Nu m-am gândit până la capăt. Archer râse înfundat.

– O să găsim noi ce să îi spunem.

– Ar trebui să fim sinceri, nu?

– Ar trebui să căutăm pe Google, zise el, iar Iris izbucni în râs.

– Nu ne pricepem deloc la asta, spuse ea, printre chicote.

– O să învățăm, răspunse el. Împreună.

– Da, zise și ea, cu voce blândă și dulce.

Archer veni iar lângă ea și Iris îl cuprinse cu brațele pe după gât.

– Mă bucur tare mult că m-ai primit înapoi! spuse ea.

– Nu s-a pus niciodată problema să nu te primesc, iubito. Locul tău e aici, cu noi.

Se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Nu trecuseră decât vreo câteva săptămâni de când nu o mai sărutase, dar, Doamne, cât îi lipsise!

Îl sărută și ea, afundându-și mâinile în părul lui.

– Mi-a fost atât de dor de voi amândoi! spuse ea, dezlipindu-și buzele de ale lui pentru a murmura această mărturisire.

Archer zâmbi.

– Și nouă ne-a fost dor de tine!

O sărută iar și iar, regăsind cu buzele și cu dinții toate locurile familiare. Ar fi făcut mai mult, voia să facă mai mult, dar cu siguranță Olive avea să se întoarcă în scurt timp cu toate întrebările ei.

Se trase în spate și zâmbi șmecherește când o văzu pe Iris cu obrajii îmbujorați și buzele umflate.

– Mai târziu, spuse el, te vreau în patul meu.

Iris zâmbi și ea.

– Tehnic vorbind, e patul *nostru* acum.

Archer râse și se temu că inima nu avea să îi reziste. Patul nostru. Copilul nostru. Familia noastră. Dumnezeuule, era prea mult! Era totul.

– Ai noroc că ai scăpat de partea cu vomitatul, adăugă Iris.

– Oh, Doamne! Sunt un dobitoc. Cum te simți? Ar trebui să fac ceva? Să-ți masez picioarele sau să te hrănesc cu mâncare ciudată pentru gravide?

Iris îl privea de parcă l-ar fi iubit mai mult ca orice pe lume și ar fi făcut orice ca să păstreze

privirea aia.

– Nu cred că-mi trebuie nimic de genul ăsta acum, spuse ea. Picioarele mele sunt bine și singura chestie pe care am mâncat-o au fost cantități uriașe de fulgi de cereale cu glazură de zahăr.

– Dacă ai poftă de dulciuri, pot să-ți fac eu.

Iris zâmbi încântată.

– Știu că poți.

– Și ar trebui să-ți luăm o pernă din aia pentru gravide.

Încă zâmbind, ea își trecu din nou degetele prin părul lui.

– Bine, sigur.

– Orice, Iris. Doar să-mi spui.

Senzația degetelor ei în părul lui era atât de plăcută, încât își lăsă capul pe spate și închise ochii. Iris se aplecă și îl sărută de pe maxilar și în jos, pe gât, și Archer gemu.

– Bine, Archer. Dar suntem o echipă. Și eu sunt aici pentru tine și pentru Olive.

Îi sărută punctul în care i se vedea pulsul și Archer se înfioră.

– Mai târziu, iubito, murmură el și râsul ușor al lui Iris îi mângâie ca o boare pielea umedă.

– Mai târziu, spuse și ea. Apoi își înalță capul și îl privi din nou în ochi. Dar vorbesc serios. Nu trebuie să mă convingi să rămân. Sunt aici de adevăratelea. Promit!

Archer își lipi iar fruntea de a ei, simțind nevoia să fie aproape de ea.

– Bine, știu. Dar porți copilul nostru și e treaba mea să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie și

că te simți cât mai confortabil cu putință. Așa că trebuie să mă lași.

Îi mai sărută o dată buzele întinse într-un zâmbet, exact în clipa în care Olive se întorcea ca vijelia în cameră.

– Deja vă sărutați? întrebă ea, cocoțându-se pe scaunul de lângă Iris.

– Mda. Tare scârbos, nu? zise Iris, trăgând-o pe Olive mai aproape și pupând-o pe frunte.

Olive rânji.

– Foarte scârbos!

– Gata, doamnelor! Am niște crochete de pui de pregătit, spuse Archer, retrăgându-se pe partea lui de blat.

– Crochete la cină? Mi-am ales o seară bună în care să mă întorc, zise Iris și Olive dădu aprobator din cap.

Stăteau una lângă cealaltă, privindu-l pe Archer învârtindu-se prin bucătărie în timp ce Olive o puneă pe Iris la curent cu tot ce ratase în săptămânile de când plecase. Iris comenta, sau râdea, sau ofta, sau gemea acolo unde se impunea. Aplaudă când Olive îi cântă ultimul ei cântec și ceru dreptate când Olive îi povesti cum creionul preferat, în toate culorile, îi fusese furat la școală.

Și, în timp ce trecea bucățile de pui prin amestecul lui secret de pesmet și condimente, le prăjea în tigaie și tăia legume pe care Olive să le înmoaie în cantități industriale de sos cu maioneză (alt compromis), Archer se oprea să se uite la femeia pe care o iubea și care o iubea pe fiica lui și aproape că nu îi venea să creadă că era același om care ajunsese aici cu câteva luni

în urmă. Omul acela își dorise să se întoarcă la vechea lui viață cât mai repede cu putință. Își dorise să se întoarcă la orele târzii și chinuitoare de muncă, la apartamentul lui înghesuit și la relațiile toxice. Archer nu mai simțea nici un dram de regret pentru slujba pe care o pierduse sau pentru apartamentul la care renunțase.

În timp ce privea capul arămiu al lui Iris aplecându-se spre cel brunet al lui Olive, nu avea cum să nu îl compătimească pe omul care fusese odinioară. Pe omul ăla care nu își dorise altceva decât să muncească până la epuizare, să petreacă nenumărate ore chinându-se să atingă perfecțiunea în bucătării din întreaga lume, bucătării care îi răpeau treptat bucuria de a găti.

Când tot ce trebuia cu adevărat să facă era să își perfecționeze rețeta de crochete de pui și să le prepare pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

– E gata? întrebă Olive.

– E gata.

Archer duse farfuriile în sufragerie și fetele veniră după el. Fetele *lui*.

Olive își atacă numaidecât porția, dar Iris îl privi de pe cealaltă parte a mesei. Strălucea.

– Cred că ești cel mai bun bucătar din lume, tată, spuse Olive, cu gura plină.

Iris zâmbi cu gura până la urechi.

– Sunt de aceeași părere. Crochete și clătite. Ce altceva ne trebuie?

Archer zâmbi și el. Mâncarea asta cu oamenii ăștia. Nu îi trebuia nimic altceva.

CAPITOLUL 38

Iris stătea în fața localului, uitându-se la firma cea nouă. Era încă acoperită cu o bucată mare de pânză albă, așteptând să fie prezentată publicului. Clădirea fusese vopsită în roșu aprins și fanioane cu căpșuni atârnavau din acoperiș. Totul arăta adorabil, dar, în afară de ceea ce se putea vedea din exterior, Archer fusese foarte secretos cu privire la celelalte schimbări. Și, deși părea ceva imposibil, până și Olive reușise să păstreze secretul. Iris se mutase în casa lui Archer – în casa *lor*, după cum încerca să se învețe să îi spună – cu o săptămână în urmă și putea să jure că puștoaica asta nu făcuse altceva decât să vorbească întruna cu ea de când ajunsese acolo.

Nu că ar fi deranjat-o. Îi plăcea să o pună la curent cu tot ce pierduse. Era încă neliniștită în legătură cu următorii pași pe care trebuia să îi facă, dar, cu toată atenția pe care i-o acordau Olive în timpul zilei și Archer în timpul nopții, Iris se simțea mai iubită decât se simțise de foarte multă vreme. O făcea să fie mai puțin îngrozită, mai ales când Archer îi spunea că și el era speriat, dar îi promitea că aveau să găsească soluții la toate, împreună.

Dar, cu toată iubirea și atenția cu care o copleșiseră cei doi, tot reușiseră să țină doar pentru ei marele secret legat de restaurant. Așa că acum Iris stătea pe trotuarul din față, împreună cu ceilalți rezidenți din Dream Harbor, căscând gura și așteptând marea dezvăluire, la fel de pe dinafară ca toți ceilalți.

– Hei! spuse Kira, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri. Multă agitație pentru un simplu

local.

Iris râse.

– Știu.

– Orașul ăsta!

Kira clătină din cap, dar zâmbetul ei trăda cât de mult iubea, de fapt, orașul, cu toate excentricitățile lui.

– Oh, îl iubești! Și tot entuziasmul ăsta o să-ți fie de folos atunci când o să reperi, în sfârșit, hambarul ăla ca să-l poți folosi pentru evenimente.

– Știu! Kira aproape că vibra de entuziasm. Am uitat să-ți spun. Am programat primul meu eveniment.

– Serios? Pentru cine?

Kira se aplecă și îi șopti la ureche.

– Un anume fermier și o proprietară de cafenea se vor căsători de Crăciun și noi o să găzduim evenimentul.

– Serios?

Iris se întoarse spre prietena ei și o găsi pe Kira rânjind.

– Da.

– Asta-i fantastic!

– Știu! Cu siguranță va fi evenimentul social al sezonului. O cută apăru pe fruntea Kirei. Acum, nu-mi mai rămân decât un milion de lucruri de făcut până atunci.

Iris își bătu prietena pe umăr.

– A fost o mișcare foarte îndrăzneată din partea lui Jennie să închirieze un local fără acoperiș.

– Șșșttt! o opri Kira, privind speriată în jur. E secret și știi că lumea vorbește.

– Cum să nu știu?!

Vestea că Iris se întorsese la Archer și că mânca suspect de mulți biscuiți sărați se împrăștiase deja în tot orașul. Își trecu mâna peste partea de jos a abdomenului, deși abia dacă se putea zări o umflătură. Lasă-i să vorbească! O să le spună tuturor când o să fie pregătită.

– Cum te simți? o întreabă Kira, în șoaptă.

– Mult mai bine în ultima vreme.

– Mă bucur!

– Aici erai!

Bennett își făcu loc prin mulțime până la Kira.

– A venit multă lume la redeschiderea localului, spuse el, sărutând-o pe Kira, care se întorsese spre el.

– Oamenii ăștia sunt foarte serioși când vine vorba despre clătitele lor, zise Iris, râzând.

Îl zări pe Archer în mulțime. Nu era prea greu, ținând cont că Olive era cocoțată pe umerii lui. Gladys era lângă el, în fața noului restaurant.

– Bună ziua tuturor! strigă Gladys, peste zumzetul mulțimii. Bună ziua!

Un fluierat ascuțit întrerupse zgomotul.

Gladys își drese vocea.

– Mulțumesc, Mindy, zise ea, înclinând capul spre consilierul primarului. Și vă mulțumesc tuturor că ați venit la redeschiderea mult iubitului nostru local! După cum știți, am avut un bucătar-șef printre noi în ultimele luni și, mulțumită muncii lui și sfaturilor prețioase ale comunității, am dat o nouă față localului și sperăm să vă placă.

Îi făcu semn lui Olive să tragă de sfoara care dădea laoparte pânza albă de pe sigla cea nouă.

CLĂTITĂRIA „RĂSFĂȚ CU CĂPȘUNI“

O clătitarie? Iris aproape că izbucni în râs. Archer îi surprinse privirea. Un zâmbet larg era întins pe toată fața lui. Bărbatul ăsta, maestru de renume internațional, era acum mândrul bucătar al unei clătītării.

– Eu am ales numele! spuse Olive, de unde era cocoțată, și mulțimea izbucni în urale.

– E un nume excelent, Olive! strigă Tammy de lângă Kaori și ceilalți membri ai clubului de lectură.

– Mulțumesc! zise Olive, cu un zâmbet uriaș pe fețișoara ei mică.

– Sper să vă placă noul meniu, adăugă Archer. Veți regăsi multe dintre sugestiile voastre, dar și câteva dintre noile rețete pe care le-am adăugat în primăvară și care v-au plăcut. Și vă sugerez să încercați Rețeta Originală. Cred că o veți găsi foarte familiară.

– Putem să intrăm să mâncăm acum? întrebă Jacob, cu Darius la braț.

– Categorie. Intrați!

Iris veni cu mulțimea, până ajunse lângă Archer și Olive, la ușă.

– Carevasăzică, o clătitarie? întrebă ea, zâmbind ștregărește.

Archer ridică din umeri.

– Avea sens. Se aplecă și o sărută pe obraz și Olive o mângâie pe creștetul capului, făcând-o să râdă iar. Este și tata pe aici pe undeva, zise Archer, privind prin mulțime.

– Uite-l! strigă Olive, de pe umerii lui.

Tatăl lui Archer, Jim, și mama lui vitregă, Cathi, își făceau loc prin mulțime ca să ajungă la ei.

– Bunicule! strigă Olive, coborând de pe umerii lui Archer. Ești aici de-adevăratelea! zise ea, încântată să îl vadă și altfel decât pe ecranul laptopului.

– Cu siguranță!

Se lăsă pe vine și o trase pe Olive în brațe.

– Hei, Cathi, spuse Archer, îmbrățișând-o înainte să i-o prezinte lui Iris.

– Iris!

Cathi o strânse cu putere la piept.

– Ne bucurăm atât de mult să te întâlnim, în sfârșit, și suntem încântați la culme de vestea primită! șopti ea suficient de tare încât Iris fu sigură că fusese auzită de jumătate dintre clienții localului.

– Mulțumesc! Mă bucur mult să vă cunosc, în sfârșit!

Cathi se retrase cu lacrimi în ochi. Tatăl lui Archer se ridică, zâmbindu-i lui Iris cu aceeași gropiță în obraz ca a lui Archer.

– Ne bucurăm foarte mult pentru voi!

– Mulțumesc, tată, zise Archer.

– Și ești un mândru bucătar de clătite acum!

Tatăl lui radia și Iris își dădu seama că acesta era exact motivul pentru care Archer era un părinte atât de bun. Avusese un bun exemplu. Un tată care să îl iubească indiferent dacă era bucătar cu stea Michelin sau dacă învârtea clătite într-un local modest.

Iris îl îndrăgi pe loc.

– Da! Foarte mândru. Să intrăm? sugeră Archer, făcându-le semn tuturor să o ia înainte.

Localul, clătităria mai bine zis, se umpluse de lume. Personalul de servire alerga de la o masă la alta, clienții strigau încântați comenzi cu numele lor. Archer îi conduse la un separeu rezervat.

– Presupun că e masa cea mai bună? glumi tatăl lui, bătându-l pe Archer pe spate.

– Desigur. Ce-i mai bun pentru familia mea, zise Archer și Iris lăsă cuvântul să îi pătrundă în oase.

Familia lui. Făcea parte din familia lui acum și el dintr-a ei.

Archer o sărută pe obraz în timp ce o așteptau pe Olive să intre în separeu.

– Mă duc să arunc o privire în bucătărie și mă întorc imediat, spuse el, lăsând-o pe Iris cu Olive și cu părinții lui.

Mai vorbise cu ei (Cathi aproape încercase să treacă prin ecran ca să o îmbrățișeze când le spusese că era însărcinată), dar era prima oară când se vedeau față în față.

– Deci, Iris, spuse Cathi acum. Cum te simți?

– Foarte bine, în clipa de față.

– Archer ne-a spus că a fost greu la început.

Iris se încordă. Fusesse greu din mai multe motive, câteva provocate chiar de ea.

Tatăl lui Archer întinse brațul peste masă și o bătu pe mână.

– Totul o să fie bine. Vă aveți unul pe celălalt.

Îi strânse ușor mâna și Iris simți lacrimile umplându-i ochii. Se părea că plângea din orice în ultima vreme.

Jim îi mai zâmbi o dată, apoi se întoarse spre nepoata lui.

– Ia spune-mi, Livie, ce e bun aici? întrebă el, deschizând meniul, și Iris fu recunoscătoare pentru șansa de a-și reveni.

Cathi îi adresează un zâmbet amabil și deschise la rândul ei meniul.

– Clătitele Noah, citi ea. Clătite cu afine și frișcă.

– Clătitele Jeanie. Clătite cu aromă de dovleac și sirop de arțar autentic. Sună bine, spuse Jim.

– Oh, ascultă aici! spuse Cathi, continuând să citească de pe listă. Clătitele Andy: clătite cu lămâie și semințe de mac, servite cu smântână.

Archer se întorsese la masa lor și se strecură în separeu, lângă Iris.

– Totul sună delicios, zise ea în timp ce părinții lui continuau să se minuneze, pe măsură ce descopereau meniul.

Olive era ocupată să mâzgălească pe meniul pentru copii.

Archer zâmbi cu superioritate și gropița îi apărură în obraz.

– Evident. Am tot încercat să le explic oamenilor că sunt un bucătar foarte bun.

Iris își dădu ochii peste cap, dar râsul îi scăpa deja de pe buze.

– Nu trebuie să hrănești toți oamenii ăștia? întrebă Iris, privind mulțimea din jur.

– Păi, ba da... în cele din urmă. Dar bucătăria mea e o mașinărie bine pusă la punct. O să supraviețuiască și fără mine câteva minute.

– Ce-mi recomanzi, Arch? întrebă Jim, lăsând meniul deoparte.

– Ce-ar fi să-ți aduc o porție din clătitele mele preferate?

– Preferatele bucătarului? Sună perfect! spuse Cathi. Suntem foarte mândri de tine, Archie!

Și Iris trebui să își muște buza ca să nu zâmbească. Oamenii ăștia îl adorau și, sincer, îi înțelegea perfect. Îl adora și ea.

– Mulțumesc, Cathi! Revin imediat!

În timp ce așteptau, Cathi și Jim o rugară pe Iris să le recomande ce să facă în Dream Harbor pe perioada vizitei lor. Iris îi sugeră lui Jim o partidă de pescuit cu Noah, pentru că lui Jim îi plăcea să pescuiască, iar lui Cathi îi recomandă un masaj la spa și o plimbare în oraș pentru cumpărături. Apoi le recomandă toate locurile ei preferate în care să mănânce. Olive se amestecă și ea și le spuse că trebuiau să cumpere fursecuri de la Annie și că voia să îi ducă la librărie.

– Desigur, Livie. Facem tot ce vrei tu, spuse Jim, râzând, și Iris hotărî să nu îl avertizeze că era o promisiune foarte periculoasă.

Archer apăru înapoi la masa lor cu o tavă încărcată cu mâncare.

– „Clătitele cu dovleac și scorțișoară ale lui Jeanie“ pentru tata, spuse el.

– Cum ai știut că mă gândeam la ele?

– Te cunosc destul de bine, tată, zise Archer, râzând înfundat.

– „Visul de ciocolată al primarului Pete“ pentru Cathi.

– Dumnezeu, arată divin!

– Păi, primarul le-a văzut într-un vis și cine eram eu să mă împotrivesc? spuse Archer,

râzând. Și o porție specială de „Prin răzorul cu căpșuni“ pentru Olive, adăugă el, punând farfuria în fața lui Olive.

Clătitele erau acoperite de un munte de căpșuni și frișcă. Olive bătu din palme, încântată.

– Și pentru Iris, Rețeta Originală! spuse Archer, punând o altă farfurie în fața lui Iris.

– Rețeta Originală, ha?

– Da.

– Hmm... mai vedem.

Archer se așează lângă ea și o privi cum tăie clătitele și adaugă sirop. Nu se grăbi, lăsă siropul să se scurgă încet din sosiera de metal în care îl adusese.

Archer scoase un geamăt de nerăbdare.

– Gustă odată!

Iris zâmbi pieziș și își duse la gură o bucățică.

– Nu știu de ce te grăbești atâta să auzi că nu sunt precum cele originale...

Începu să mestece și ochii i se măriră. Dintr-odată avea iar zece ani și stătea în localul ăsta duminică dimineața cu mama și cu verișoara ei. Era în seara de după balul de absolvire și se oprise aici cu prietenii ei. Era ziua de după înmormântarea lui Josie, când căutase alinare.

Erau clătitele perfecte.

– Cum ai...

Zâmbetul lui Archer creșcu.

– Premix Bisquick, cu un strop de vanilie, prăjite în mult prea mult unt.

– Ai folosit premixul?

– Am folosit premixul.

Iris râse.

– Oh, Doamne, Archer! Ai fi putut să mă asculți de la bun început.

El se lăsă pe spate și se uită la ea cu un amestec de iubire și mândrie pe chip.

– Știu. Am fost un nesuferit arogant, convins că știu eu mai bine.

Iris își îndesă clătite în gură.

– Asta așa e, zise ea, printre îmbucături.

– Noroc că m-ai ajutat să testez toate variantele.

– Noroc.

Privirea ei rămase visătoare asupra lui, în vreme ce își amintea tot ce mai făcuseră cu acele ocazii.

– Tati, pot să mă duc să stau la masă cu Ivy și Cece? îi întrerupse Olive gândurile.

Atenția lui Archer se îndreptă asupra ei.

– Te duci direct la masa lor. Nu ieși din local, altfel n-o să mai ajungi în clasa întâi.

– Bine. Am înțeles.

– Ce-ar fi s-o ducem noi până acolo? sugeră Cathi. Ne-ar face mare plăcere să le cunoaștem pe prietenele lui Livie.

– Bine, dacă nu vă deranjează.

– Sigur că nu! spuse Jim. Am venit aici ca să petrecem timp cu nepoata noastră. Și cu tine, dar tu ai treabă oricum, așa că ne vedem mai târziu. Clătitele au fost delicioase.

– Mulțumesc, tată!

Olive se îndepărtă urmată de noii ei bunici și privirea lui Archer se întoarse la Iris.

– Ești un tată bun.

– Încerc.

– Și un bun bucătar.

– Știu.

Zâmbetul superior se întorsese și Iris se aplecă să i-l șteargă de pe buze cu buzele ei. El o sărută înapoi, încet, ca o tortură dulce, până ce Iris simți că amețește.

– Aș vrea să nu fie nevoie să ajuți la gătit, spuse când Archer se trase în cele din urmă de lângă ea, cu degetele încă afundate în părul ei.

– Știu.

– Dar ne vedem acasă!

Zâmbi și mai larg la aceste cuvinte.

– Da. Ne vedem acasă!

– Te iubesc, Archer!

– Mai mult decât iubești clătitele? întrebă el, privindu-i farfuria goală.

– Nu-ți forța norocul, zise ea, bătându-l pe umăr în semn de consolare.

Râzând, Archer se întoarse în bucătărie.

EPILOG

Șapte luni mai târziu

Archer Baer tocmai devenise tată. Din nou. Și nici de data asta într-un fel la care să se fi așteptat.

Se așteptase să aibă timp să o ducă pe Olive acasă la bunica ei și să se întoarcă la spital, ca să o instaleze pe Iris în rezervă. Se așteptase să aibă melodiile ei preferate înregistrate și ca Iris să aibă șosete moi și multe cuburi de gheață. Se

așteptase să urmeze toți pașii pe care îi învățase la cursurile de specialitate.

Archer avea un plan de data asta.

De data asta, era *aici*.

De data asta, deținea controlul.

Dar viața hotărâse să îi joace feste și de data asta. Fiul lui avusese alte planuri.

Iris intrase în travaliu cu două săptămâni înainte de termen, în mijlocul cursului de aerobică pentru seniori, spre marea încântare a elevelor ei. Janet și Carol o duseseră la spital în timp ce Archer străbătuse tot orașul ca să ajungă acolo de la clătitărie. Olive, care era la școală, fusese până la urmă luată de Hazel, contactul lor de urgență, și rămăsese acasă la ea, pentru că părinții lui Archer nu soseau în oraș decât abia peste două săptămâni.

Din cauza lapoviței care începuse să cadă și să inunde strada principală, Archer abia reușise să ajungă la timp la spital. Până intrase în sala de naștere, le dăduse afară pe Carol și pe Janet și îi luase mâna lui Iris, capul copilului se vedea deja.

Și ea făcuse totul.

Iris a lui frumoasă și puternică adusesse pe lume copilul într-o cascadă de urlete care îl speriaseră de moarte.

Se uita acum la el, cu părul transpirat dat laoparte de pe frunte. Bebelușul, fiul lor, dormea pe pieptul ei.

– Ei bine, a fost intens.

Vocea îi era răgușită și obosită.

– Îmi pare rău că era să ratez totul!

– S-a întâmplat foarte repede, spuse ea. Toată lumea zice că primul copil nu vine niciodată

atât de repede.

El se aplecă și îi sărută fruntea.

– Te-ai descurcat fantastic, iubito! Ai fost uimitoare!

Iris scoase un mormăit încet de mulțumire.

– Ar trebui să-l ții și tu, spuse ea.

– Dar... e atât de mic!

– Știu. Însă asistentele l-au înfășurat ca pe o sarma. E mai ușor de ținut așa.

Archer se aplecă și luă pachetul micuț care era cel de-al doilea copil al lui și îl ținu în brațe. Niște ochi mari, care nu vedeau încă mare lucru, clipiră spre el.

– Hei, micuțule, șopti Archer, pentru că doar o șoaptă putea trece de emoțiile care îl sufocau.

O mână reuși să evadeze și se agită în fața bebelușului. Archer o mângâie cu un deget și micuțul se liniște.

– La naiba! murmură Iris, din pat.

– Ce e?

Archer o privi îngrijorat.

– Să chem asistenta?

– Nu, spuse Iris, încruntându-se. Dar cei din clubul de lectură au avut dreptate.

– Clubul de lectură?

– Da. Ești foarte sexy cu un bebeluș în brațe.

– Sunt...

– Nu contează, zise Iris, fluturând dintr-o mână. Probabil c-ar trebui să-i găsim un nume înainte să ajungă Olive aici.

Archer râse înfundat, imaginându-și cum avea să reacționeze Olive la noul ei frățior. Doi copii. Avea doi copii cărora să le poarte de grijă acum, doi copii pe care să îi iubească, doi copii pentru

care să își facă griji. Ridică privirea și o găsi pe Iris încă uitându-se la el, cu un zâmbet obosit.

Doi copii și o parteneră cu care să împartă totul.

– Ce zici de Owen? sugera el.

– Eu încă speram să-i spunem Knives, dar merge și Owen.

Archer se uită la bebeluș.

– Tu ce părere ai? Owen?

Bebelușul clipi.

– Mi se pare un răspuns destul de bun.

Iris râse încet. Arăta obosită, frumoasă și perfectă.

Asistenta băgă capul pe ușă.

– Avem o surioară foarte nerăbdătoare aici.

Olive năvăli în rezervă și veni țintă la el.

– Vreau să-l văd! spuse ea, tot în șoaptă.

Înțelegea că era prea mic ca să i se adreseze cu voce normală. Cel puțin deocamdată.

– O să le spun celorlalți vizitatori să mai aștepte, le zise asistenta. Dar nu știu cât o să-i mai pot ține în frâu.

Iris râse, dar Archer se bucura că avea acest moment singur cu Olive, cu Iris și cu micuțul Owen.

Se așeză pe marginea patului și Olive se cocoță lângă el.

– Olive, el e Owen.

– E foarte mic, șopti ea.

– O să se facă mai mare.

Îi mângâie cu degetelul mânuța și acum, prin comparație, mâinile ei păreau foarte mari. Și mai multe emoții se strânseseră în gâtul lui Archer și poate că o lacrimă sau două îi alunecară din

colțul ochiului, pentru că Iris îi puse o mână pe spate și spuse:

– E-n regulă, tata urs!

Și atunci poate că mai scăpară și alte lacrimi.

– Îmi place, declară Olive.

– Bine. Și nouă ne place.

– Iris? spuse Olive, întorcându-se cu fața spre ea.

– Da?

– Owen o să-ți spună *mama*?

Iris se uită la Archer înainte să răspundă:

– Da, așa o să-mi spună.

Olive rămase tăcută și gânditoare și o lăsară în pace. Discutaseră despre asta, el și Iris, în lunile în care așteptaseră copilul. Olive era acum oficial a lui, fuseseră semnate hârtiile pentru custodia permanentă. Dar o lăsaseră pe Olive să preia conducerea în relația ei cu Iris. Nu voiau să o șteargă pe Cate din viața fetei, dar voiau ca ea să știe că făcea în aceeași măsură parte din familia lor ca micuțul abia venit pe lume.

– Pot să-ți spun și eu *mama*? întrebă Olive, după o vreme.

– Desigur. Vă iubesc pe amândoi! Și tu ești a mea, Olive.

Olive se cățără în pat ca să se cuibărească lângă Iris. Și, cu fiul lui în brațe și cu fetele lui cuibărite una lângă cealaltă, Archer nu credea că ar fi putut fi mai fericit.

Apoi Olive se uită la el cu un zâmbet ștrengăresc și îl întrebă:

– Tată, ce-avem la cină?

Abia aștepta să își aducă familia acasă și să gătească pentru ea. Mii de imagini îi inundară

mințea: mic-dejunuri pentru diminețile cu școală și cine pentru întreaga familie, gustări târzii duminică și în zilele de sărbătoare. Se vedea gătind pentru copiii lui, pentru familia lui. Avea o viață întreagă în care să le arate cât de mult îi iubea.

– Ce-ar fi să gătești azi cu mine, Liv?

– Ca *sous-chef*? întrebă ea, luminându-se la față.

O învățase termenul ăsta săptămâna trecută și fetiței îi plăcea la nebunie.

– Da, ca *sous-chef*.

– Bine, zise ea. Noi doi o să gătim pentru mami și pentru Owen.

Și cu siguranță nu era singurul cu lacrimi în ochi când Olive îi spuse lui Iris *mami* pentru prima oară. Dar le lăsa să cadă. Erau lacrimi de fericire.

– Îmi place ideea.

Olive zâmbi încântată.

Și zâmbetul ei era mai valoros decât orice recenzie de cinci stele. Archer era cel mai bun bucătar în ochii fetei lui și asta era suficient pentru el.

Asta era totul.

În limba engleză, *olive* înseamnă măslină (n.tr.)